

ADVAITA BODHA DEEPIKA

Ei-kaksinaisen Tiedon lamppu

Sri Ramanasramam
Tiruvannamalai
2002

Esipuhe

Sri Shankaracharya ja muut suuret viisaat ovat itsenäisesti kirjoittaneet lukuisia teoksia kuten selityksen Vedantan *Sutriin* ja näin varustaneet ne menetelmillä niille, jotka ryhtyivät Itsetutkimukseen päämääränsä saavuttamiseksi.

Niistä Sri Karapatra Swami tiivistä myöhemmin keskeiset kohdat sanskritieliseksi säkeistöksi, jossa oli kaksitoista kappaletta ja jota kutsuttiin *Sri Advaita Bodha Deepikaksi*.

Myöhemmin jotkut suuret henkilöt näyttävät kääntäneen ne tamilinkieli-
seksi proosaksi. Jostain tuntemattomasta syystä niistä vain kahdeksan löytyy julkaistuna. Ne ovat:

1. *Adhyaropa* = Päälle asettaminen.
2. *Apavada* = Sen kumoaminen.
3. *Sadhana* = Päätökseen saattamisen keinot.
4. *Sravana* = Jumalasta kuuleminen, lukeminen, puhuminen.
5. *Manana* = Sravanan pohtiminen.
6. *Vasanakshaya* = Taipumusten hävittäminen.
7. *Sakshatkara* = Suora Oivallus.
8. *Manonasa* = Mielen tuhoaminen.

Tässä teoksessa tekijä on selittänyt kuinka Tietämättömyys pimittää Itsen todellisen luonteen, joka on vain ei-kaksinainen; kuinka se verhoavalla aspektillaan peittää Sen (Itsen) kahden vaikutuksen kautta – 'että Sitä ei ole olemassa' ja 'että Se ei loista', kuinka toisen aspektinsa kautta, mielen hahmossa, heijastaa yksilöt, *Iswaran* ja maailman ja esittää ne todellisina, näin synnyttäen harhakuvitelman; kuinka vain täysin pätevä on sopiva saavuttamaan tämän tiedon; kuinka pelkkien shastrojen tuntija ei voi olla sopiva; kuinka tutkimus on tärkein menetelmä tietoon; kuinka tämä tutkimus muodostuu Totuuden kuulemisesta, harkinnasta ja mietiskelystä, ja Samadhista; kuinka kuulemalla saavutettu epäsuora tieto lopettaa käsityksen, että 'Sitä ei ole olemassa' ja pohdiskelemalla saavutettu suora tieto, joka merkitsee tutkimista 'KUKA MINÄ OLEN' ja sisältä päin etsiminen, tuhoaa väärän käsityksen, että 'Se ei loista'; kuinka SINÄN tieto lauseessa SE SINÄ OLET on yhtä SEN tiedon kanssa; kuinka mietiskelyn keinolla erilaiset piilevät taipumukset tuhoutuvat, jotka olivat esteitä matkalla, ja mieli, joka on yksilön rajoittava ominaisuus (*upadhi*) myös tuhoutuu ja BRAHMANIN (Jumalan) lopull-

sen esteettömän oivalluksen kautta Etsijästä tulee vapaa kolmenlaisen *Karman* orjuudesta, jotka muodostavat syntymien ja kuolemien kierron; kuinka todellisuudessa Itsellä ei ole olemassa orjuutta eikä vapautumista ja kuinka tuhota mieli.

Ajatellen sitä mikä olisi avuksi Vapauden Etsijöille, Sri Ramanananda Saraswathi (myöhemmin Munagala Venkataramiah), Bhagavanin oppilas, on Sri Ramanan armosta kääntänyt englannin kielelle käsillä olevan kirjan kahdeksan kappaletta. Neljästä viimeisestä kappaleesta, *Savikalpa Samadhi*, *Nirvikalpa Samadhi*, *Jivan Mukti* ja *Videha Mukti*, ei ole löytynyt tamilin, telugun tai sanskritin käsikirjoituksia, joten niitä ei ole käännetty englanniksi. Tietoa kadoksissa olevista kappaleista etsitään ahkerasti ja julkaisija tulee olemaan kiitollinen ilmoituksesta.

Suuret kiitoksemme Barodan H.H. Smt. Shanta Devi Maharanille ja Travancoren H.H. Maharajalle, jotka lähettivät meille teoksen alkuperäiset sanskritin-kieliset käsikirjoitukset Valtion Kirjastoista (State Libraries) Maharshin tiedustelun ja palautteen johdosta.

Tämä on yksi niistä harvoista kirjoista, joita Maharshi arvosti ja tämä käännös tarkastettiin läpikotaisin Hänen läsnä ollessaan. Näin olemme rohkaistuneet esittämään tämän pienen kirjan julkisena täydellä luottamuksella siitä, että lukija tulee siitä hyötymään.

JULKAISIJA.

Tämä on yksi kiitokseni Bhagavan Sri Ramana Maharshille siitä, että Hän on jaksanut olla luotsinani pyrkiessäni samsaran valtamereltä rantaan.

Suomentaja
Pentti Mäntylä

ADVAITA BODHA DEEPIKA
ELI
EI-KAKSINAISEN TIEDON LAMPPU

JOHDANTO

1. Minä tervehdin Korkeimman Herran pyhiä jalkoja, koko maailmankaikkeuden Turvapaikkaa, Ainoa Keinoa tappaa samsara (syntymien ja kuolemien kierto), Ikuista elefanttikasvoista Jumala Ganesaa!

2. Minä mietiskelen Chidambara Brahmanina tunnettua pyhää mestaria, eikaksinaisen Korkeimman Itsen todellista olemusta, sen todellista Autuutta ja ylintä joogia ihmisten joukossa, jonka kirkkaan katseen avulla minä, typerys, jota soikaisee aluttoman Tietämättömyyden massiivinen pimeys, saavutin *Jnanan* (Viisauden) arvokkaan jalokiven!

3. Minä mietiskelen sitä pyhää mestaria, jonka pyhien jalkojen pölyn avulla ihmiset pystyvät helposti ylittämään samsaran rannattoman valtameren ikään kuin se olisi vain vaaksa.

4-5. Heille, jotka soveltuvat, koska (kaikki) heidän syntinsä ovat palaneet pois useiden edellisten syntymien kieltäymysten (harjoitusten) kautta, heidän mielensä puhdistettuina, heidän älynsä erottaessa todellisen epätodellisesta, heidän ollessa välinpitämättöminä sekä tämän että muiden maailmojen nautinnoista, heidän mielensä ja aistinsa hallittuina, intohimot hillittyinä, toiminnoista luovuttuna kuin arvottomasta taakasta, usko lujana ja mieli tyynenä, innokkaasti etsien vapautusta orjuudesta, tämä teos – SRI ADVAITA BODHA DEEPIKA – esitetään kahtena-toista lyhyenä kappaleena.

6. Muinaisilta Mestareilta kuten Sri Shankarachyalta ja Vidyaranyalta on ilmestynyt jo monia erilaisia teoksia Advaitasta; silti kuten rakastava vanhempi kuuntelee mielellään sammaltavan lapsen katkonaisia sanoja, samoin hyvät ihmiset suurin sydämin voivat myös lukea tämän teoksen, olkoonpa se kuinka epätodellinen tahansa.

KAPPALE I

PÄÄLLE ASETTAMISESTA

7. Kolmenlaisten kärsimysten (*tapa-traya*) suuresti vaivaamana, tarmokkaasti etsien vapautumista orjuudesta ollakseen vapaa tästä kivuliaasta olemassaolosta, oppilas, joka tunnistettiin siitä, että hän oli pitkän aikaa harjoittanut nelinkertaista *sadhanaa*, lähestyy arvollista mestaria ja pyytää:

8-12. Herra, mestari, armon valtameri, minä antaudun teille! Pyydän teitä pelastamaan minut!

Mestari: Pelastamaan sinut mistä?

Oppilas: Toistuvien syntymien ja kuolemien pelosta.

Mestari: Jätä samsara äläkä pelkää.

Oppilas: Kykenemättä ylittämään tätä samsaran aavaa valtamerta, minä pelkään toistuvia syntymiä ja kuolemia. Niinpä antaudun teille. Tiedän täytyy pelastaa minut!

Mestari: Mitä voin sinulle tehdä?

Oppilas: Pelastakaa minut. Minulla ei ole muuta turvaa. Aivan kuten vesi on ainut asia mitä panna hiuksiin, kun pää on tulella, samoin viisas, kuten te olette, on ainut turva minun kaltaisilleni ihmisille, jotka ovat kolmenlaisten kärsimyksen tulella. Te olette vapaa samsaran harhasta, mieleltänne tyyni ja uppoutuneena syvälle Brahmanin huikeaan Autuuteen, joka on aluton ja loputon. Aivan varmasti te pystytte pelastamaan tämän kurjan olion. Pyydän, tehkää niin!

Mestari: Mitä se minua liikuttaa jos sinä kärsit?

Oppilas: Teidän kaltaisenne pyhimykset eivät kestä nähdä toisten kärsimystä, kuten ei isä lapsensa. Vailla vaikutinta on teidän rakkautenne kaikkia olentoja kohtaan. Te olette kaikkien yhteinen *Guru*, ainut vene, joka kantaa meidät tämän samsaran valtameren yli.

Mestari: No, mikä panee sinut kärsimään?

Oppilas: Kivuliaan samsaran julman käärmeen puremana minä huumaan ja kärsin. Mestari, pyydän, pelastakaa minut tästä palavasta helvetistä ja keretkaa ystävällisesti kuinka voin olla vapaa.

13-17. M.: Hyvin sanottu, Poikani! Olet älykäs ja hyvin kurinalainen. Ei ole mitään tarvetta todistaa sinun sopivuuttasi oppilaaksi. Sinun sanasi osoittivat selvästi että olet sovelias. Katso nyt tänne, lapseni.

Olemassaolo-Tietoisuus-Autuuden Korkeimmassa Itsessä kuka voi olla

ruumiista toiseen siirtyvä olento? Kuinka tämä samsara voi olla? Mikä sen on voinut saada aikaan? Ja kuinka ja mistä se on voinut syntyä? Koska olet ei-kaksinainen Todellisuus, kuinka voit harhautua? Vaikka ei ole mistään erillään syväunessa, muuttumatta mitenkään ja nukuttuaan ääneti ja rauhassa, hullu huutaa herättyään ”Kauheaa, olen eksyksissä!” Kuinka voit sinä, muuttumaton, muodoton, Korkein, Autuas Itse huutaa ääneen ”Minä siirryn ruumiista toiseen – olen viheliäinen!” jne? Todellisuudessa ei ole syntymää eikä kuolemaa; kukaan ei synny tai kuole; ei millään muotoa!

O.: Mitä sitten on olemassa?

M.: Olemassa on ainoastaan aluton, loputon, ei-kaksinainen, rajoittumaton, iäti vapaa, puhdas, tietoinen, yksinäinen, Korkein, Autuas Tietoisuus.

18. O.: Jos on niin, kertokaa minulle kuinka tämä samsaran massiivinen harha verhoaa minut synkkään pimeyteen kuin pilvipeite sadekaudella?

19-20. M.: Mitä voidaan sanoa tämän Harhan (Mayan) voimasta! Niin kuin mies luulee virheellisesti pölkkyä mieheksi, samoin sinä erehdyt pitämään ei-kaksinaista, täydellistä Itseä yksilönä. Mutta kuinka tämä harha syntyy? Niin kuin uni nukkuessa, tämä valheellinen samsara ilmestyy tietämättömyyden harhassa, joka on itse epätodellinen. Tästä johtuu erehdyksesi.

21-24. O.: Mitä on tämä tietämättömyys?

M.: Kuuntele. Ruumiissa ilmestyy haamu, 'valheminä', vaatien ruumista itselleen [väittäen omistavansa ruumiin] ja sitä kutsutaan *jivaksi*. Tämä *jiva* on aina ulospäin suuntautunut, pitäen maailmaa todellisena ja itseään tekijänä ja nautinnon ja kärsimyksen kokijana, tälle ja tuolle halukkaana, arvostelukyvottomänä, muistamatta koskaan omaa todellista luonnettaan, sen paremmin kuin tutkisi ”Kuka minä olen?, Mitä on tämä maailma?”, vaan vaeltelee samsarassa tuntematta itseään. Sellaista Itsensä muistamattomuutta on Tietämättömyys.

25. O.: Kaikki sastrat väittävät, että tämä samsara on Mayan käsityötä, mutta te sanotte, että se on Tietämättömyyden. Kuinka näitä kahta lauselmaa sovitetään yhteen?

M.: Tätä Tietämättömyyttä kutsutaan eri nimillä, sellaisilla kuin Maya, *Pradhana*, *Avyakta*, (ilmenemätön), *Avidya*, Luonto, Pimeys, jne. Siksi samsara on pelkkää Tietämättömyyden seurausta.

26. O.: Kuinka tämä tietämättömyys tuo samsaran esiin?

M.: Tietämättömyydellä on kaksi aspektia: Verhoaminen ja Heijastaminen (*Avarana – Vikshepa*). Näistä syntyy samsara. Verhoaminen toimii kahdella tavalla. Toisessa me sanomme ”Sitä ei ole” ja toisessa ”Se ei loista.”

27-28. O.: Olkaa niin hyvä ja selittäkää tätä.

M.: Mestarin ja oppilaan välisessä keskustelussa, vaikka viisas opettaa,

että vain ei-kaksinainen Todellisuus on olemassa, tietämätön ajattelee ”Mitä ei-kaksinainen Todellisuus voi olla? Ei. Sitä ei voi olla.” Aluttoman verhoamisen seurauksena, ajattelun kautta, opetus jätetään huomiotta ja vanhat ajatukset jatkavat olemassaoloaan. Sellainen välinpitämättömyys on verhoamisen ensimmäinen aspekti.

29-30. Seuraavaksi, pyhien kirjojen ja suopeiden mestarien avustuksella hän käsittämättömästi, mutta vilpittömästi uskoo ei-kaksinaiseen Todelliseen, silti hän ei pysty tutkiskelemaan sitä syvällisesti, vaan pysyy pinnallisena ja sanoo ”Todellisuus ei loista.” Tässä on tieto, silti tieto, että Se ei loista, jatkaa tietämättömyyden harhana olemassaoloaan. Tämä harha, että Se ei loista, on verhoamisen toinen aspekti.

31-32. O.: Mitä on Heijastus?

M.: Vaikka on muuttumaton, muodoton, Korkein, Autuas, ei-kaksinainen Itse, ihminen ajattelee itseään ruumiina, jolla on kädet ja jalat, tekijänä ja kokijana; näkee ulkoisesti tämän ja tuon ihmisen, tämän ja tuon asian ja harhautuu. Tämä harha, jossa ulkoinen maailmankaikkeus havaitaan ei-kaksinaisen Todellisuuden päällä sen peittäen, on Heijastus. Tämä on Päälle asettaminen.

33. O.: Mitä on Päälle asettaminen?

M.: Luulla jotakin joka on, joksikin joka se ei ole – kuten köyttä käärmeeksi, tolppaa varkaaksi ja kangastusta vedeksi. Valheellisen asian esiintyminen todellisen päällä on päälle asettamista.

34. O.: Mikä täällä on epätodellista, joka asetetaan todellisen asian, perustan päälle?

M.: Ei-kaksinainen Olemassaolo-Tietoisuus-Autuus eli Korkein Brahman on Todellisuus. Juuri kuten käärmeen virheellinen nimi ja muoto asetetaan köyden päälle, samoin tuntevien olioiden ja tuntemiseen kykenemättömien esineiden ryhmä asetetaan ei-kaksinaisen Todellisuuden päälle. Täten nimet ja muodot, jotka ilmestyvät maailmankaikkeutena, muodostavat päälle asettamisen. Tämä on epätodellinen ilmiö.

O.: Todellisuudessa, joka on ei-kaksinainen, kuka siellä saa aikaan tämän päälle asettamisen?

M.: Se on Maya.

O.: Mitä on Maya?

35. M.: Se on tietämättömyyttä edellä mainitusta Brahmanista.

O.: Mitä on tämä Tietämättömyys?

M.: Vaikka Itse on Brahman, ei ole Itsen (olemisesta Brahman) tietoa. Se, mikä peittää tämän Itsen tiedon, on Tietämättömyys.

O.: Kuinka tämä voi heijastaa maailman?

M.: Juuri kuten perustan, nimittäin köyden, tietämättömyys heijastaa (luo) käärmeen harhan, samoin Brahmanin Tietämättömyys heijastaa tämän maailman.

36. M.: Sitä täytyy pitää harhana, koska se asetetaan päälle eikä sitä ole olemassa ennen (heijastusta) tai (tiedon) jälkeen.

O.: Kuinka siitä voidaan sanoa, että sitä ei ole olemassa ennen (heijastusta) tai (tiedon) jälkeen?

M.: Jotta se luotaisiin, sitä ei voi olla olemassa ennen luomista (t.s. se tulee olemassaoloon luomisen kanssa samanaikaisesti tai luomisen jälkeen); häviämisessä sitä ei voi olla olemassa; nyt hetkittäin se yksinkertaisesti ilmestyy kuin taikurin luoma kaupunki keskelle taivasta. Koska sitä ei voida havaita syväunessa, pyörtymisessä ja Samadhissa, siitä seuraa, että jopa nyt se on vain päälle asettamista ja siksi harhaa.

37. O.: Jos ennen luomista ja häviämisessä ei ole maailmaa, mitä sitten voi olla olemassa?

M.: On olemassa vain olennainen Olemassaolo, ei keksitty, ei-kaksinainen, erilaistumaton, *ab extra and ab intra* (ulko- ja sisäpuolelta) (*Sajatiya, vijatiya* ja *svagata bheda*), Olemassaolo-Tietoisuus-Autuus, muuttumaton Todellisuus.

O.: Kuinka se tunnetaan?

M.: Vedat sanovat ”Ennen luomista oli vain Puhdas Oleminen.” Myös *Yoga Vasishtha* auttaa meitä ymmärtämään sitä.

O.: Kuinka?

38. M.: ”Häviämisessä koko maailmankaikkeus vetäytyy, jättäen jäljelle vain Ainoan Todellisuuden, joka pysyy liikkumatta, puheen ja ajattelun tuolla puolen, ei pimeytenä eikä valona, silti täydellisenä, nimittäin kuvailemattomana, mutta ei tyhjänä”, sanoo *Yoga Vasishtha*.

39. O.: Kuinka maailmankaikkeus voi ilmestyä sellaisessa Ei-kaksinaisuudessa?

M.: Juuri kuten edellä mainitussa köydessä käärme, todellisen perustan tietämättömyys, makaa piilossa köydessä, samoin olennaisessa Todellisuudessa makaa piilossa Tietämättömyys, jota muuten kutsutaan Mayaksi tai *Avidyaksi*. Myöhemmin se synnyttää kaikki nämä nimet ja muodot.

40-41. Tällä mayalla, joka on riippuvainen erillisestä Tietoisuus-Autuus-Todellisuudesta, on kaksi verhoamisen ja heijastamisen (*avarna ja vikshepa*) aspektia; edellisessä se peittää oman perustansa näkyvistä ja jälkimmäisessä ilmenevät maya tulee julki *mielenä*. Sitten tämä laskee leikkiä piilevillä taipumuksillaan, joiden tarkoituksena on heijastaa tämä maailmankaikkeus kaikkine nimineen ja muotoineen.

O.: Onko kukaan muu sanonut tätä aiemmin?

M.: Kyllä, Vasishta Ramalle.

O.: Kuinka?

43-50. M.: ”Brahmanin voimat ovat äärettömiä. Niiden joukossa siitä voimasta tulee näkyvä, jonka kautta se loistaa.”

O.: Mitä nämä erilaiset voimat ovat?

M.: Tuntemiskyky tuntevissa olennoissa; liike ilmassa; kiinteys maassa; nestemäisyys vedessä; kuumuus tulella; tyhjyys eetterissä; rappeutuvuus helposti pilaantuvassa; ja monet muut hyvin tunnetut. Nämä ominaisuudet pysyvät ilmenemättöminä ja myöhemmin ilmestyivät. Niiden täytyy pysyä piilevinä ei-kaksinaisessa Brahmanissa niin kuin riikinkukon sulkien loistavat värit sen munan keltaisessa tai monihaarainen banaanipuu pienen pienessä siemenessä.

O.: Jos kaikki voimat lepäävät piilevinä Ainoassa Brahmanissa, mikseivät ne ilmene samanaikaisesti?

M.: Katso kuinka puiden, kukkien, yrttien, köynnösten, yms. siemenet sisältävät maailmaan, mutta vain jotkut niistä itävät maaperästä, ilmastosta ja vuodenaikasta johtuen. Samoin voimien luonteen ja laajuuden ilmenemistä rajoittavat olosuhteet. Tuolloin Brahman (kaikkien Mayan voimien perusta) liittyy ajattelemisen voiman, tämä voima ilmenee *mielenä*. Täten Maya, joka siihen saakka uinui, saa yhtäkkiä alkunsa *mielenä* Korkeimmasta Brahmanista, kaikkien yhteisestä lähteestä. Sitten tämä mieli muotoilee koko maailmankaikkeuden. Niin sanoo Vasishta.

51. O.: Mikä on tämän mielen luonne, joka muodostaa Mayan heijastavan voiman?

M.: Palauttaa mieleensä ajatuksia eli taipumuksiaan on sen luonne. Sillä on taipumuksia sisältönään ja se ilmestyy todistavassa tietoisuudessa kahdessa muodossa – ”Minä” ja ”Tämä”.

O.: Mitä nämä muodot ovat?

M.: Ne ovat käsite ”minä” ja käsitteet ”tämä”, ”tuo”, jne.

52. O.: Kuinka tämä minä-muoto asettuu todistavan tietoisuuden päälle?

M.: Juuri kuten hopea asetetaan helmiäisen päälle, jolloin helmiäinen näyttää hopealta, samoin myös minä-muoto olennaisen todistajan päällä esittää sitä ”minänä”, t.s. egona, ikään kuin todistaja ei olisi erillään egosta vaan olisi itse ego.

53. Aivan kuten juopunut henkilö sekoaa ja käyttäytyy kuin kokonaan toinen ihminen, samoin todistaja minä-muodon sekoittamana unohtaa todellisen luonteensa ja esittää itseään egona.

54. O.: Kuinka voi muuttumaton todistaja erehtyä luulemaan itseään muuttuvaksi egoksi?

M.: Niin kuin houraileva mies tuntee nousevansa ilmaan tai juopunut mies itsensä vieressä tai hullu hourailee käsittämättömästi tai uneksija kulkee unimatkojaan tai oudot tavat ottavat miehen valtaansa, todistaja, vaikka onkin tahraton ja muuttumaton, silti aave-egon häijyn vaikutuksen alla, näyttää muuttuneen ”minäksi”.

55. O.: Esittääkö mielen minä-muoto todistajaa muuttuneena egoksi vai esittääkö itseään muuttuneena egoksi todistajassa?

56-57. M.: Nyt tätä kysymystä ei voi syntyä, koska olemassaoloa ei ole Itsestä erillään, se ei voi ilmestyä. Siksi sen täytyy esittää Itseä ikään kuin egoksi muuttuneena.

O.: Olkaa niin hyvä ja selittäkää vielä.

M.: Niin kuin tietämättömyyden vaikutin köydessä ei voi työntää itseään esiin käärmeenä, vaan sen täytyy saada köysi näyttämään käärmeeltä; että vedessä se ei kykene esittämään itseään, vaan panee veden ilmenemään vaahtona, kuplina ja aaltona; että tulella, itse kykenemättä, panee tulen esittämään itseään kipinöinä; että savessa se ei kykene esittämään itseään, vaan esittää savea ruukkuna, samoin voima todistajassa ei voi ilmetä itse, vaan esittää todistajaa egona.

58-60. O.: Mestari, kuinka voidaan sanoa, että mayan avulla Itse jakautuu yksilöllisiksi egoiksi? Itse ei ole riippuvainen mistään muusta; se pysyy puhtaana ja muuttumattomana kuin eetteri. Kuinka maya voi siihen vaikuttaa? Eikö ole järjetöntä puhua Itsen jakautumisesta kun sanotaan ”Näin miehen tarttuvan eetteriin ja muovailevan sen ihmiseksi; tai muovaavan ilman tynnyriksi?” Uppoon nyt samaran valtameren. Olkaa niin hyvä ja pelastakaa minut.

61. M.: Mayaa kutsutaan Mayaksi, koska se voi tehdä mahdottomasta mahdollisen. Se on voima, joka tuo näkyviin sen, jota ei aina siellä ollut, niin kuin taikuri saa yleisönsä näkemään jumalaisen kaupungin keskitaivaalla. Jos ihminen pystyy tähän, eikö maya muka siihen kykene? Siinä ei ole mitään järjetöntä.

62-66. O.: Olkaa niin hyvä ja selventäkää tätä minulle.

M.: Ajattele nyt unen voimaa tuoda esiin unen näkyjä. Mies lepää vuoteella lukitussa huoneessa vaipuen uneen ja vaeltelee unessaan ympäriinsä ottaen lintujen ja eläinten hahmoja; uneksijan nukkuessa kotonaan, uni esittää häntä kävelemässä Benaresin kaduilla ja Setun hiekkarannoilla; vaikka nukkuja makaa muuttumattomana, silti unessaan hän lentää ilmassa, putoaa pää edellä rotkoon tai katkaisee kätensä ja kantaa sitä kädessään. Unessa ei ole puhettakaan johdonmukaisuudesta tai muusta. Mitä hyvänsä nähdään, se tuntuu sopivalta eikä sitä kritisoida. Jos yksinkertainen uni voi tehdä mahdottomasta mahdollisen, mitä outoa voi olla Kaikkivaltiaassa Mayassa sen luodessa tämän sanoinkuvaamattoman maailman-kaikkeuden? Se on sen todellista luonnetta.

67-74. Valaistakseni tätä, kerron sinulle lyhyesti tarinan *Yoga Vasishtasta*. Olipa kerran kuningas nimeltä Lavana, Ikshvakun sukulinjan jalokivi. Kerran kun kaikki olivat kokoontuneena kärjäsaliin, taikuri ilmestyi hänen eteensä. Hän lähestyi nopeasti kuningasta, tervehti häntä ja sanoi ”Teidän Korkeutenne, näytän teille ihmeen, katsokaa!” Samassa hän heilautti riikinkukon sulkaa kuninkaan edessä. Kuningas huumaantui, unohti itsensä ja näki suuren harhan ikään kuin kummallisena unena. Hän huomasi edessään hevosen, nousi sen selkään ja ratsasti sillä metsään metsästysretkelle. Metsästettyään kauan, hän oli janoinen eikä löytänyt vettä ja tunsu itsensä väsyneeksi. Juuri silloin alhaista kastia oleva tyttö sattui tulemaan sinne mukanaan yksinkertaista ruokaa savilautasella. Nälän ja janon pakkamana hän heitti syrjään kaikki kastien rajoitukset ja omanarvontuntonsa ja pyysi häneltä ruokaa ja juomaa. Tyttö lupasi tarjota sitä hänelle vain jos hän lupaisi ottaa hänet lailliseksi vaimokseen. Epäröimättä hetkeäkään hän suostui, otti tytön tarjoaman ruuan ja meni tytön kotikylään, jossa he elivät yhdessä miehenä ja vaimona ja saivat kaksi poikaa ja tyttären.

Koko tämän ajan kuningas istui valtaistuimella. Mutta lyhyenä, noin puolelentoista tunnin aikana, hän oli elänyt toisen viheliäisen, illusorisen elämän, joka kesti useita vuosia. Tällä tavoin Vasishta oli kertonut useita pitkiä tarinoita Ramalle tähdentääkseen hänelle Mayan ihmeellistä leikkiä, jonka kautta mahdoton muuttuu helposti mahdolliseksi.

75-76. Ei ole olemassa harhaa, joka olisi mielen voimalle mahdotonta, eikä ketään, joka ei harhautuisi siitä. Sen tunnusmerkkinä on toteuttaa sitä, mikä on mahdotonta. Kukaan ei voi paeta sen voimaa. Jopa Itse, joka on aina muuttumaton ja puhdas, saadaan näyttämään muuttuneelta ja turmeltuneelta.

O.: Kuinka niin voi olla?

M.: Katso kuinka taivas, joka on jakautumaton ja puhdas, näyttää siniseltä. Samoin Korkein Itse, vaikka on aina puhdas, on peitetty sen toimesta egolla ja saatu mahtaillemaan *jivana*, aivan kuin kuningas Lavana eli matalakastisessa kylässä.

77. O.: Jos Korkeimmasta Itsestä oli, liittymällä mielen minä-muotoon, tullut illusorinen *jiva*, hänen tulisi ilmetä yhtenä *jivana*. Mutta *jivoja* on monia. Kuinka yksi ainut Todellisuus ilmenee lukemattomina *jivoina*?

78-80. M.: Niin pian kuin yksittäisen *jivan* harhasta tulee toimiva Puhtaassa Korkeimmassa Itsessä, se luontaisesti synnyttää muut illusoriset *jivat* Tiedon Puhtaassa Eetterissä. Jos koira menee huoneeseen, jonka seinät on päällystetty peileillä, se saa ensiksi aikaan yhden heijastuksen yhdessä peilissä, josta seuraa toistuvien heijastusten kautta lukematon määrä heijastuksia, ja koira, huomattuaan joutuneensa niin monien koirien ympäröimäksi, murisee ja osoittaa taistelutahtoa.

Samoin on asia puhtaan Itsen, Tietoisuuden ei-kaksinaisen Eetterin kohdalla. Yhden *jivan* illuusiosta seuraa pakosta useiden *jivojen* illuusio.

81-83. Vielä, tottumus nähdä maailma sinänä-minänä-hänenä, jne. pakottaa unennäkijän näkemään samalla lailla kuvitteellisia olioita myös unissa. Samalla lailla menneissä syntymissä kootut tottumukset saavat Itsen, joka on vain puhdas Tietoisuus-Eetteri, näkemään lukemattomia kuviteltuja *jivoja* jopa nyt. Mikä voi olla Mayan ulottumattomissa, joka on itse käsittämätön? Kun tämä on nyt selvää, kuuntele kuinka ruumiit ja sfäärit luotiin.

84-85. Niin kuin Korkein Itse esiintyy ”minänä” Mayan minä-muodon toimesta, niin Se myös esiintyy, 'tämä'-muodon toimesta, tänä maailmankaikkeutena kaikkine sisältöineen.

O.: Kuinka?

M.: Monistamisen voima on 'tämä'-muoto, jonka luontona on kuvitella 'tämä' ja 'tuo'. Tietoisuuden Eetterissä se palauttaa mieleensä miljoonittain taipumuksia 'tästä' ja 'tuona'. Näiden taipumusten herättämänä *jiva*, vaikka onkin tietoisuuden Eetteri, ilmenee nyt yksilöllisenä ruumiina, yms., ulkoisina maailmoina ja moninaisuuksina.

O.: Kuinka?

86-89. M.: Ensinnäkin, mieli ilmenee Tietoisuuden jakautumattomassa Eetterissä. Sen liikkeet muodostavat edellä mainitut taipumukset, jotka edelleen tulevat julki lukuisissa kuvitteellisissa muodoissa, kuten ”tässä on ruumis, jossa on elimet ja raajat” – ”minä olen tämä ruumis” – ”tässä on isäni” – ”olen hänen poikansa” – ”olen sen ja sen ikäinen” – ”nämä ovat sukulaisiamme ja ystäviämme” – ”minä ja sinä” – ”tämä ja tuo” – ”hyvä ja paha” – ”nautinto ja kipu” – ”orjuus ja vapaus” – ”kastit, uskot ja velvollisuudet” – ”Jumalat, ihmiset ja muut olennot” – ”ylhäiset, alhaiset ja keskimmäiset” – ”nauttijat ja nautinnot” – ”useat miljoonat sfäärit” – jne.

O.: Kuinka pelkät taipumukset voivat ilmestyä tänä suunnattomana Maailmankaikkeutena?

90. M.: Mies pysyy liikkumatta ja onnellisena syväunessa, kun hän yltyvien taipumusten havahduttamana näkee kuvitteellisia unikuvia olioista ja maailmoista; ne eivät ole muuta kuin taipumuksia hänessä. Samoin valvetilassa hän hämmentyy, kun taipumukset ilmenevät näinä olioina ja maailmoina.

91. O.: Nyt, mestari, uni on pelkkä sielullisten vaikutelmien jäljennös, jotka muotoutuivat valvetilassa ja pysyivät aiemmin piilevinä. Ne toistavat menneitä kokemuksia. Siksi unen näkyjä voi perustellusti sanoa vain mentaaliseksi luomukseksi. Jos sama pitää paikkansa myös valvetilan maailman suhteen, sen täytyy olla menneiden vaikutelmien jäljennös. Mitkä ovat nuo vaikutelmat, jotka synnyttävät

valvetilan kokemukset?

92. M.: Aivan kuin valvetilan kokemukset synnyttävät unimaailman, samoin menneitten elämien kokemukset synnyttävät tämän valvetilan maailman, yhtä kaikki kuvitteellisen.

O.: Jos nykyinen kokemus on edellisen tulosta, mikä synnytti sitä edellisen?

M.: Tämä on lähtöisin sitä edellisestä, jne.

O.: Tämä voi johtaa takaisin luomisen alkuun. Tuhoutumisessa kaikkien näiden vaikutelmien täytyy päättyä. Mitä sinne jäi jäljelle, joka aloittaa uuden luomisen?

M.: Juuri kuten sinun yhtenä päivänä kokoamasi vaikutelmat lepäävät piilevinä syväunessa ja ilmestyvät seuraavana päivänä, samoin edellisen syklin (*kalpan*) vaikutelmat ilmestyvät uudestaan seuraavassa. Näin näillä Mayan vaikutelmissa ei ole alkua, vaan ne ilmestyvät yhä uudestaan ja uudestaan.

93. O.: Mestari, se, mitä koettiin edellisenä päivänä, voidaan nyt muistaa. Miksi emme muista edellisten elämiemme kokemuksia?

94-95. M.: Näin ei voi olla. Huomaa kuinka valvetilan kokemukset toistavat itseään unessa, mutta niitä ei ymmärretä samalla tavoin kuin valvetilassa, vaan eri tavalla. Miksi? Koska uni tekee kaiken eron, sillä se salaa alkuperäiset merkitykset ja vääristää ne, niin että sama kokemus toistettuna unessa muovautuu eri lailla, usein poikkeavasti ja vääristyneesti. Samalla lailla edellisten elämien kokemuksiin ovat vaikuttaneet tajuttomuudet ja kuolemat niin että nykyinen ympäristö eroaa edellisistä ja sama kokemus toistettuna eri tavalla ei voi palauttaa mieleen edellistä.

96. O.: Mestari, koska unennäöt ovat vain sielullisia luomuksia, ne ovat hetkellisiä ja päättyvät pian epätodellisina. Niinpä niitä voidaan hyvällä syyllä sanoa kuvitteellisiksi. Sitä vastoin valvemaailma näyttää pysyvältä ja kaikki todisteet tuntuvat osoittavan, että se on todellinen. Kuinka se voidaan luokitella unien tapaan kuvitteelliseksi?

97-98. M.: Unessa näyt koetaan todistettuina ja todellisina; niitä ei sillä hetkellä tunneta epätodellisiksi. Samalla lailla kokemisen aikaan tämä valvetilan maailma tuntuu todistetulta ja todelliselta. Mutta kun heräät todelliseen luontoosi, myös tämä menee ohi epätodellisena.

O.: Mikä sitten on uni- ja valvetilan välinen ero?

99. M.: Kummatkin ovat vain mentaalisia ja kuvitteellisia. Tästä ei ole epäilystäkään. Valvetilan maailma on pitkään kestävä kuvitelma (illuusio) ja unitila taas lyhyt. Tämä on ainut ero niiden välillä.

100. O.: Jos valveillaolo on vain unta, kuka siellä näkee unta?

M.: Koko tämä maailmankaikkeus on vain ei-kaksinaisen, puhtaan, Tietoisuus Autuuden unituote.

O.: Mutta uni voi tapahtua vain unessa. Onko Korkein Itse vaipunut uneen nähdäkseen tämän unen?

M.: Meidän unemme vastaa Sen Tietämättömyyttä, joka kätkee Sen todellisen luonteen ikimuistoisista ajoista. Niinpä Se uneksii tämän maailmankaikkeuden unen. Juuri kuten unennäkijä harhautuu ajattelemaan itseään uniensa kokijana, samoin muuttumaton Itse näyttää illuusion toimesta *jivalta*, joka kokee tämän samsaran.

101. Havaitessaan unenkaltaisen ruumiin, aistit, jne., *jiva* harhautuu uskomaan, että hän on ruumis, aistit, jne.; niiden kanssa hän kulkee ympäri ja ympäri läpi valve-, uni- ja syväunitilojen. Tämä muodostaa hänen samsaransa.

102-104. O.: Mitä on *jagrat* (valvetila)?

M.: Se on minä-muodon ilmiö yhdessä kaikkien muiden mielen muotojen ja siihen liittyvien asioiden kanssa. Ottaessaan niskoillaan minuuden valvetilan karkeassa ruumiissa, yksilö kulkee *visvan*, valvetilan kokijan nimellä.

O.: Mitä on uni?

M.: Sen jälkeen kun aistit vedetään takaisin ulkoisista toiminnoistaan, valvetilan mentaalisten tapojen muotoilemat vaikutelmat toistuvat näkyinä unissa. Tämän hienovaraisen tilan kokija tunnetaan *taijasana*.

O.: Mitä on syväuni (*sushupti*)?

M.: Kun kaikki mentaaliset taipumukset lepäävät piilevinä kausaalisisessa (syynä olevassa) tietämättömyydessä, sitä sanotaan syväuneksi. Tässä *prajnana* tunnetulla kokijalla on Itsen autuus.

105. *Jiva* pyörii ympäri tässä karusellissa entisen karmansa johdosta, jonka mukaan se tuottaa valveen, unen tai syväunen kokemuksen. Tämä on samsara. Samalla tavalla *jiva* on entisen karman seurauksena alttiina syntymille ja kuolemille.

106. Silti ne ovat pelkkiä harhautuneen mielen vaikutelmia, eivät todellisia. Hänestä tuntuu, että hän syntyy ja kuolee.

O.: Kuinka syntymä ja kuolema voivat olla kuvitelmaa?

M.: Kuuntele tarkkaan mitä minulla on sanottavana.

107-109. Heti kun *jiva* nukahtaa, valvetilan vaikutelmat antavat tilaa uusille unitilan vaikutelmille, jotta ne esittäisivät menneitä kokemuksia, tai tapahtuu kaikkien ulkoisten asioiden ja mentaalisten toimintojen täydellinen häviö, samalla tavoin, kun hän menee tajuttomaksi ennen kuolemaa, nykyiset vaikutelmat katoavat ja mieli lepää piilevänä. *Tämä on kuolema*. Kun mieli ryhtyy uudelleen entisten kokemusten toistamiseen uusissa asetelmissä, ilmiötä kutsutaan *syntymäksi*. Syntymisen prosessi alkaa ihmisen kuvittelulla ”Tässä on äitini; minä makaan hä-

nen kohdussaan; ruumiillani on tällaiset raajat.” Sitten hän kuvittelee syntyvänsä maailmaan ja sanoo myöhemmin ”Tämä on isäni; olen hänen poikansa; ikäni on niin ja niin paljon; minulla on paljon sukulaisia ja ystäviä; tämä hieno talo on minun” jne. Nämä uudet kuvitelmiensa sarjat alkavat, kun edelliset kuvitelmat kaatoavat ennen kuolemaa tapahtuvassa tajuttomuudessa ja ne ovat riippuvaisia menneiden tekojen seurauksista (hedelmistä).

110-113. *Jivalla*, jonka ennen kuolemaa tapahtunut epätodellinen tajuttomuus nujersi, on erilaisia kuvitelmia, jotka johtuvat hänen erilaisista menneistä teoistaan. Kuoleman jälkeen hän uskoo ”Täällä on taivas; se on todella ihanaa, olen siinä; olen nyt ihmeellinen taivaallinen olento; niin monet ihanat jumalaiset neidot palvelevat minua; minulla on nektaria juomana.” tai ”Tämä on Kuoleman aluetta; täällä on Kuoleman Jumala; nämä ovat Kuoleman sanansaattajat; oi! he ovat niin julmia – he heittivät minut helvettiin!” tai ”Tämä on *pitrien* aluetta; tai Brahman; tai Vishnun; tai Shivan” jne. Näin, luonteensa mukaisesti, entisen karmen taipumukset esittävät itseään Itsen edessä, joka aina pysyy Tietoisuuden muuttumattomana Eetterinä, syntymän, kuoleman, taivaaseen, helvettiin ja muille alueille siirtymisen kuvitelmina. Ne ovat vain mielen harhoja eivätkä todellisia.

114. Tietoisuuden Eetterin Itsessä on maailmankaikkeuden ilmiö kuin taivaallinen kaupunki keskellä taivasta. Tätä kuvitellaan todelliseksi, mutta sitä se ei todellakaan ole. Se koostuu nimistä ja muodoista eikä se ole mitään muuta.

115. O.: Mestari, en yksin minä vaan kaikki muutkin kokevat suoraan tämän tuntevien olentojen ja tuntemiseen kykenemättömien esineiden maailman ja pitävät sitä todistettuna ja todellisena. Miten sen sanotaan olevan epätodellista?

116. M.: Koko maailma sisältöineen asettuu vain Tietoisuuden Eetterin päälle.

O.: Kenenkä toimesta se asettuu?

M.: Itsen Tietämättömyyden.

O.: Kuinka se asettuu?

M.: Kuten tuntevien olentojen ja tuntemiseen kykenemättömien esineiden maalaus esittää kohtausta valkokankaalla.

117. O.: Kun pyhät kirjoitukset väittävät, että koko tämän maailmankaikkeuden loi *Isvaran* tahto, te sanotte, että ihmisen oma tietämättömyys. Kuinka näitä kahta lausumaa voidaan sovittaa yhteen?

118. M.: Niiden kesken ei ole ristiriitaa. Mitä pyhät kirjoitukset sanovat, että *Isvara*, Mayan avulla, loi viisi elementtiä ja sekoitti ne keskenään eri tavoin tehdäkseen maailmankaikkeuden monimuotoisuudet, on täysin väärä.

O.: Kuinka pyhät kirjoitukset voivat sanoa sitä mikä on väärää?

M.: Ne ovat oppaita tietämättömälle eivätkä tarkoita sitä mikä ilmenee pin-

nalla.

O.: Kuinka näin on?

M.: Kun ihminen on unohtanut olevansa todelliselta luonteeltaan Tietoisuuden täydellinen Eetteri, hän harhautuu Tietämättömyyden toimesta samaistamaan itsensä ruumiiseen, yms. ja pitää itseään heikkovoimaisena, mitänsanomattomana yksilönä. Jos hänelle kerrotaan, että hän on koko maailmankaikkeuden luoja, hän pitää pilkkanaan koko ajatusta ja kieltäytyy opastuksesta. Niinpä laskeutumalla hänen tasolleen, pyhät kirjoitukset esittävät *Isvaraa* koko maailmankaikkeuden luojaksi. Mutta se ei ole totuus. Silti pyhät kirjoitukset paljastavat totuuden kyvykkäälle etsijälle. Sinä olet nyt erehtynyt pitämään päiväkodin tarinaa metafyyssisenä totuutena. Tässä yhteydessä saatat muistaa lapsen tarinaa *Yoga Vasishtassa*.

119-134. O.: Mikä se on?

M.: Se on hieno tarina kuvaamaan tämän maailmankaikkeuden tyhjyyttä. Kun sen kuulee, virheelliset käsitykset maailman todellisuudesta ja siitä, että se on *Iswaran* luoma, kaikki katoavat. Lyhyesti sanottuna, tarina menee seuraavasti:

Lapsi pyysi hoitajaa kertomaan mielenkiintoisen tarinan. Sen mukaisesti hän kertoi seuraavaa:

Hoitaja: Olipa kerran kauan sitten mitä voimallisin kuningas, jonka äiti oli hedelmätön (maho), joka (kuningas) hallitsi kaikkia kolmea maailmaa. Hänen sanansa oli laki näiden maailmojen kaikille kuninkaille. Mahon äidin pojalla oli harhan ihmeelliset voimat rakentaa, vaalia ja tuhota maailmat. Ja oman tahtonsa mukaisesti hän saattoi ottaa minkä tahansa kolmesta ruumiista, valkoisen, keltaisen tai mustan. Kun hän otti keltaisen, hänellä oli hinku ja tahto, kuin taikurilla, luoda kaupunki.

Lapsi: Missä tämä kaupunki on?

Hoitaja: Se roikkuu yläilmoissa.

Lapsi: Miten sitä kutsutaan?

Hoitaja: Täydellinen Epätodellisuus.

Lapsi: Kuinka se rakennettiin?

Hoitaja: Sillä on neljätoista pääväylää, joista jokainen jakautuu kolmeen lohkoon, joissa on vastaavasti monia ihmeellisiä puutarhoja, valtavia kartanoita ja seitsemän ylellistä allasta – joita koristavat helminauhat. Kaksi lamppua – yksi lämmin ja toinen viileä – valaisevat aina kaupunkia. Mahon äidin poika rakensi sinne useita hienoja taloja, jotkut korkealle, jotkut keskikokoiselle ja toiset matalalle perustalle. Jokaisella niistä oli musta, sametinpehmeä päällyys, yhdeksän porttia, lukuisia ikkunoita tuomassa viileyttä, viisi lamppua, kolme valkoista pilaria ja seinät hienosti rapattuina. Taiallaan hän loi pelottavia haamuja, joista jokainen

vartioi yhtä taloa. Niin kuin lintu menee pesäänsä, hän menee jokaiseen taloon tahtonsa mukaan ja kirmailee nautinnossaan.

135-140. Mustassa ruumiissa hän suojelee näitä koteja haamuvartijoiden avulla. Valkoisessa ruumiissaan hän ne heti hävittää tuhkaksi. Tämä mahon äidin poika, joka kuin typerys luo, suojelee ja tuhoaa jatkuvasti kaupungin ikään kuin oikustaan, oli kerran työnsä jälkeen väsynyt, virkisti itseään kylpemällä kangastuksen runsaissa vesissä ja ylpeästi koristeli itsensä taivaalta kerätyillä kukilla. Olen nähnyt hänet; pian hän saapuu tänne ojentamaan sinulle neljä ketjua jalokiviä, jotka on tehty rikotuista lasinpaloista sekä helmiäishopeiset nilkkaketjut.

Lapsi uskoi tarinan ja oli mielissään. Näin tapahtuu myös typerykselle, joka pitää tätä maailmaa todellisena.

141-148. O.: Kuinka tämä tarina havainnollistaa asian ytimen?

M.: Jutun lapsi on maailman tietämätön ihminen; maltillinen hoitaja on pyhä kirjoitus, joka puhuu *Isvaran* luomakunnasta; mahon äidin poika on Mayasta syntynyt *Isvara*; hänen kolme ruumistaan ovat Mayan kolme ominaisuutta; hänen omaksumansa kolme ruumista ovat Brahman, Vishnun ja Rudran muoto (aspekti). Keltaisessa ruumiissa Brahma, joka on lanka, joka läpäisee koko maailmankaikkeuden, luo sen Tietoisuuden Eetterissä, joka vastaa tarinassa yläilmoja; sen nimi on Absoluuttinen Epätodellisuus; neljätoista pääväylää ovat neljätoista maailmaa; nautinnolliset puutarhat ovat metsiä; kartanot ovat vuorijonoja; kaksi lamppua ovat Aurinko ja Kuu ja ylelliset altaat, joita reunustavat helminauhat, ovat valtameriä, joihin laskee niin monia jokia.

149-155. Talot, jotka on rakennettu ylös, keskelle ja alas ovat jumalallisten, ihmisten ja eläinten ruumiita; kolme valkoista pilaria ovat luurankoja; rappaus seinissä on iho; musta päällinen on pää, jolla on hiukset; yhdeksän porttia ovat yhdeksän kulkuväylää ruumiissa; viisi lamppua ovat viisi aistia ja haamuvartija on ego.

Nyt *Isvara*, kuningas, joka on mahon äidin, Mayan poika, saatuaan rakennettua ruumiiden talot, menee niihin tahtonsa mukaisesti *Jivoina*, kirmailee yhdessä haamuegojen kanssa ja siirtyy päämäärättömästi paikasta toiseen.

156-160. Mustassa ruumiissa hän toimii Vishnuna eli *Viratina* ja pitää maailmankaikkeutta yllä. Valkoisessa ruumiissa Rudrana eli Tuhoajana, kaikissa Sisällä-asuvana, hän vetää koko maailmankaikkeuden itseensä. Tämä on hänen kisailuaan ja hän on siitä mielissään. Tämän nautinnon sanotaan olevan kuninkaan itsensä virkistämistä kangastuksen vesissä. Hänen ylpeytensä johtuu hänen suverenisuudestaan. Taivaan kukkia ovat ominaisuudet, kaikkietävyys ja kaikkivaltiutus. Nilkkakorut ovat taivas ja helvetti; neljä lasinpaloista tehtyä jalokiviketjua ovat *Muktin* neljä tilaa – *Salokya*, *Samipyra*, *Sarupya* ja *Sayujya*, jotka merkitsevät

tasa-arvoisuutta asemassa, olosuhteessa tai voimassa ja lopullisessa samuudessa. Kuninkaan odotettu saapuminen ojentamaan lahjansa on kuvanpallvonta, – joka toteuttaa palvojien rukoukset.

Tällä tavoin pyhien kirjoitusten tietämätön tutkija harhautuu, Tietämättömydestään johtuen, uskomaan, että maailma on todellinen.

161. O.: Jos taivas ja helvetti ja autuuden (*Muktin*) neljä tilaa ovat valhetta, miksi kummassa osa pyhistä kirjoituksista määrää (säättää) menetelmiä taivaan tai autuuden saavuttamiseksi?

162-164. M.: Kun äiti näkee lapsensa kärsivän vatsanväänneistä, hän mielellään antaa pippuria lapselle, mutta koska hän tietää, ettei lapsi pidä pippurista vaan rakastaa hunajaa, hän hellästi houkuttelee lasta hunajan maulla ennen kuin laittaa pippuria hänen suuhunsa. Samalla tavoin pyhät kirjoitukset armossaan, kun näkevät tietämättömän tutkijan kärsivän maailmassa, halukkaina saamaan hänet oivaltamaan totuuden, mutta tietäen hänen rakastavan maailmaa ja inhoavan ei-kaksinaista Todellisuutta, – joka on hienojakoinen ja vaikea ymmärtää, hellästi houkuttelevat häntä taivaan suloisilla nautinnoilla, yms., ennen kuin paljastavat ei-kaksinaisen Todellisuuden.

165. O.: Kuinka taivaan yms. ajatukset voivat johtaa hänet ei-kaksinaiseen Todellisuuteen?

M.: Oikeilla toiminnoilla saavutetaan taivas; itsekureilla ja Vishnun palvonnalla saavutetaan autuuden neljä tilaa. Sen tietämällä ihminen harjoittaa sitä mistä hän näistä pitää. Kun hän toistaa näitä harjoituksia useissa jälleensyntymisissä, hänen mielensä puhdistuu ja kääntyy pois aistinautunnoista ottaakseen vastaan ei-kaksinaisen Todellisuuden korkeinta opetusta.

166. O.: Mestari, kun on myöntänyt taivaan, helvetin, yms. olevan valhetta, kuinka voidaan pyhissä kirjoituksissa niin usein mainittu *Isvara* myös julistaa valheelliseksi?

167. M.: No, osat, jotka käsittelevät *Isvara*a kaikessa loistossaan, ovat seurausta toisista, jotka sanovat, että *Isvara* on Mayan tuotetta, ja *jiva* Tietämättömyyden (*Avidyan*) tuotetta.

O.: Miksi pyhät kirjoitukset kiistelevät keskenään erimerkityksillä osilla?

M.: Niiden tarkoituksena on saada opiskelija puhdistamaan mielensä hyvillä toimilla, itsekureilla ja palvonnalla. Houkutellakseen häntä, näiden sanotaan johtavan hänet nautintoihin. Ollessaan tuntemiseen kykenemättömiä, ne eivät voi omasta aloitteestaan johtaa heitä palkkioihin. Niinpä kaikkivoimaisen *Isvaran* sanotaan antavan toimintojen hedelmät. Tämän vuoksi *Isvara* esiintyy näyttämöllä. Myöhemmin pyhät kirjoitukset sanovat, että *jiva*, *Isvara* ja *jagrat* (maailma) ovat kaikki täyttä valhetta.

168. Harhan tuotteena *Isvara* ei ole sen todellisempi kuin uniesine, unen tuote. Hän on samassa kategoriassa kuin *jiva*, tietämättömyyden tuote eli uniesine, unen tuote.

169-174. O.: Pyhät kirjoitukset sanovat, että *Isvara* on Mayan tuotetta ja kuinka me voimme sanoa, että Hän on Tietämättömyyden?

M.: Itsen Tietämättömyys voi toimia joko yksittäin tai kokonaisuutena aivan kuten puhumme yhdestä puusta tai koko metsästä. Koko maailmankaikkeuden täydellistä Tietämättömyyttä kutsutaan *Mayaksi*. Sen tuote *Isvara* toimii *Viratina* universaalissa valvetilassa; *Hiranyagarbhana* universaalissa unitilassa ja Sisällä-asujana universaalissa syväunessa. Hän on kaikkietävä ja kaikkivaltias. Alkaen Tahdolla luoda ja päätymällä kaikkien luotujen ilmaantumiseen, tämä on Hänen samsaransa. Yksilöllisen tietämättömyyden sanotaan olevan yksinkertaista tietämättömyyttä. Sen tuote, *jiva* toimii vastaavasti *visvana*, *taijasana* ja *prajnana* yksilöllisissä valveen, unennäön ja syväunen tiloissa. Hänen tietonsa ja kykynsä ovat rajallisia. Hänen sanotaan olevan tekijä ja nauttija. Hänen samsaransa koostuu kaikesta, mikä kattaa nykyisen hereillä olon tekojen ja lopullisen Vapautumisen välin. Näin pyhät kirjoitukset tekevät selväksi, että *Isvara*, *jiva* ja *jagat* ovat kaikki kuviteltua.

175-179. O.: Nyt, mestari, aivan kuten köyden tietämättömyys voi synnyttää harhan pelkästä käärmeestä, samoin ihmisen tietämättömyys voi saada aikaan harhan, että hän on *jiva*. Mutta kuinka se voi ulottua luomaan harhat myös *Isvarasta* ja *jagatista*?

M.: Tietämättömyydellä ei ole osia; se toimii kokonaisuutena ja tuottaa kaikki kolme harhaa yhtä aikaa. Kun *jiva* ilmestyy valve- ja unennäkötiloissa, myös *Isvara* ja *jagat* ilmestyvät. Kun *jiva* häviää, myös muut häviävät. Tämän todistaa oma kokemuksemme valvetilan ja unennäön ilmestymistä (näkymistä) ja niiden katoamisesta syväunessa, tajuttomuudessa, kuolemassa ja samadhissa.

Sen lisäksi samaan aikaan, kun *jivaluulon* häviäminen tapahtuu tietämisen toimesta, myös muut katoavat yhdessä sen kanssa. Viisaat, joiden tietämättömyys on täysin kadonnut yhdessä siihen kuuluvien harhojen kanssa ja jotka ovat tietoisia vain Itsestä, kokevat suoraan ei-kaksinaisen Todellisuuden. Näin on selvää, että Itsensä Tuntemattomuus on kaikkien kolmen harhan – *jiva*, *jagat* ja *Isvara* – alkusyy.

180. O.: Mestari, jos *Isvara* on Tietämättömyyden harhaa, Hänen täytyy ilmestyäkin sellaisena. Sen sijaan Hän ilmenee maailmankaikkeuden ja koko luomakunnan alkuperänä. Ei tunnu järkevältä sanoa, että sekä *Isvara* että *jagat* ovat kuvitteellisia tuotteita. Sen sijaan, että Hän näyttäisi meidän luomukseltamme, Hän näyttää luojaltamme. Eikö se ole ristiriitaista?

181-183. M.: Ei! Unennäkijä näkee unessaan isänsä, joka on kuollut aikoja sitten. Vaikka isä on hänen luomansa unen harhana, unennäkijästä tuntuu, että tämä on isä ja hän itse on poika ja että hän on perinyt isänsä omaisuuden, mikä taas on hänen omaa luomustaan. Huomaa nyt kuinka unennäkijä luo yksilöt ja asiat (esineet), yhdistää itsensä niihin ja ajattelee, että ne olivat häntä aiemmin ja hän ilmestyi myöhemmin. Sama koskee myös *Isvaraa*, *jagatia* ja *jivaa*. Tämä on vain Mayan temppu, joka voi tehdä mahdottomasta mahdollisen.

O.: Kuinka Maya on niin mahtava?

M.: Ei mikään ihme! Pane merkille kuinka tavallinen taikuri saa koko yleisön näkemään jumalaisen kaupungin keskellä taivasta tai kuinka itse luot oman ihmeellisen maailmasi unissasi. Mikäli sellainen on mahdollista yksilön rajallisilla voimilla, miksei tämä olisi mahdollista Mayalle, joka on universaali, aineellinen syy? Tästä johtuen kaikki nämä, käsittäen *Isvaran*, *jivan* ja *jagatin*, ovat kuvitteellisia ilmentymiä, jotka johtuvat omasta tietämättömyydestä ja Ainoan Todellisuuden, Itsen päälle asettamisesta.

Tämä johtaa meidät pohtimaan tapoja, joilla poistaa päälle asettaminen.

KAPPALE II

*APAVADA***PÄÄLLE ASETTAMISEN POISTAMINEN**

1. O.: Mestari, Tietämättömyydellä ei sanota olevan alkua; siitä seuraa, ettei sillä ole loppua. Kuinka aluton Tietämättömyys voidaan hävittää? Te, joka olette armon valtameri, voitte ystävällisesti kertoa tämän minulle.

2. M.: Kyllä lapseni; olet älykäs ja pystyt ymmärtämään hienovaraisia asioita. Olet puhunut aivan totta. Tietämättömyydellä ei tosiaankaan ole alkua, mutta sillä on loppu. Sanotaan, että tiedon herääminen on Tietämättömyyden loppu. Samalla lailla kuin auringon nousu poistaa yön pimeyden, niin myös tiedon valo karkottaa Tietämättömyyden pimeyden.

3-4. Sekaannuksen välttämiseksi kaikkea maailmassa voidaan ajatella erittelemällä sen yksilöllisiä ominaisuuksia tiettyihin kategorioihin: syy, luonne, vaikutus, rajoitus ja tulos (hedelmä). Mutta koska tuonpuoleinen (transsendentaalinen) Todellisuus on ei-kaksinainen, se on kaikkien näiden yläpuolella, kun taas kaikki muu, Mayasta eteenpäin, jotka nähdään virheellisesti Sen päällä, sopivat edellä kuvattuun erittelyyn.

5. Näistä Mayalla ei ole edeltävää syytä, koska se ei ole minkään sitä ennen olleen tuote, vaan pysyy Brahmanissa, ollen itsessään ja ilman alkua. Ennen luomista ei ole olemassa syytä sen ilmestymiseen, siitä huolimatta se ilmestyy ja sen täytyy olla itsestään.

6. O.: Onko tälle lausunnolle olemassa mitään valtuutusta?

M.: Kyllä, Vasishtan sanat. Hän sanoo: Juuri kuten kuplat syntyvät spontaanisti vedessä, samoin voima ilmaista sanoja ja muotoja ilmestyy kaikkivoimaisesti ja täydellisestä tuonpuoleisesta Itsestä.

7-9. O.: Mayalla ei voi olla syytä. Juuri kuten savesta ei voi tulla ruukkua ilman ruukuntekijän apua, samoin Voima, joka koko ajan pysyy ilmenemättömänä Brahmanissa, voi ilmetä vain *Isvaran* tahdosta.

M.: Hajoamisessa jää jäljelle vain ei-kaksinainen Brahman eikä *Isvara*. Selvästikään siellä ei voi olla Hänen tahtoaan. Kun sanotaan, että häviämisessä kaikki vedetään takaisin ilmentymästä ja jää ilmenemättömäksi, se tarkoittaa, että *jivoista*, koko maailmankaikkeudesta ja *Isvarasta* on kaikista tullut ilmenemätöntä. Ilmenemätön *Isvara* ei voi käyttää tahtoaan. Se, mitä tapahtuu, on tämä: juuri

kuten nukkumisen piilevä voima esittää itseään unena, samoin Mayan piilevä voima esittää itseään tänä monimuotoisuutena, joka koostuu *Isvarasta*, Hänen tahdostaan, maailmankaikkeudesta ja *jivoista*. *Isvara* on täten Mayan tuotetta ja Hän ei voi olla Oman alkuperänsä alkuperä. Mayalla ei näin ollen ole edeltävää syytä. Hajoamisessa jäljelle jää vain Puhdas Oleminen vailla tahtoa, jättämättä sijaa muutokselle. Luomisessa Maya, joka siihen saakka pysyi ilmenemättömänä tässä Puhtaassa Olemassaolossa, loistaa mielenä. Mielen leikistä johtuen moninaisuus ilmenee *Isvarana*, maailmoina ja *jivoina* kuin taikatemppu. Mayan ilmeneminen on luominen ja Mayan ilmenemättömyys on häviäminen. Näin omasta aloitteestaan Maya ilmestyy tai vetäytyy itseensä eikä sillä ole alkua. Siksi sanomme, ettei ollut edeltävää syytä.

10-11. O.: Mikä on sen luonne?

M.: Se on käsittämätön. Koska sen olemassaolo myöhemmin kumoutuu, se ei ole todellinen; koska se vastaansanomattomasti koetaan, se ei ole epätodellinen; eikä se voi olla kahden vastakkaisen, todellisen ja epätodellisen, sekoitus. Siksi viisaat sanovat, että se on sanoinkuvaamaton (*anirvachaniya*).

O.: Nyt, mikä on sitten todellista ja mikä epätodellista?

M.: Se, mikä on Mayan perusta, Puhdas Oleminen eli Brahman, jättämättä mahdollisuutta kaksinaisuudelle, on todellista. Harhainen ilmiö, joka muodostuu nimistä ja muodoista ja jota kutsutaan maailmankaikkeudeksi, on epätodellista.

O.: Mitä Mayan voidaan sanoa olevan?

M.: Ei kumpaakaan näistä kahdesta. Se on erilainen kuin todellinen perusta ja myös erilainen kuin epätodellinen ilmiö.

O.: Olkaa niin hyvä ja selittäkää tätä.

12-17. M.: Sanotaan, että on tuli; se on perusta. Siitä lähtee kipinöitä. Ne ovat tulen muunnelmia. Kipinöitä ei havaita itse tulella, mutta ne ilmestyvät siitä. Tämän ilmiön havaitseminen saa meidät päättämään tulella sisällä olevan voiman, joka tuottaa kipinät.

Savi on perusta; siitä tehtyä onttoa tilaa, jossa on kaulus, johon on tehty suuaukko, kutsutaan ruukuksi. Tämä tosiseikka saa meidät päättämään voiman, joka ei ole savi eikä ruukku, vaan erilainen kuin kumpikin.

Vesi on perusta; kuplat ovat sen vaikutuksia; tästä päätelemme, että voima on erilainen kuin kumpikin.

Käärmeen muna on perusta ja nuori käärme on tuote; me päätelemme, että voima on erilainen kuin muna ja nuori käärme.

Siemen on perusta ja itu on sen tuote; me päätelemme, että voima on erilainen kuin siemen ja itu.

Syväunen muuttumaton *jiva* on perusta ja uni on sen vaikutus; me pääte-

lemme, että voima on erilainen kuin *jiva* ja uni, sen jälkeen kun heräämme unesta.

Samalla tavalla voima, joka lepää piilevänä Brahmanissa, tuottaa *jagatin* harhan. Tämän voiman perusta on Brahman ja *jagat* on sen vaikutus. Tämä voima ei voi olla kumpikaan näistä, vaan täytyy olla erilainen kuin kumpikin. Sitä ei voi määritellä. Silti se on olemassa. Mutta se pysyy sanoinkuvaamattomana. Siksi me sanomme Mayan 'luonnetta' sanoinkuvaamattomaksi.

18-20. O.: Mitä on Mayan 'vaikutus'?

M.: Se on *jivan*, *Isvaran* ja *jagatin* harhan esittämistä Brahmanin ei-kaksinaisen perustan päällä sen verhoavien ja heijastavien voimien vaikutuksesta.

O.: Kuinka?

M.: Heti kun piilevänä lepäävä voima säteilee mielenä, mielen taipumukset itävät ja kasvavat ylös kuin puut, jotka yhdessä muodostavat maailmankaikkeuden. Mieli leikittelee taipumuksillaan; ne ilmestyvät ajatuksina ja materialisoituvat täksi maailmankaikkeudeksi, joka näin on vain unennäky. *Jivat* ja *Isvara*, jotka ovat sen sisältöä, ovat yhtä kuvitteellisia kuin tämän päivän uni.

O.: Olkaa niin hyvä ja selittäkää niiden kuvitteellista luonnetta.

M.: Maailma on kohde ja nähdään mielen leikin seurauksena. *Jivat* ja *Isvara* sisältyvät siihen. Osat voivat olla vain yhtä todellisia kuin kokonaisuus. Oleta, että maailmankaikkeus maalataan väreillä kankaalle. *Jivat* ja *Isvara* ovat maalauksessa olevia kuvia. Kuvat voivat olla vain yhtä todellisia kuin itse maalaus.

21-24. Tässä maailmankaikkeus itse on mielen tuote ja *Isvara* ja *jivat* muodostavat saman tuotteen osat. Siksi niiden täytyy olla mentaalisia heijastumia eikä mitään muuta. Tämä käy selville *Srutista*, joka sanoo, että Maya sai aikaan *Isvaran* ja *jivojen* harhan ja *Vasishtha smritistä*, jossa Vasishtha sanoo, että ikään kuin taikuuden kautta piilevät taipumukset tanssivat ympäriinsä mielessä kuin, hän-minä-sinä-tämä-tuo-poikani-omaisuus jne.

25-27. O.: Missä tämä *smriti* puhuu *Isvarasta*, *jivasta* ja *jagatista*?

M.: Lausunnossaan *Sohamidam*, t.s., Hän-minä-tämä, 'Hän' tarkoittaa huo- maamatonta *Isvara*a; 'minä' tarkoittaa *jivan* koreilua egona, tekijänä, jne., 'tämä' tarkoittaa koko havaittavaa Maailmankaikkeutta. Pyhistä kirjoituksista, järkeilemällä ja kokemalla (*sruti yukti anubhava*) on selvää, että *jiva*, *Isvara* ja *jagat* ovat vain mentaalisia heijastumia.

28-29. O.: Kuinka järkeily ja kokemus tukevat tätä näkemystä?

M.: Mielen herätessä valveillaolossa ja unessa, piilevät taipumukset alkavat leikkiä ja *jiva*, *Isvara* ja *jagat* ilmestyvät. Piilevien taipumusten laantuessa syväunessa, tajuttomuudessa, jne., ne katoavat. Tämä sisältyy jokaisen kokemukseen.

Toisaalta kun piilevät taipumukset juuritaan tiedon avulla pois, *jivat*, *Isva-*

ra ja *jagat* katoavat kerta kaikkiaan. Tämän vahvistaa täydellisen kirkasnäköisten suurten viisaiden kokemus ei-kaksinäisessä Todellisuudessa, *jivojen, Isvaran ja jagatin* tuolla puolen. Siksi sanomme, että nämä kaikki ovat mielen heijasteita. Näin selitetään Mayan vaikutus.

30-32. O.: Mikä on Mayan rajoitus?

M.: Se on tieto, joka syntyy tutkimalla *Mahavakyan* näkemystä. Koska Maya on Tietämättömyyttä ja Tietämättömyys pysyy hengissä ilman tutkimusta. Kun tutkimattomuus antaa sijaa tutkimiselle, syntyy oikea tieto ja se tekee lopun Tietämättömyydestä.

Kuuntele nyt. Ruumiin sairaudet ovat edellisten karmojen seurauksia; ne elävät väärällä ruokavaliolla ja vahvistuvat sen jatkamisella. Eli, köyden tietämättömyys, niin kauan kuin sitä ei tutkita, ilmestyy näkyviin käärmeenä ja muut harhat seuraavat sen vanavedessä. Samalla tavalla, vaikka Maya on sanomattakin selvä, aluton ja spontaani, se pysyy hengissä, koska Itsen luonteen tutkimusta ei suoriteta, ilmenee maailmankaikkeutena, yms., ja kasvaa yhä massiivisemmaksi.

33-35. Tutkimuksen alkaessa Maya, joka siihen saakka on tutkimisen puutteesta johtuen kasvanut vahvaksi, menettää ravintonsa ja surkastuu asteittain pois kaikkine seuraamuksineen, nimittäin *jagatina*, yms. Samalla tavoin kuin köyden tuntemattoman osatekijän tutkimisen puute saa sen näyttämään käärmeeltä, mutta joka yhtäkkiä katoaa tutkimuksen alkaessa, niin myös Maya kukoistaa tietämättömyydessä ja katoaa tutkimuksen herätessä. Juuri kuten köysikäärme ja voima, joka tuottaa tämän harhan, jatkavat olemassaoloaan ennen tutkimista, mutta tutkimisen jälkeen päätyvät yksikertaiseen köyteen, samoin Maya ja sen vaikutus, *jagat*, jatkavat olemassaoloaan ennen tutkimista, mutta päätyvät sen jälkeen puhtaiseen Brahmaniin.

36-38. O.: Kuinka yksittäinen asia voi ilmestyä kahdella tavalla?

M.: Brahman, ei-kaksinainen-Puhdas-Olemassaolo, esiintyy *jagatina* ennen tutkimista ja esittelee itsensä todellisessa muodossaan tutkimisen jälkeen.

Huomaa kuinka ennen kunnollista harkintaa savi näyttää ruukulta ja jälkeenpäin vain savelta; tai kulta korulta ja sitten sen huomataan olevan vain kultaa. Sama koskee Brahmania. Tutkimuksen jälkeen Brahmanin oivalletaan olevan yhtenäinen, ei-kaksinainen, jakamaton ja muuttumaton eilen, tänään tai huomenna (ennen, nyt tai tulevaisuudessa). Siinä ei ole mitään Mayan kaltaista, tai sen vaikutusta kuten *jagat*. Tämä oivallus tunnetaan Korkeimpana Tietona ja Tietämättömyyden rajana. Näin kuvaillaan Mayan 'rajoitusta'.

39. O.: Mikä on Mayan 'hedelmä'?

M.: Se, että se hedelmättömästi katoaa tyhjyyteen, on sen hedelmä. Jäniksen sarvi on pelkkä vaikutelma ilman merkitystä. Sama koskee Mayaa, pelkkä

vaikutelma ilman mitään merkitystä. Oivaltaneet viisaat ovat huomanneet sen sellaiseksi.

40-43. O.: Mikseivät sitten kaikki yhdy tähän näkökantaan?

M.: Tietämätön uskoo sen olevan todellista. Nuo, jotka ovat pohdiskelevia, sanovat, että se on sanoinkuvaamaton. Oivaltaneet viisaat sanovat, että se on ei-olemassa oleva (olematon) kuin jäniksen sarvi. Näin se ilmenee kolmella tavalla. Ihmiset puhuvat siitä omalta näkökannaltaan.

O.: Miksi tietämätön pitää sitä todellisena?

M.: Jopa kun lapselle sen pelottelemiseksi kerrotaan valhe, että haamu on olemassa, lapsi uskoo sen olevan totta. Samalla lailla Maya huumaa tietämättömiä ja he uskovat sen olevan todellinen. He, jotka tutkivat Todellisen Brahmanin luonnetta ja *jagatin* epätodellisuutta pyhin kirjoitusten valossa ja huomaavat Mayan olevan erilainen kuin kumpikaan ja kykenemättä määrittelemään sen luonnetta, sanovat sen olevan sanoinkuvaamaton. Mutta viisaat, jotka ovat saavuttaneet Korkeimman Tiedon tutkimuksen avulla, sanovat, ”Kuin tyttärensä toimesta tuhkakki poltettu äiti, Maya, joka muuttui tuhkakki Tiedon avulla, on olematon kaikkina aikoina.”

44-46. O.: Kuinka Mayaa voi verrata äitiin, jonka hänen tyttärensä on polttanut tuhkakki?

M.: Tutkimisen prosessissa Mayasta tulee yhä läpinäkyvämpi ja läpinäkyvämpi ja se muuttuu Tiedoksi. Näin Tieto syntyy Mayasta ja siksi sen sanotaan olevan Mayan tytär. Maya, joka siihenastisesta tutkimattomuudesta johtuen kukoistaa, tulee tutkimuksella tiensä päähän. Juuri kuten rapu tuottaa poikasensa vain itse kuollakseen, samoin tutkimuksen viimeisinä päivinä Maya tuo esiin Tiedon oman poismenonsa tähden. Samalla lailla tytär, Tieto, polttaa äidin tuhkakki.

O.: Kuinka jälkeläinen voi tappaa emon?

M.: Bambumetsässä bambut heiluvat tuulella, hankaavat toinen toisiaan ja syttyvät tuleen, joka polttaa maahan emäpuut. Samoin Mayasta syntynyt Tieto polttaa Mayan tuhkakki. Maya jää jäljelle vain nimessä kuin jäniksen sarvi. Siksi viisaat julistavat sen olemattomaksi. Lisäksi oikea nimi sisältää sen epätodellisuuden. Nimet ovat *Avidya* ja *Maya*. Näistä edellinen merkitsee 'Tietämättömyyttä eli sitä, mitä ei ole' (या न विक्रते सा अविक्राफष); toinen 'Maya on sitä, mitä ei ole' (या मा सा मायाफ ॥). Siksi se on yksinkertaista kieltämistä. Näin se, että se hedelmättömästi katoaa tyhjyyteen, on sen 'hedelmä'.

47-49. O.: Mestari, Maya muuttuu Tiedoksi. Siksi sen ei voida sanoa katoavan hedelmättömästi tyhjyyteen.

M.: Vain jos Tieto, muunnettu Maya, on todellinen, Mayan voidaan sanoa

olevan todellinen. Mutta tämä Tieto itse on valheellinen. Sen vuoksi Maya on valheellinen.

O.: Kuinka Tietoa sanotaan valheelliseksi?

M.: Puiden hankauksesta alkunsa saava tuli polttaa ne maahan ja kuolee sitten itse; pesupähkinä vie mukanaan veden epäpuhtaudet ja asettuu itse niiden kanssa. Samalla lailla tämä Tieto tuhoaa Tietämättömyyden ja häviää itse. Koska se lopulta häviää, Mayan 'hedelmä' voi olla vain epätodellista.

50-52. O.: Jos myös Tieto katoaa lopussa, kuinka voi samsara, Tietämättömyyden vaikutus, tuhoutua?

M.: Samsara, Tietämättömyyden vaikutus, on epätodellista niin kuin Tieto. Yhtä epätodellisuutta ei voi tehdä tyhjäksi toisella epätodellisuudella.

O.: Kuinka se voidaan tehdä?

53. M.: Uniolion nälkä tyydyttyä uniruualla. Toinen on yhtä epätodellinen kuin toinen ja silti se hoitaa tarkoituksen. Samalla lailla, vaikka Tieto on epätodellista, silti se hoitaa tarkoituksen. Orjuus ja vapautuminen ovat vain Tietämättömyyden virheellisiä ajatuksia. Koska köysikäärmeen ilmestyminen ja katoaminen ovat samalla tavoin virheellisiä, samoin ovat orjuus ja vapautuminen Brahmanissa.

54-55. Lopuksi, Korkein Totuus on vain ei-kaksinainen Brahman. Kaikki muu on valhetta eikä sitä koskaan ole olemassa. *Srutit* puoltavat sitä sanoen ”Mitään ei luoda tai tuhoutu; ei ole olemassa orjuutta tai vapautusta; kukaan ei ole sidottu tai halukas vapauteen; ei ole hakijaa, ei harjoittajaa eikä yhtään vapautunutta. Tämä on Korkein Totuus.” Päälle asettamisen poistaminen muodostuu täten eikaksinaisen Todellisuuden, Puhtaan Olemisen tuntemisesta, Mayan ja sen vaikutteiden tuolla puolen. Sen oivallus on Vapautuminen ruumiissa eläen (*Jivanmukti*).

56. Vain tämän kappaleen huolellinen tutkija voi olla halukas tuntemaan Itsetutkimuksen menetelmän keinona kumota Tietämättömyyden päälle asettaminen. Etsijän, joka on sopiva sellaiseen tutkimukseen, täytyy omata nelinkertaiset ominaisuudet, joita käsitellään seuraavassa kappaleessa. Sitten käsitellään tutkimisen menetelmää.

Pätevän etsijän täytyy huolella opiskella näitä kahta kappaletta ennen kuin siirtyy eteenpäin.

KAPPALE III

*SADHANA***PÄÄTÖKSEEN SAATTAMISEN KEINOT**

1. Kysymykseen ”Kuinka voi olla olemassa samsaraa Olemassaolo-Tietoisuus-Autuuden Korkeimmalle Itselle?” viisaat vastaavat ”Kun ei ilmene, Itsen voimaa kutsutaan Mayaksi ja kun ilmenee, sama on mieli. Tämä Mayan muoto, käsittämätön Mieli, on samsaran verso itselle”.

O.: Kuka on sanonut, että mieli on sanoinkuvaamaton?

2-3. M.: Vasishta on sanonut Ramalle. Ei-kaksinaisessa Tietoisuudessa *bhava*, joka on erilainen kuin tietoisuus, joka on todellinen ja erilainen kuin tuntemiskyvyttömyys, joka on epätodellinen, pitää huolta luomisesta, heijastaa piileviä taipumuksia tänä ja tuona asiana, sekoittaa yhteen tietoisien ja tiedostamattoman ja panee ne näkyviin kategorioiden ”tunteva” ja ”tuntemiseen kykenemätön” alaisina, itse ollen luonteeltaan sekä tunteva että tuntemiseen kykenemätön; aina häilyvä ja muuttuva on mieli. Siksi se on sanoinkuvaamaton.

4. Vaikka on muuttumaton, Korkein Itse, joka virheellisesti yhdistetään päälle asetettuun mieleen, näyttää olevan muuttuva.

O.: Kuinka on niin?

M.: Juuri kuten Brahmin, joka on humalassa, käyttäytyy hassusti, kun on viinan vallassa, samoin Itse, joka on luonnoltaan muuttumaton, yhdistettynä nyt mieleen, näyttää muuttuneen *jivaksi* piehtaroiden tässä samsarassa. Näin ollen Itsen samsara ei ole muuta kuin mieli. Srutit sanovat näin.

5. Koska mieli on samsara, sitä täytyy tutkia. Liittyneenä mieleen, joka tapojensa mukaisesti omaksuu (ottaa itselleen) esineiden muodot, ihminen tuntee käyvänsä läpi samat muutokset. Tämä ikuinen salaisuus paljastuu *Maitryiniya Upanishadissa*. Tämä vahvistuu myös omalla kokemuksellamme ja positiivisella (hyväksyvällä) ja negatiivisella (kieltävällä) vaikutuksella.

6-7. O.: Kuinka se vahvistuu oman kokemuksen kautta?

M.: Kun mieli lepää uinuvana syväunessa, Itse pysyy ilman muutosta ja ilman samsaraa. Kun mieli ilmenee unessa ja valveessa, Itse vaikuttaa muuttuneen ja huomaa olevansa keskellä samsaraa. Jokainen tietää sen kokemuksesta. On aivan selvää *srutin*, *smritin*, johdonmukaisuuden ja kokemuksen kautta, että tämä samsara ei ole mitään muuta kuin mieli. Kuinka kukaan voi kiistää tämän näkö-

kohdan, joka on niin ilmiselvä?

8-9. O.: Kuinka mielen kanssa yhdistyminen sotkee Itsen samsaraan?

M.: Mieli, jonka luonteena on aina ajatella sitä sun tätä, toimii kahdessa muodossa – 'minä'-muodossa ja 'tämä'-muodossa, kuten jo mainittiin Kappaleessa I ”Päälle asettamisesta”. Näistä kahdesta, minä-muodolla on aina yksittäinen käsite 'minä', kun taas tämä-muoto vaihtelee sen mukaan, mikä ominaisuus toimii sillä hetkellä, *satva*, *rajas* vai *tamas*, t.s., selkeys, aktiivisuus vai tylsyys.

O.: Kuka on puhunut tästä aiemmin?

10-11. M.: Sri Vidyaranya swami on sanonut, että mielellä on nämä ominaisuudet, *satva*, *rajas* ja *tamas* ja se muuttuu niiden mukaisesti. *Satvassa* ilmenevät maltillisuus, rauha, hyväntekevyys, jne.; *rajaksessa* ilmenevät halu, viha, ahneus, pelko, ponnistelut, jne.; *tamaksessa* ilmenevät laiskuus, hämmennys, typerys, jne.

12-14. Kun luonteeltaan muuttumaton Puhdas Tieto, Korkein Itse yhdistetään mieleen, joka muuttuu liikkeelle panevien ominaisuuksien mukaisesti, se samaistetaan siihen.

O.: Kuinka näin voi olla?

M.: Sinä huomaat kuinka vesi itsessään on kylmää ja mautonta. Silti, yhdistymisen kautta, se voi olla kuumaa, makeaa, kitkerää, hapanta, jne. Samalla lailla kun Itse, joka luonteeltaan on Olemassaolo-Tietoisuus-Autuus, yhdistetään minä-muotoon, ilmestyy egona. Juuri kuten vesi yhdistettynä lämpöön tulee kuumaksi, samoin Autuaallinen Itse yhdistettynä 'minä'-muotoon tulee kärsimystä täynnä olevaksi egoksi. Juuri kuten vedestä, joka on perinteisesti mauton, tulee makeaksi, kitkeräksi tai happamaksi sen yhtymisistä johtuen, samoin Puhtaan Tietoisuuden Itse näyttää maltilliselta, rauhalliselta, hyvää tekevältä tai malttamattomalta, vihaiselta, ahneelta tai typerältä ja saamattomalta, sen hetkisen tämä-muodon ominaisuuden mukaisesti.

15. *Sruti* sanoo, että Itse yhdistettynä pranaan, jne., ilmenee vastaavasti pranana, mielenä, älynä, maana ja muina elementteinä, haluna, vihana, malttina, jne.

16. Vastaavasti yhdistettynä mieleen, Itse näyttää muuttuneen *jivaksi*, uppoavan loputtoman samsaran kärsimykseen, olevan lukemattomien harhojen hämmentämä, kuten minä, sinä, se, minun, sinun, jne.

17. O.: Nyt, kun samsara on pudonnut Itsen osaksi (kohtaloksi), kuinka siitä pääsee eroon?

M.: Mielen täydellisen hiljaisuuden avulla samsara katoaa juurineen ja oksineen. Muulla tavoin samsara ei pääty koskaan edes miljoonien iäisyyksien (*Kalpakotikala*) aikana.

O.: Eikö samsarasta pääse eroon muilla keinoin kuin tekemällä mieli liikkumattomaksi?

M.: Ehdottomasti ei millään muulla keinoin; ei Vedoilla eikä shastroilla, ei itsekreilla eikä karmalla, ei lupauksilla eikä lahjoilla, ei pyhien kirjoitusten mystisten sanojen (*mantrujen*) toistamisilla eikä palvonnalla, eikä millään muullakaan voi tehdä tyhjäksi samsaraa. Vain mielen hiljaisuus voi tehdä lopun eikä mikään muu.

19. O.: Pyhän kirjoitukset ilmoittavat, että vain Tietoisuus voi sen tehdä. Kuinka sitten te sanotte, että mielen hiljaisuus lopettaa samsaran?

M.: Se, mitä pyhissä kirjoituksissa vaihtelevasti kuvaillaan Tietoisuudeksi, Vapautumiseksi, jne., on pelkkää mielen hiljaisuutta.

O.: Onko kukaan puhunut siitä aiemmin?

20-27. M.: Sri Vasishtha on sanonut: Kun mieli pysyy harjoituksen avulla hiljaa, kaikki samsaran harhat katoavat juurineen ja oksineen. Juuri kuin kun maidon valtamerta kuohutettiin sen nektarin vuoksi, se oli täysin sekaisin, mutta rauhoittui ja selkeni hämmentäjän (san. Mandara-vuoren) poistamisen jälkeen, samoin mielen hiljennettyä, samsara laskeutuu ikuisen lepoon.

O.: Kuinka mieli voidaan palauttaa hiljaisuuteen?

M.: Kiihottomuudella (maltillisuudella), luopumalla kaikesta mikä on itselle rakasta, ihminen voi omin ponnistuksin suorittaa tehtävän helposti. Ilman tätä mielenrauhaa Vapautuminen on mahdotonta. Vain kun näkyvä maailma pyyhkäistään täysin pois, sellaisen mielen toimesta, joka vailla harhakuvitelmaa omaa arvostelukykyisen tiedon, että kaikki, mikä ei ole Brahmania, on ulkopuolista ja epätodellista, seurauksena on Korkein Autuus. Sitä vastoin mielenrauhan puuttuessa, kuinka paljon hyvänsä tietämätön ihminen ponnistelee ja ryömii shastrojen syvässä kuilussa, hän ei voi saavuttaa Vapautumista.

Vain sellaisen mielen sanotaan kuolleen, joka joogan harjoituksella, kaikista piilevistä taipumuksista eroon päässeenä, on tullut puhtaaksi ja liikkumattomaksi kuin lampun liekki, jota kupu hyvin suojaa viimalta. Mielen kuolema on korkein täyttymys. Kaikkien Vedojen lopullinen päätelmä on, että Vapautuminen ei ole mitään muuta kuin mielen hiljentäminen.

Vapautumiseksi mistään ei ole hyötyä, ei hyvinvoinnista, sukulaisista, ystäväistä, raajojen liikkeistä koostuvasta karmasta, pyhiinvaellusmatkoista pyhiin paikkoihin, kylvyistä pyhissä vesissä, elämästä jumalallisilla alueilla, ankarista itsekreista tai mistään muusta paitsi liikkumattomasta mielestä. Samalla tavalla monet pyhät kirjat opettavat, että Vapautuminen muodostuu mielen tappamisesta. *Yoga Vasishthan* monissa kappaleissa toistetaan samaa ajatusta, että Vapautumisen Autuus voidaan saavuttaa vain tuhoamalla mieli, joka on samsaran ja näin ollen

kaiken kärsimyksen alkusyy.

28. Tällä tavoin, että tapetaan mieli pyhien opetusten, järkeilyn ja oman kokemuksen tiedolla, tapahtuu samsaran tyhjäksi tekeminen. Miten muuten saadaan syntymien ja kuolemien viheliäinen kierto pysähtymään? Ja kuinka siitä voi seurata vapaus? Ei koskaan. Ellei uneksija herää, ei uni pääty eikä sen pelko, kun on tiikerin kanssa kasvokkain unessa. Samalla lailla ellei mieli ole harhakuvitelmistä vapaa, samsaran kärsimys ei lopu. Vain mieli täytyy hiljentää. Tämä on elämän täyttymys.

29-30. O.: Kuinka mielestä voidaan tehdä hiljainen?

M.: Vain *Sankhyalla*. *Sankhya* on tutkimuksen prosessi, joka yhdistää tietoon. Oivaltaneet viisaat kertovat, että mielellä on juurensa tutkimattomuudessa (ei-tutkimisessa) ja se häviää ilmoitetulla tutkimuksella.

O.: Olkaa niin hyvä ja selittäkää tätä prosessia.

M.: Tämä muodostuu *sravanasta*, *mananasta*, *nididhyasanasta* ja *samadhist*a, t.s., kuulemisesta, järkeilystä, mietiskelystä ja Autuaasta Rauhasta, kuten pyhissä kirjoituksissa mainitaan. Vain tämä voi tehdä mielestä hiljaisen.

31-32. Sille on olemassa myös vaihtoehto. Sitä sanotaan joogaksi.

O.: Mitä on jooga?

M.: Puhtaan Olennon mietiskely vapauttaa ominaisuuksista.

O.: Missä tämä vaihtoehto mainitaan ja kuinka?

M.: Srimad Bhagavad Gitassa Sri Bhagavan Krishna on sanonut: Mikä saavutetaan *Sankhyalla*, voidaan saavuttaa myös joogalla. Vain häntä, joka tietää, että näiden kahden prosessin lopputulos on sama, voidaan kutsua oivaltaneeksi viisaaksi.

33-34. O.: Kuinka nämä kaksi lopputulosta voivat olla identtisiä?

M.: Päätepiste on molemmissa sama, koska molemmat johtavat mielen hiljaisuuteen. Tämä on samadhi eli Autuaallinen Rauha. Samadhin hedelmä on Korkein Tietoisuus; tämä pysyy samana saavutettiinpa se kummalla prosessilla hyvänsä.

O.: Jos kummankin hedelmä on sama, vain toinen niistä voi tarjota lopullisen päämäärän. Miksi yhden sijasta mainitaan kaksi prosessia?

M.: Maailmassa totuuden etsijät ovat kehitykseltään eri tasoilla. Huomioidakseen heidät, Sri Bhagavan on maininnut nämä kaksi tarjotakseen heille vaihtoehdon.

O.: Kuka on sopiva tutkimisen (*Sankhyan*) polulle?

M.: Vain täysin pätevä (vaatimukset täyttävä) on sopiva, sillä hän voi onnistua siinä eivätkä muut.

36-37. O.: Mitkä ovat *sadhanat* eli vaatimukset tähän prosessiin?

M.: Tietäjät sanovat, että *sadhanat* muodostuvat kyvystä erottaa epätodellinen todellisesta, haluttomuudesta nautintoihin täällä ja tämän jälkeen, toimintojen (karman) lopettamisesta ja kiihkeästä vapautumisen halusta. Joka ei ole pätevä *kaikissa näissä neljässä* ominaisuudessa, yrittäpä hän kuinka kovasti tahansa, hän ei voi onnistua tutkimuksessa. Siksi tämä nelinkertainen *sadhana* on *sine qua non* (ehdoton edellytys) tutkimukseen.

38. Ensinnäkin, näiden *sadhanoiden* yksilöllisten erityispiirteiden tunteminen on tarpeen, nämä yksilölliset erityispiirteet on luokiteltu (हेतु । स्वभाव । कार्य । अवधि । बलक), syy, luonne, vaikutus, rajoitus (esto) ja hedelmä. Nyt niitä kuvaillaan.

39-44. Arvostelukyky (*viveka*) syntyy vain puhtaassa mielessä. Sen 'luonne' on vakaumus, joka hankitaan pyhien kirjoitusten lukemisen avulla, että vain Brahman on todellinen ja kaikki muu on epätodellista. Tämän totuuden jatkuva muistaminen on sen 'vaikutus'. Sen rajoitus (*avadhi*) on rauhoittua järkähtämättömästi totuuteen, että Brahman on ja kaikki muu on epätodellista. Haluamattomuus (välinpitämättömyys) (*vairagya*) on seurausta siitä näkemyksestä, että maailma on pohjimmiltaan virheellinen. Sen 'luonne' on hylätä maailma ja olla haluamatta mitään siinä olevaa. Sen 'vaikutus' on kääntyä inhoten pois kaikista sen nautinnoista kuin oksennuksesta. Se päättyy (*avadhi*) käsittelemään halveksuvasti kaikkia, sekä maallisia että taivaallisia, nautintoja ikään kuin ne olisivat oksennusta tai helvetin tulta.

Toimintojen lopettaminen (*uparati*) voi olla seurausta kahdeksanosaisesta joogasta (*astangayoga*), nimittäin *yamasta*, *niyamasta*, *asanasta*, *pranayamasta*, *pratyaharasta*, *dharanasta*, *dhyanasta* ja *samadhista*, t.s., itsehillinnästä, itsekurista, vakaasta asennosta, hengityksen hallinnasta, aistien hallinnasta, mielen keskittymisestä totuuteen, mietiskelyyn ja rauhaan. Sen 'luonne' koostuu mielen hillinnästä. Sen 'vaikutus' on luopua maallisista toiminnoista. Se päättyy (*avadhi*) maailman unohtamiseen ikään kuin unessa, toimintojen loppumisen johdosta. Vapautumisen halu (*mumukshutva*) saa alkunsa oivaltaneiden viisaiden seurasta. Sen 'luonne' on vapautumisen kaipuu. Sen 'vaikutus' on pysyä yhteydessä mestariinsa. Se päättyy (*avadhi*) kaikkien shastrojen opiskelusta ja riittien suorittamisesta luopumiseen.

Kun nämä ovat saavuttaneet aiemmin mainitut rajoituksensa (estonsa), *sadhanoiden* sanotaan olevan täydellisiä.

45-47. Jos yksi tai useampi näistä *sadhanoista* on täydellinen, mutta eivät kaikki, ihminen saavuttaa Kuoleman jälkeen jumalalliset alueet. Jos ne kaikki ovat täydellisiä, ne yhdessä tekevät ihmisen nopeasti läpeensä kykeneväksi tutkimaan Itseä. *Vain kun kaikki sadhanat ovat täydellisiä, on tutkiminen mahdollista; muu-*

ten ei. Vaikka vain yksi niistä jää kehittymättä, se estää tutkimisen. Tätä käsittelemme seuraavaksi.

48-49. Välinpitämättömyyden (intohimottomuuden), jne. pysyessä kehittymättöminä, arvostelukyky, vaikka täydellinen, ei itsekseen voi poistaa Itsetutkimuksen esteitä. Huomaat kuinka monet ovat tarkkaan lukeneet Vedantan *Shastaran*. Heidän kaikkien täytyy hallita tämä hyve, mutta he eivät ole muokanneet muita, välinpitämättömyyttä, jne. Siksi he eivät voi ymmärtää Itsetutkimusta. Tämä tosiseikka tekee selväksi, että arvostelukyvyistä, johon ei liity välinpitämättömyyttä, jne., ei voi olla hyötyä.

50-51. O.: Kuinka on mahdollista, että jopa Vedantan tutkijat eivät ole menestyneet tutkimisen pyrkimyksissä?

M.: Vaikka he aina opiskelevat Vedantaa ja pitävät luentoja toisille, silti haluamattomuuden (välinpitämättömyyden) puuttumisen vuoksi, he eivät harjoita sitä mitä ovat oppineet.

O.: Ja mitä he tekevät toisin?

M.: Kuin papukaija he toistavat Vedantista siansaksaa, mutta eivät pane opetuksia käytäntöön.

O.: Mitä Vedanta opettaa?

M.: Vedanta opettaa ihmistä tietämään, että kaikki muu kuin ei-kaksinainen Brahman on täynnä kärsimystä, sen tähden luopumaan kaikista nautintojen tavoitteluista, olemaan vapaana rakkaudesta tai vihasta, leikkaamaan kokonaan auki egon solmun, joka ilmenee 'minänä', sinänä, hänenä, tänä, tuona, minun ja sinun, vapauttaa itsensä 'minän' ja 'minun' käsitteistä, elämään piittaamatta kuumaa ja kylmää, kivun ja nautinnon vastakkaisista pareista, pysymään keskittyneenä kaikkien tasa-arvoisuuden täydelliseen tietoon tekemättä minkäänlaista erottelemista, olemalla tietoinen aina pelkästään Brahmanista (ei mistään muusta), ja aina kokemaan ei-kaksinaisen Itsen Autuutta.

Vaikka Vedantaa luetaan ja ymmärretään, jos välinpitämättömyyttä ei harjoiteta, nautintojen halu ei haihdu. Miellyttäviä asioita ei inhota ja niiden halu ei voi jättää ihmistä. Koska halua ei ole tyrehtytetty, rakkaus, viha, yms., ego eli 'valhe-minä' vastenmielisessä ruumiissa, omistaminen tunne, jota ilmaisevat ruumiille sopivat 'minä' tai 'minun' asiat, vastakohtien parit kuten nautinto ja kipu, ja väärät arvot, eivät katoa. Olipa ne luettu kuinka tarkkaan tahansa ellei opetuksia panna käytäntöön, lukija ei ole aidosti oppinut. Ihminen toistaa vain kuin papukaija, että Brahman yksin on todellinen ja kaikki muu on valetta.

O.: Miksi hän käyttäytyy niin?

M.: Tietäjät sanovat, että niin kuin koira ilahtuu sisälmyksistä, myös tämä ihminen riemastuu ulkoisista nautinnoista. Vaikka hänellä on aina kiirettä Vedan-

tan kanssa, lukien ja opettaen sitä, hän ei ole parempi kuin edellä mainittu koira.

52. Kun he ovat lukeneet kaikki shastrat ja perusteltuaan ne hyvin, he tulevat pöyhkeiksi siitä, että ovat kaiken tietäviä, toteuttaneita ja kunnianarvoisia; täynnä rakkautta ja vihaa he olettavat itsensä kunnioitettaviksi; he ovat vain peräkärryjä, joita arvostetaan, kun kuljetetaan painavia kuormia pitkiä matkoja vaikeilla ja kiemuraisilla teillä. Heitä ei tarvitse huomioida ei-kaksinaisen Totuuden suhteen. Melko samaan tyyliin Vasishtha on puhunut paljon enemmän Ramalle.

53. O.: Onko heitä ollut paljon, jotka ovat tarkkaan lukeneet shastrat, mutta eivät ole toteuttaneet käytännössä opetuksiaan?

M.: Oi, monia. Olemme lukeneet heistä myös puranoissa. Kerran siellä oli Brahmin nimeltä Brahma Sarma. Hän perehtyi hyvin Vedioihin ja Vedantaan ja oli muutenkin sivistynyt mies. Hän ei toteuttanut käytännössä sitä mitä oli oppinut, mutta piti luontoja toisille. Täynnä rakkautta ja vihaa, rikkoen käyttäytymissäännön toimimalla ahneutensa mukaisesti ja muuten nauttien itsestään oman halunsa mukaisesti, hän joutui kuolemansa jälkeen helvettiin. Täysin samasta syystä ovat monet kulkeneet samaa tietä.

Me näemme maailmassa monia oppineita panditeja täynnä ylpeyttä ja ilkeyttä. Epäilemättä Vedantan opiskelu tekee ihmisestä arvostelukykyisen. Mutta ellei tämä ole yhteydessä välinpitämättömyyteen, jne., se on hyödytöntä eikä johda tutkimukseen.

54-56. O.: Täyttääkö arvostelukyky yhdessä välinpitämättömyyden kanssa toiveet?

M.: Ei. Kun toimintojen lopettaminen puuttuu, nämä kaksi eivät riitä tutkimisen menestykselliseen suoritukseen. Sen puuttuessa ei ole halua Itsetutkimukseen. Kuinka voimme puhua siinä onnistumisesta?

O.: Mitä välinpitämättömyydellä varustettu ihminen tekee jos hän ei aloita Itsetutkimusta?

M.: Jos toiminnat eivät lakkaa, ei ole rauhallsuutta; koska hän on haluton, hän inhoaa kaikkia nautintoja eikä saata löytää iloa kodista, hyvinvoinnista, taiteista, yms.; niinpä hän hylkää ne, vetäytyy yksineläjäksi metsiin ja harjoittaa lukuisia, mutta hedelmättömiä itsekureja. Tästä esimerkkinä on kuningas Sikhivajan tapaus (*Laghu Yoga Vasistha*).

57-59. O.: Toteuttavatko sitten arvostelukyky yhdessä haluamattomuuden ja toiminnoista luopumisen kanssa tarkoituksen?

M.: Eivät ilman vapautumisen halua. Jos tämä halu puuttuu, ei ole kannustinta Itsetutkimukseen.

O.: Mitä ihminen silloin tekee?

M.: Ollen haluamaton ja rauhallinen, hän ei tee mitään ponnistusta vaan

jää välinpitämättömäksi (penseäksi).

O.: Onko sellaisia ihmisiä ollut, joilla on ollut nämä kolme ominaisuutta, mutta eivät ole menneet Itsetutkimukseen?

M.: Kyllä. Välinpitämättömyys sisältyy kaikkiin itsekureihin; myös mieli pysyy yksipisteisenä *tapasvineillä*; silti he eivät voi tutkia Itseä.

O.: Mitä he sitten tekevät?

M.: Karsastaen ulkoisia toimintoja, mielensä keskittyneinä, he aina pysyvät kovana elävässä epätietoisuudessa kuin syväunen kaltaisessa, mutta eivät tutki Itseä. Tästä esimerkkinä *Ramayana* sanoo Sarabhanga rishistä, että kaikkien *tapasiensa (tapasya)* jälkeen hän meni taivaaseen.

O.: Eikö taivas muodosta osan tutkimuksen hedelmistä?

M.: Ei. Tutkimuksen täytyy päätyä Vapautumiseen ja se on vapaus toistuvista syntymistä ja kuolemista, joka ei jätä sijaa siirtymiselle yhdeltä alueelta toiselle. Sarabhangan tapaus ilmaisee, että hän ei voinut tehdä eikä tehnyt Itsetutkimusta. Siksi kaikki neljä ominaisuutta ovat välttämättömiä tutkimuksen suorittamiseksi.

60-61. Jos kolmeen muuhun ominaisuuteen ei yhdisty yksinkertaista vapautumisen halua, ne yksin eivät riitä. Voimallisen vapautumisen halun avulla ihminen saattaa mennä tutkimukseen, mutta jos hän on muuten epäpätevä, täytyy yrityksen epäonnistua. Tämä tapaus on verrattavissa siihen, kun raajarikkoinen mies kaihoisana kaipaa hunajaa hunajakennosta, joka on korkealla puussa; hän ei voi saada sitä ja hänen täytyy pysyä onnettomana. Tai, etsijä voi lähestyä mestaria, antautua hänelle ja hyötyä hänen opastuksestaan.

O.: Mikä auktoriteetti (asiantuntija) sanoo, että ihminen, joka ei ole muuten pätevä, mutta tahtoo tarmokkaasti vapautua, pysyy aina onnettomana?

M.: *Suta Samhitassa* sanotaan, että he, jotka ovat halukkaita nautintoihin ja silti kaipaavat vapautumista, ovat varmasti samsaran kuolettavan käärmeen puremia ja siksi sen myrkyn huumaamia. Tämä on auktoriteetti.

Siinä näkemyksessä, että kaikkien neljän ominaisuuden täytyy olla yhdessä ja täydellisinä, on täydellinen sopusointu *srutien*, järkeilyn ja kokemuksen kesken. Tai jos joku niistä puuttuu, tutkimusta ei voida suorittaa menestyksellisesti, mutta kuoleman jälkeen saavutetaan edulliset alueet. Kun kaikki neljä ominaisuutta ovat täydellisiä ja yhdessä läsnä, tutkimus on tuloksellista.

63-69. O.: Loppujen lopuksi, kuka on sopiva Itsetutkimukseen?

M.: Vain he, joilla on kaikki tarvittavat ominaisuudet täydellisinä, ovat sopivia, eivät muut, eivät Vedoihin ja shastroihin perehtyneet tai muuten korkeasti sivistyneet, eivät vaikeiden itsekuriin harjoittajat, eivätkä tiukasti uskonnollisia riittejä tai lupauksia noudattavat, eivät mantraja toistavat eivätkä minkäänlaiset

palvojat, eivätkä he, jotka antavat suuria lahjoja, eivätkä pyhiinvaellusmatkoja tekevät, jne. Juuri kuten Vedaiset riitit eivät ole heille, jotka eivät ole uudestisyntyneet, samoin tutkimus ei ole epäpäteville.

O.: Voiko tarvittavien ominaisuuksien puute tehdä jopa oppineesta tutkijasta kelvottoman?

M.: Olkoonpa oppinut kaiken salaisen tiedon tai olkoon kaikesta tästä tietämätön, vain nelinkertaiset välttämättömyydet voivat antaa ihmiselle pätevyyden tutkimukseen. *Sruti* sanoo: ”Hän, jonka mieli on tasapainossa, aistit hallitut, jonka toiminnot ovat loppuneet ja joka omaa luonteenlujuuden” on sopiva tähän. Tästä seuraa, että muut eivät ole päteviä, vaan vain he, jotka omaavat nelinkertaiset hyveet (avut).

70. O.: Tehdäänkö pätevien kesken mitään erotteluja?

M.: Itsetutkimusta varten ei ehdottomasti ole mitään erottelua, joka riippuisi kastista, elämäntilanteesta tai muista vastaavista tilanteista. Olkoonpa tavoittelija paras tutkija, pandit, sivistymätön, lapsi, nuorukainen, vanha, poikamies, talonomistaja, *tapasvi*, *sanyasi*, *brahmin*, *kshatrya*, *vaisya*, *sudra*, *chandala* tai nainen, vain nämä tarvittavat ominaisuudet muodostavat etsijän. Tämä on Vedojen ja shastrojen kiistaton näkemys.

71. O.: Näin ei voi olla. Kuinka sivistymättömät miehet, naiset ja *chandalat* ('koskettamattomat') voidaan kelpuuttaa sulkien pois pandit, joka on shastrojen tuntija? Hänen täytyy olla pätevämpi kuin muut. Te sanotte, että shastrojen tunteminen ei ole edellytys, mutta niiden opetusten toteuttaminen on. Kuinka joku voi toteuttaa sitä, mitä ei tunne? Kuinka sivistymätön (lukutaidoton, oppimaton) henkilö voi pätevoittää itsensä vaaditulla tavalla?

M.: Vastauksessa minä kysyn sinulta ja sinä kerrot minulle – kuinka oppinut ihminen pätevoittää itsensä?

O.: Koska hän shastrojen opetusten perusteella tietää, että hänen ei tulisi suorittaa karmaa itsekkäistä syistä, vaan uhrata ne Jumalalle, hän tekee niin; hänen mielensä puhdistuu; pikkuhiljaa hän saavuttaa välinpitämättömyyden, jne., joita tarvitaan tutkimiseen. Kertokaan nyt minulle kuinka sivistymätön ihminen voi pätevoittää itsensä?

M.: Myös hän voi. Vaikkei ole oppinut nyt, hän saattaa olla opiskellut opetukset edellisissä syntymissä, tehnyt töitä uhrauksena Jumalalle; koska hänen mielensä on jo riittävän puhdas, hän voi nyt helposti saavuttaa Itsetutkimukseen vaadittavat ominaisuudet.

O.: Jos sivistymättömän ihmisen kohdalla *sadhanat*, jotka saavutettiin edellisissä syntymissä ja myöhemmin lepäsivät piilevinä, ilmaisevat nyt itsensä, mikseivät hänen edellisissä syntymissä saavuttamansa tietämys samalla lailla il-

maise itseään nyt?

M.: Jokin hänen edellisessä karmassaan saattaa estää vain tietämystä ilmaisemasta uudelleen itseään nyt.

O.: Jos tietämys estetään, miksei myös *sadhanaa* estetä ilmenemästä?

M.: Vaikka tietäminen estetään, hänen arvokkaan aherruksensa hedelmät eivät voi hävitä; hän ei voi menettää pätevyyttään tutkimiseen.

73. O.: Mitä tapahtuisi jos hänen nelinkertaiset *sadhanansa* estettäisiin samoin kuin hänen tietämyksensä?

M.: Seurauksena olisi, että vaadittujen ominaisuuksien puuttumisesta johtuen ei oppinut eikä toinen voisi olla sopiva tutkimiseen. Molemmat olisivat tasa-vertaisia.

74-76. O.: Ei. Näin ei voi olla. Vaikka oppinut ei ole vielä pätevä, hän voi, tunnettuaan opetukset, panna ne käytäntöön ja asteittain pätevöittää itsensä, kun taas toinen kaikkine opiskeluineen ei ole vielä menestynyt edellisissä syntymissään, ja mitä toivoa hänellä voi olla nyt, kun on unohtanut sen mitä on oppinut ja hänen *sadhanansa* estetään? Ilmiselvästi hän ei voi onnistua tutkimuksessa.

M.: Ei ihan niin. Vaikka onkin sivistymätön, ihminen, joka on halukas vapautumaan, kohtaa mestarin, oppii tältä pyhien kirjoitusten olennaisen osan, toteuttaa vakaasti opetuksia ja onnistuu lopulta. Juuri kuten maailmallinen ihminen, joka ei tunne pyhiä kirjoituksia, on silti halukas taivaaseen, etsii ohjausta mestarilta ja seremonian, palvonnan ja itsekurin kautta saavuttaa päämääränsä, niin myös mestarin opetusten avulla jopa sivistymätön ihminen voi varmasti hyötyä yhtä paljon kuin oppinut tietämyksellään.

77-78. O.: Uskonnolliset riitit tuottavat hedelmää vain ihmisen vilpittömyyden mukaisesti. Vain jos Totuuden etsijä on vilpiton, voi mestarin ohjaus toimia samalla tavoin. Miten muuten se voisi olla?

M.: Juuri kuten vilpittömyys on oleellinen tekijä, joka korjaa hedelmää karmasta, sama koskee oppineiden tutkijoiden tai mestarin oppilaiden *sadhanoiden* toteutusta. Karma tai *sadhana* eivät voi onnistua jos kiinnostus niihin puuttuu. Tutkija tai sivistymätön ihminen kerää karman hedelmiä sen kiinnostuksen mukaisesti, jota hän kokee sen suorittamisessa. Häntä, joka ei ole vilpiton, ei tarvitse ottaa huomioon millään tavalla koskien Vedoja tai mestaria (Epäluotettavaa ei tarvitse pitää Vedojen tuntijana tai ottaa mestariksi).

79. Olipa ihminen oppinut tai sivistymätön, jos hän ei ole jo pätevöittänyt itseään edellä mainituilla tavoilla, mutta on nyt halukas vapautumaan, hänen tulisi todella vilpittömästi harjoittaa *sadhanoita* niin että hän voi pätevöittää itseään edes nyt. Myöhemmin hän on sopiva tutkimiseen. Täten oppinutta ja sivistymätöntä ihmistä ei voi erotella millään tavalla.

80. O.: Jos on niin, kun puhutaan Itsetutkimukseen sopivuudesta, kuinka oppinut eroaa sivistymättömyydestä?

M.: Ero koskee vain tietämistä, ei *sadhanan* harjoittamista tai tutkimista.

81-82. O.: Ei. Näin ei voi olla. Vaikka oppineisuuden suhteen ei tehdä eroa *sadhanassa*, sen täytyy varmasti lisätä oppineen mahdollisuuksia tutkimuksen onnistumisessa.

M.: Ei aivan niin. *Shastrat* eivät ole keino tutkimukseen. Keinot koostuvat haluamattomuudesta, jne. Vain nämä voivat pätevoittää ihmisen tutkimiseen ja shastrojen tunteminen ei tee mitään eroavaisuutta. Sen vuoksi oppineella ei ole mitään etua puolellaan sivistymättömyyden ihmiseen nähden tutkimisen alueella.

83-85. O.: Vaikka taataan, että välinpitämättömyys, jne. muodostavat keinon hyödylliseen tutkimiseen, vieläpä tarpeellisten *sadhanoiden* kanssa Itsetutkimusta täytyy harjoittaa shastrojen valossa. Siksi shastrojen opiskelun tulisi olla välttämätöntä tutkimisen hyödylliseen tavoitteluun.

M.: Hölynpölyä! Yhtään *Shastra*a ei vaadita Itsen tuntemiseksi. Ottaako kukaan *Shastrasta* selkoa Itsestä? Varmasti ei.

O.: Vain jos Itse jo tunnetaan, *Shastra*a ei tarvita Itsetutkimukseen. Mutta harhautunut etsijä ei ole tuntenut todellista luonnettaan. Kuinka sivistymätön ihminen voi oivaltaa Itsen opiskelematta shastroja, jotka käsittelevät Itsen luonnetta? Hän ei voi. Sen vuoksi shastroja täytyy opiskella esivalmisteluna oivalukseen.

M.: Siinä tapauksessa Itsetuntemus, joka on saatu shastroista, olisi kuin Vedoissa mainittu taivas, t.s., epäsuora eikä suora kokemus. Tämä tieto vastaa kuulopuhetta eikä voi olla suora kokemus. Juuri samalla tavoin kuin Vishnun muodon tieto pysyy epäsuorana eikä ole suoraa havaintoa nelikäteisestä olennosta tai vastaavasti taivaan tuntemus voi olla vain epäsuoraa tässä maailmassa, niinpä kaikki shastrojen sisältämä Itsen tieto voi olla vain epäsuoraa. Tämä jättää ihmisen siihen mitä hän oli, yhtä tietämättömäksi kuin aiemmin. Vain suoralla kokemuksella hankittu tieto voi olla totta ja hyödyllistä; Itse on oivallettava eikä keskusteltava (siitä).

86-88. O.: Onko kukaan puhunut tästä aiemmin?

M.: Sri Vidyanaraswami on sanonut *Dhyana Deepikassa*: Se Vishnun muodon tieto, mikä saadaan shastroista, että Hänellä on neljä kättä, jotka pitelevät kiekkoa, kotiloa, jne., on vain epäsuoraa eikä voi olla suoraa. Selitys on tarkoitettu palvelemaan mentaalisenä kuvana palvottavaksi eikä kukaan voi nähdä sitä kasvoista kasvoihin. Samalla lailla shastrojen tieto, että Itse on Olemassaolo-Tietoisuus-Autuus, merkitsee epäsuoraa tietoa eikä voi olla samaa kuin kokemus. Sillä Itse on yksilön sisin olemus eli tietoisuus, joka todistaa viittä tuppea; se on

Brahman. Jos tätä ei oivalleta, kaikki sastroista lukemalla saatu tieto on pinnallista. Se on vain epäsuoraa tietoa.

O.: Vishnun ja taivaan ollessa Itsestä erillään, ne voivat olla vain ulkopuolisia, kun taas Itse on sisäinen ja sen tuntemisen, saavutettiinpa se mitenkä hyvänsä, täytyy olla vain suoraa eikä se voi olla epäsuoraa.

M.: Siitä huolimatta, että Vedanta spontaanisti ja suoraan opettaa Korkeimman Totuuden, ”Se sinä olet” tarkoittaen, että yksilön sisin olemus on Brahman, silti tutkimus on ainut varma keino Itseoivallukseen. *Sastrinen* tieto ei riitä, sillä se voi olla vain epäsuoraa. Vain Itsetutkimuksesta seuraava kokemus voi olla suoraa tietoa.

89-90. Myös Vasishta on puhunut samasta vaikutuksesta. *Shastra*, Guru ja *upadesa* ovat kaikki perinteellisiä eivätkä saa etsijää heti suoraan oivaltamaan Itseä. Etsijän mielen puhtaus on ainut keino oivallukseen, eivät *shastra* eikä guru. Itse voidaan oivaltaa vain omalla tarkalla arvostelukyvällä eikä millään muulla.

91. Tästä johtuen on selvää, että ilman tutkimusta Itseä ei oivalleta, ei edes Vedantan tietämyksellä.

92. O.: Itse täytyy olla oivallettavissa vain shastrojen kriittisellä (arvostelevalle) opiskelulla. Miten muuten Itseä voidaan tutkia kuin shastrojen kriittisellä ja analyttisellä (erittelevällä) opiskelulla?

93. M.: Ruumiissa, aisteissa, jne., käsite 'minä' pysyy elossa. Kun yksipisteinen mieli käännettään sisäänpäin katsomaan tätä 'minää' eli Itseä, joka on sisin Olemus viiden tupin sisäpuolella, se on Itsetutkimusta. Etsimistä jostain muualta ruumiin ulkopuolelta Vedantan *Shastrojen* suullisten selitysten tai sen sanojen kriittisen opiskelun avulla, ei voida kutsua Itsetutkimukseksi, joka voi tapahtua vain tutkimalla Itsen todellista luonnetta keskittyneellä mielellä.

94-96. O.: Eikö Itseä voi tuntea lukemalla ja ymmärtämällä shastrat?

M.: Ei. Sillä Itse on Olemassaolo-Tietoisuus-Autuus, erillään karkeista, hienoista ja kausaalista ruumiista, kolmen tilan, valveen, unen ja syväunen todistaja. Aina puhe-elimä käyttäen lukemalla shastroja tai täydellistä kieliopillista, loogista ja sananvalinnaista tietoa käyttäen kriittisesti tutkimalla pyhää kirjoitusta ja ymmärtämällä sen merkityksen, ei voida paljastaa Itseä, joka on sisäpuolella.

O.: Kuinka sen voi oivaltaa?

M.: Tutkimalla mielessä viiden tupen luonnetta, määrittelemällä ne kokemuksella, sitten hylkäämällä niistä jokaisen askele askeleelta ”tämä ei ole Itse – tämä ei ole Itse”, ja mielellä, josta on tullut hieno(-jakoinen), etsiä Itseä ja oivaltaa Se todistavana Tietoisuutena, joka lepää viiden tupen tuolla puolen – muodostuu koko prosessi. Itseä ei voi nähdä ulkopuolella. Se on viiden tupen peitossa ja lepää niiden sisällä. Jotta Sen löytää, äly täytyy saada kääntymään sisäänpäin ja

etsimään sisäpuolelta eikä etsimään Sitä shastroista. Meneekö kukaan järjissään oleva etsimään metsästä tavaraa, jonka hän on hukannut kotona? Etsintä pitää tapahtua siinä paikassa, jossa esine on piilossa. Samalla tavalla Itseä, jota viisi tuppea peittävät, täytyy etsiä niiden sisäpuolelta eikä shastrojen joukosta. Shastroissa ei ole Sille paikkaa.

97. O.: Totta, Itseä ei voi löytää shastroista. Niistä tutkija voi oppia viiden tupen luonnetta, älyllisesti tutkia, kokea ja hylätä ne löytääkseen ja oivaltaakseen Itsen. Kuinka voi toinen ihminen, joka on tietämätön Itsen ja viiden tupen luonteesta, harjoittaa tutkimusta?

M.: Juuri kuten tutkija oppii kirjoista, samoin toinen oppii mestarilta. Myöhemmin tutkimus pysyy molemmilla täysin samana.

98-99. O.: Eikö siitä seuraa, että mestari on tarpeen tietämättömälle, muttei oppineelle?

M.: *Olipa oppinut tai tietämätön, kukaan ei voi menestyä ilman mestaria.* Jo aikojen alusta asti etsijät, kykenemättöminä oivaltamaan Itseä ilman mestarin apua vaikka tunsivatkin kaikki shastrat, etsivät aina mestaria valaisemaan heitä. Narada meni tapaamaan Sanatkumaraa; Indra Brahmaa; Suka kuningas Janakaa. *Ellei mestari ole hänelle armollinen, kukaan ei koskaan voi vapautua.*

100-101. O.: Onko kukaan tietämätön vapautunut vain Gurun Armon avulla?

M.: Kyllä. Yagnavalkya auttoi vaimoan Maitreyia vapautumaan. Monet muut shastroja tuntemattomat naiset, esim. Leela ja Chudala vapautettiin myös eläessään. Siksi jopa shastroista tietämättömät täyttävät vaatimukset Itsetutkimukseen.

102-108. Nyt täytyy olla aivan selvää, että parhaiten sopivan etsijän luonne koostuu välinpitämättömyydestä, joka on tulosta todellisen erottamisesta epätodellisesta, niin että hän hylkää kaikki nautinnot tässä ja tämän jälkeen ikään kuin ne olisivat myrkkyä tai oksennusta tai leimuavaa tulta, vetäytyy pois kaikista aktiivisuuksista pysyäkseen ääneti kuin ihminen syväunessa, mutta hänpä huomaa itsensä kykenemättömäksi pysymään niin sietämättömän fyysisen ja mentaalisen kivun vuoksi, ikään kuin hänen hiuksensa olisivat syttyneet tuleen ja palaisivat, hän ei voi tuntea onnea eikä kantaa tuskaa edes minuuttia kauempaa ja palaa ahdistuksen tulesa ”Milloin olisin vapaa? Kuinka ja miten voin vapautua?”

Parhaalla etsijällä kaikkien ominaisuuksien täytyy olla täyttynyt yli ”rajoitukseksi” (*avadhi*) nimetyn kategorian. Asteikolla seuraavaksi parhaalla etsijällä ominaisuudet kehittyvät vain ”vaikutus”-vaiheeseen; keskinkertaisella vain ”luonne”-vaiheeseen; ja alimmalla vain heidän ”syy”-vaiheeseensa. Nämä vaiheet määrittelevät etsijän pyrkimyksen onnistumisen.

109. Pätevimmän pyrkimykset onnistuvat välittömästi; kuluu jonkin aikaa ennen kuin seuraavantasoinen menestyy; keskinkertaiselta vaaditaan hieman pidempää aikaa; ja vain sitkeä ja vakaa harjoitus voi saada matalatasoisen menestymään.

110-112. Kahdella alimmalla tasolla olevien etsijöiden mielten hämmennys ei salli heidän yrittää tutkimusta. Heidän mielensä ovat paljon rauhallisempia joogassa, joka on paljon sopivampaa heille kuin tutkimus. Etsijöiden kaksi ensimmäistä tasoa hyötyvät helposti tutkimuksesta, joka on heille paljon sopivampaa kuin jooga.

113-114. *Dhyana Deepikassa* Sri Vidyaranyaswami on sanonut: ”Tutkimuksen polku ei voi tuottaa menestystä niille etsijöille, joiden mielet hämmennyvät. Vähentääkseen mieltensä virheellisiä käsityksiä, he tarvitsevat joogaa. Heidän mielensä, jotka ovat täysin päteviä, eivät hämmenny vaan pysyvät yksipisteisinä; ainoastaan Tietämättömyyden verhoava voima yhä piilottaa heiltä Itsen; he vain odottavat heräämistä. Tutkimus on heräämisen prosessi; siksi se sopii heille parhaiten.”

115-118. Jooga voi, ilman turhaa räsitystä, tuottaa tulosta vasta pitkän, vaakan, hartaan, ahkeran ja huolellisen harjoituksen jälkeen.

O.: Miksi sen kanssa täytyy olla niin huolellinen?

M.: Kun yrittää kohdistaa mielen Itseen, se hangoittelee vastaan ja vetää ihmisen aistien kautta kohteisiin. Olkoonpa ihminen kuinka päättäväinen ja oppinut hyvänsä, hänen mielensä pysyy kurittomana, vahvana, jukuripäisenä ja vaikeana hallita. Kun se on luonteeltaan riehakas, se ei voi pysyä rauhassa hetkeäkään; sen täytyy juoksennella kaikkialla; nyt se oleskelee alamaailmoissa ja hetkessä se lentää ylös taivaalle; se liikkuu kaikissa kompassin suunnissa; ja se on oikukas kuin apina. Sitä on vaikea kohdistaa. Näin ollen ihmisen on oltava huolellinen.

119-121. Srimad Bhagavad Gitassa Arjuna kysyi Sri Bhagavanilta: 'Oi Krishna! Eikö mieli ole aina oikukas, häiritsevä ja liian vahva hillittäväksi? On paljon helpompaa pitää ilmaa nyrkissä kuin hallita mieltä.'

Yoga Vasishtassa Sri Rama kysyi Vasishtalta: 'Oi mestari! Eikö ole mahdollista hallita mieltä? Ihminen saattaa ennemmin juoda valtameren tai nostaa Meruvaoren tai niellä roihuavan tulen kuin hallita mieltä.' Raman ja Arjunan sanoista ja omasta kokemuksestamme voimme päätellä, ettei ole epäilystäkään siitä, että on äärimmäisen vaikeaa hallita mieltä olipa ihminen kuinka taitava ja urhoollinen hyvänsä.

122-124. O.: Koska mielen hallinta on niin vaikeaa, kuinka joogaa voi harjoittaa ollenkaan?

M.: Sitoutumalla harjoitteluun ja välinpitämättömyyteen mieli voidaan saada hallintaan. Saman on sanonut Sri Bhagavan Arjunalle ja Vasishta Ramalle. Sri Krishna sanoi: ”Oi Kuntin Poika! Ei ole epäilystäkään siitä etteikö mieli ole kuriton ja vaikea hallita. Siitä huolimatta sitoutumalla harjoitteluun ja välinpitämättömyyteen sitä voidaan hallita.” Vasishta sanoi: ”Oi Rama, vaikka mieltä on vaikea hallita, silti se täytyy nujertaa välinpitämättömyydellä ja ponnistelulla jopa käsiesi vääntelemisen, hampaiden yhteen puremisen ja aistien ja raajojen kurissa pitämisen hinnalla; se täytyy toteuttaa tahdon voimalla.”

Siksi kova ponnistelu on välttämätöntä päämäärän saavuttamiseksi.

125-127. Mielen hunajamehiläinen, joka aina elää sydämen lootuksessa, kääntyy pois Sydänlootuksen Autuuden verrattoman makeasta hunajasta ja haluten hunajaa, jota katkeroittavat kärsimys, ulkopuolelta kerätty ääni, kosketus, muoto, maku ja tuoksu, lentää aina ulos aistien kautta. Vaikka aistit välinpitämättömyyden avulla pakolla suljetaan ja mieli lukitaan sisään, silti se sisällä pysyessäänkin ajattelee nykyisyyttä tai muistelee menneisyyttä tai rakentelee pilvilinnoja.

O.: Kuinka jopa hienojakoiset toiminnat saadaan ehkäistyä ja täysin nujerrettua?

M.: Hillitsemällä sen ulkoisia toimintoja ja sulkemalla se sisään, tämä mielen mehiläinen täytyy saada juomaan Sydänlootuksen hunajaa, t.s., Itsen Autuutta.

128. O.: Olkaa niin hyvä ja selittäkää tätä joogaa.

M.: Kovaa Vapautumisen halua, Gurun löytämistä, häneltä kuulemista, että ei-kaksinainen Brahman loistaa Itsen Olemassaolo-Tietoisuus-Autuutena, Sen ymmärtämistä epäsuorasti, silti yhtä selvästi kuin ymmärtää Vishnun, yms., mielen kääntämistä yksipisteisesti kohti tätä Brahmania alkamatta tutkia sitä pohdiskelulla (*mananalla*), Olemassaolo-Tietoisuus-Autuuden ei-kaksinaisen Itsen, ominaisuudettoman ja muuttumattoman jatkuvaa mietiskelemistä, kutsutaan joogaksi. Tällä harjoituksella mielestä tulee rauhallinen ja se voi vähitellen mennä samadhiin. Samadhissa se kokee Korkeimman Autuuden.

129-130. O.: Onko joku muu puhunut tästä aiemmin?

M.: Kyllä. Sri Bhagavan on sanonut: ”Siitä *joogista*, joka mielensä halliten kääntää sen aina kohti Itseä, tulee täydellisen tyyni ja saavuttaa lopulta Minut, t.s., Vapautumisen Autuuden. Sellaisen *joogin* mieli, joka aina harjoittaa joogaa, on vakaa kuin lasikuvulla tuulelta suojattu liekki ja vailla liikettä vaipuu samadhiin.

131-133. Samalla lailla kyselemällä mieli saavuttaa helposti rauhan ja samadhin.

O.: Mitä tämä kysely on?

M.: Sen jälkeen kun on kuullut Gurulta Itsen luonteesta, josta shastrat pu-

huvat Brahmanina tai Olemassaolo-Tietoisuus-Autuutena, saavuttaa kirkkaan epäsuoran tiedon, sitten *upadesan* mukaisesti ja älyllisen pohdiskelun avulla tutkittuaan ja otettuaan selville Itsen, joka on Puhdas Tieto ja ei-itsen, joka on ulkoinen ja tiedostamaton kuin ego, havaitsee ja seuloo ne, sitten kokee ne suoraan toisistaan erillään oleviksi, myöhemmin mietiskelemällä tuhottuaan kaiken mikä on ulkoista ja imeytyttyään *Itseen jäännösmielen jäädessä jäljelle ei-kaksinaisena*, päätyy Korkeimman Autuuden suoraan kokemukseen. Tässä sitä kuvaillaan lyhyesti, mutta shastrat käsittelevät sitä yksityiskohtaisemmin.

134. Tämä kappale *Shadhana* on käsitellyt näitä kahta menetelmää, Tutkimista ja Joogaa, mielen hiljentämiseksi. Kykyjensä ja älykkyytensä mukaisesti etsijän tulisi harjoittaa jompaakumpaa näistä.

135. Tämä kappale on tarkoitettu vakavalle opiskelijalle, jotta hän voi tarkasti opiskella ja analysoida omia ominaisuuksiaan saadakseen selville mitä hänellä jo on ja mitä vielä toivotaan. Sen jälkeen, kun hän on asianmukaisesti tehnyt itsensä kykeneväksi, hän voi selvittää kumpi näistä menetelmistä sopii hänelle ja sitten harjoittaa sitä menestymiseen saakka.

KAPPALE IV

SRAVANA

KUULEMINEN

1. Edellisessä kappaleessa olemme huomanneet, että jooga sopii alemmalla kehitysasteella oleville etsijöille ja tutkimus ylemmällä. Tässä kappaleessa me tarkastelemme tutkimisen polkua, joka johtaa vaivattomasti Brahmanin Tietoon.

2-4. O.: Mikä on tämä tutkimisen polku?

M.: Shastroissa sen tiedetään koostuvan *sravanasta*, *mananasta*, *nidhidhyasanasta* ja *samadhista*, t.s., Totuuden kuulemisesta, pohdiskelusta, mietiskelystä ja Autuaallisesta Rauhasta. Vedat itse kertovat sen olevan niin. ”Rakkaani, Itsestä täytyy kuulla mestarilta, sitä täytyy pohdiskella ja mietiskellä.” Toisessa kohdassa sanotaan, että Autuaallisessa Rauhassa Itse täytyy oivaltaa. Samaa ajatusta Sri Sankaracharya toistaa *Vakyavrttissään*, nimittäin että ennen kuin pyhän tekstin ”Minä olen Brahman” merkitys oivalletaan koko sen todellisessa merkityksessään, ihmisen täytyy harjoittaa *sravanaa*, jne.

5-7. *Chitra Deepikassa* Sri Vidyaryanyaswami on sanonut, että tutkimus on tietämisen menetelmä ja se koostuu Totuuden kuulemisesta, pohdiskelusta ja mietiskelystä; vain se tietoisuuden autuaan Rauhan tila, jossa Brahman yksin on olemassa eikä mitään muuta, on Tiedon todellinen 'luonne'; egon – joka koreilee 'minänä', joka on kadonnut kerta kaikkiaan – solmun virkoamattomuus, on sen 'vaikutus'; aina pysyen kiinnittyneenä [käsitukseen] 'Minä olen Korkein Itse' aivan yhtä vahvasti, yksiselitteisesti ja erehtymättömästi kuin aiemmin tietämättömään samaistukseen ”Minä olen ruumis” on sen tarkoitus; vapautuminen on sen hedelmä. Tästä seuraa, että vain kuuleminen, jne., ovat Itsetutkimusta.

8-10. Kuulla Korkein Totuus, ajatella ja mietiskellä sitä ja pysyä Samadhissa muodostavat yhdessä Itsetutkimuksen. Niillä on syynään (*Hetuna*) edellä mainitut neljä *sadhanaa*, nimittäin arvostelukyky, haluamattomuus, tyyneys ja vapautumisen halu. Jokainen näistä osista on välttämätön siinä osassa tutkimusta, joka mainitaan sille sopivaksi paikaksi. Tässä käsittelemme *sravanaa*.

M.: *Sravana* muodostuu selville ottamisesta, kuuden samanaikaisen, arvossa pidetyn todisteen avulla, joilla Vedat tarkoittavat pelkästään Brahmania.

11-12. *Sravana* jaetaan viiteen kategoriaan: Voimakas halu vapautua synnyttää sen; ei-kaksinaisen Brahmanin jatkuva kuuleminen on sen luonne; Tietä-

mättömyyden verhoavan voiman sen aspektin poistaminen, joka sanoo, ”Sitä (Brahmania) ei ole olemassa” on sen vaikutus; tämän verhoavan voiman uusiutumattomuus on sen rajoitus; luja epäsuora tieto on sen hedelmä.

13. O.: Kuinka vapautumisen halua voidaan sanoa sen syyksi?

M.: *Srutissa* sanotaan: ”Hajaannuksen tilassa ennen luomista oli vain ei-kaksinainen Todellisuus.” Tämä Todellisuus on sama kuin Itse. Vain hän, joka tahoo vapautua, etsii Itsen tietoa ja alkaa kuunnella sitä. Kukaan muu ei ole Siitä kiinnostunut. Siksi innokkuus vapautumiseen on välttämätön edellytys tutkimuksen tässä osassa, nimittäin *sraavanassa*.

14. O.: Juuri nyt te sanoitte, että ei-kaksinaisen Itsen jatkuva kuunteleminen on *sraavanan* luonne. Kuka on tämä ei-kaksinainen Itse?

M.: Hänet tunnetaan *sruteissa* Tietoisuutena karkean, hienon ja kausaalisen ruumiin tuolla puolen, viidestä tupesta erillisenä ja valveen, unennäön ja syväunen todistajana.

15-17. O.: Mitä voi olla karkean, hienon ja kausaalisen ruumiin tuolla puolen (takana)?

M.: Näistä karkea ruumis koostuu ihosta, verestä, lihaksista, luista, hermo-säikeistä ja imunesteestä; se erittää ja ulostaa; syntyy ja kuolee; niin kuin muuri, se on tuntemiseen kykenemätön; niin kuin ruukku, se on aistien kohde.

Hieno ruumis on sisäinen elin (*antahkarana*), joka tunnetaan mielenä, joka toimii 'minä'-muotona ja 'tämä'-muotona, yhdessä viiden vitaalisen ilman, viiden aistin ja viiden elimen ja raajan kanssa se vaeltaa toisiin ruumiisiin tai maailmoihin; aina karkean ruumiin sisällä pysyen se kokee nautintoja ja kipuja.

Aluton, ei todellinen eikä epätodellinen ja sanoinkuvaamaton Tietämättömyys ilmenee näinä hienoina ja karkeina ruumiina ja siksi sen sanotaan olevan kausaalinen (syy-) ruumis.

18. Nämä kolme ruumista ovat vastoin Itsen luonnetta.

O.: Kuinka?

M.: Karkea ruumis on tuntemiseen kykenemätön; hieno ruumis on tuskan vaivaama; kausaalinen ruumis on epätodellinen. Ne ovat Itsen Olemassaolo-Tietoisuus-Autuus-luonteen vastakohtia. Siksi Itsen täytyy olla erilainen kuin ne.

19-25. O.: Kuinka se koskee myös viittä tuppea?

M.: Viisi tuppea ovat aineellinen, vitaalinen, mentaalinen, älyllinen ja onnellinen. Näistä aineellinen tuppi syntyy ruuasta ja kasvaa ruualla; näin se on tehty ruuasta. Siksi se on aineellinen. Niin kuin tuppi miekan, ruumis peittää Itsen ja esittää sen tuntemisen. Siksi se on aineellinen tuppi. Lisäksi sillä on alku ja loppu. Sen vuoksi se ei ole Itse, joka on ikuinen.

Vitaalinen, mentaalinen ja älyllinen tuppi muodostavat yhdessä hienon

ruumiin. Ruumiissa olevien viiden kulkutien kautta toimien viidellä eri tavalla ilmenemismuotojensa mukaisesti, vitaalinen ilma yhdessä viiden elimen ja raajan kanssa estää Itsen tunnistamisen; siksi se on vitaalinen tuppi. Koska se on tuntemiseen kykenemätön, se ei voi olla Itse.

Liittyneenä haluun, vihaan, jne., ajatellen tätä ja tuota, mielen ”tämä”-muoto ilmaisee piileviä taipumuksia. Yhdessä viiden aistin kanssa ”tämä”-muoto muodostaa mentaalisen tupen. Koska se on tuntemiseen kykenemätön, se ei voi olla Itse.

Saatuana selville ilman epäilyä mielen ”tämä”- ja ”tuo”-ajatusten olevan ruukku, vaate, jne., omaten väärän 'minä'-käsitteen ruumiissa, jne., ja väärän ”mieli”-käsitteen kodissa, varallisuudessa, maissa, jne., on 'minä'-muodon luonne. Yhdessä viiden aistin kanssa tämä minä-muoto muodostaa älyllisen tupen. Syntyessään valve- ja unitiloissa liittyneenä ruumiiseen ja täyttäen sen päästä jalkoihin, se päättää tajuttomuuden tai syväunen tilan; siksi se ei voi olla ikuinen Itse.

Kun on herännyt syväunesta, jokainen tuntee, ”En tiennyt mitään – nukuin onnellisena.” Tässä tietämättömyys ja onnellisuus ovat kokemuksia. Tämä onnellinen tietämättömyys on onnellinen tuppi. Koska se on tietämätön, sen täytyy olla tuntemiseen kykenemätön ja ei-itse.

Tähän asti kaikki viisi tuppea näyttävät olevan ei-itseä. Niissä olevan kokijan täytyy olla niistä erillään kuten ruukun näkijä pysyy ruukusta erillään. Tältä kantilta siitä ei voi olla epäilystäkään.

26. O.: Kuinka Itsen sanotaan todistavan näitä kolmea tilaa?

M.: Kolme tilaa ovat valveillaolo, unennäkö ja syväuni, joiden läpi *Jiva* tai 'valheminä' tai ego kulkee samaistaen itsensä vastaavasti karkeaan, hienoon ja kausaaliseen ruumiiseen. Itsen täytyy siksi olla Tietoisuus, joka todistaa näitä kolmea tilaa; ”Se” ei ole yhtäläinen minkään niistä – tai kaikkien – kanssa.

27. O.: Jos nämä kolme tilaa eivät ole Itseä, ketä muuta ne voivat olla?

M.: Ne voivat olla vain egoa, joka ottaa ne itselleen kun taas Itse on välipitämätön. Ollessaan valvetilassa ego *visvahahmossa* nauttii karkeista aistikokemuksista; samaten unitilassa *taijasana* hän nauttii hienojakoisista kokemuksista; ja syväunessa *prajnana* hän kokee tietämättömyyttä. Sen tähden egon täytyy olla se, joka kokee näissä tiloissa eikä todistava Itse.

28-29. O.: Mikä saa teidät sanomaan, että ego eikä Itse on kolmen tilan kokija?

M.: Syväunessa, kun egosta tulee piilevä, ei kokemusta eikä kokijaa havaita; vain egon syntyessä ne havaitaan. Siksi hänen täytyy olla kokija. Valveillaolon ja unennäön kaksi tilaa ovat hänen; ne eivät voi olla Itsen.

O.: Kenen sitten on syväuni?

M.: Myös se on egon, koska samoin kuin se anastaa itselleen valve- ja unitilat sanomalla ”Minä heräsin – näin unta”, se tekee myös syväunen tilalle sanoessaan ”Minä nukuin”. Se ei voi olla Itsen, koska Se pysyy välinpitämättömänä kolmen tilan ja niiden kokijan todistajana, joka, kokija, pysyy itsekeskeisenä ajatuksillaan ”Minä heräsin – näin unta – nukuin.” Siksi yksikään näistä tiloista ei ole Itsen.

30-31. O.: Ego ei voi olla myös syväunen kokija. Se ei ole siellä ja kuinka sen sanotaan olevan sen kokija? Valve- ja unitiloissa voidaan egoa aivan oikeutetusti sanoa kokijaksi; syväunessa Itsen täytyy olla kokija.

M.: Olet väärässä. *Jiva t.s. ego*, joka valve- ja unitiloissa ilmenee älyllisenä tuppena nauttiakseen karkeista ja hienoista esineistä (asioista), vajoaa syväunessa pysyäkseen uinuvana onnellisena tuppena, kokien tietämättömyyttä ja autuutta ”Minä en tiennyt mitään – nukuin onnellisesti.” Jos ego ei ollut paikalla syväunessa, herätessä ei olisi voinut olla muistikuvaa ”Minä en tiennyt mitään – nukuin onnellisesti.” Vain kokija voi muistaa kokemuksensa eikä kukaan muu. Jopa muistikuva voi olla jäljellä vain siitä, joka on todella koettu eikä siitä mitä ei ole. Valveilla ollessa ego on se, joka sanoo ”Minä en tiennyt mitään – nukuin onnellisesti.” Tästä huomaa selvästi, että syväunen kokija on ego eikä Itse.

32-33. O.: Mutta syväunen onnellisen tupen aikana, mitä voi todistava Tietoisuus olla?

M.: Onnellisena tuppena se on tietämätön; tämä tietämättömyys tajutaan myöhemmin. Tunnistajan täytyy olla erillään tunnistuksesta ja hänen täytyy olla onnellisen tupen kokija.

Nyt kun hän on kuvitellut itsensä onnelliseksi tupeksi, mikä ei ole mitään muuta kuin tietämättömyyttä, hän pysyy tietämättömänä itsestään, koska tietämätön ei voi tuntea itseään. Sen vuoksi siitä seuraa, että siellä täytyy olla tämän tietämättömyyden todistaja, joka yksinkertaisesti valaisee onnellisen tupen, joka ilmenee ajatuksena ”Minä en tiedä mitään.” ja pysyy siitä erillään. Tämä todistaja on Itse.

O.: Mikä todiste siellä todistaa, että syväunessa kaikki painuu lepotilaan, jättäen todistajan luonnolliseksi?

M.: *Sruti* sanoo ”Todistajan näkökyky ei voi koskaan kadota” tarkoittaen, että kun kaikki muu pysyy piilevänä ja tuntemattomana, Näkijä pysyy yhtä tietoisena kuin aina.

34-35. O.: No niin, syväunessa, joka itsessään on tietämätön, havaitsija perustellaan oikein; mutta valve- ja unitiloissa älyllinen tuppi voi olla havaitsija ja siellä ei ole sijaa erilliselle todistajalle.

M.: Sinä et voi ajatella niin. Juuri kuten syväunessa Itse on tietämättömyy-

den havaitsija, samoin myös muissa tiloissa se on älykkyyden todistaja, joka (äly) tietää kaikki valveen ja unen käsitteet, kuten Minä uneksin – heräsin – menin – tulin – näin – kuulin – tiedän – jotka selvästi ilmaisevat tietäjän. Juuri kuten todistajan myönnetään olevan tietoinen tietämättömyydestä, niin sen täytyy olla tietoinen myös tietämisestä. Sitä paitsi olleessaan välillä tietäjä ja välillä ei-tietäjä, älyllinen tuppia ei voi olla todistaja.

O.: Jos on niin, antaa Itsen, älykkyyden todistajan, olla myös kokija.

M.: Ei, ei! Syväunen ja sen kokijan todistaja ei voi olla valve- ja unitilojen kokija.

O.: Jos Itse on syväunen ja sen kokijan todistaja, eikö Se voi olla valve- ja unitilan kokija?

M.: Ei, sillä hänen, joka nukkuu, täytyy herätä tai nähdä unia. Koskaan nukkumatta, aina tietoisena todistaen kolmea tilaa ja niiden kokijaa, joka ajattelee ”Minä nukuin – näin unia – heräsin”, Itsellä ei voi olla kolmea tilaa eikä olla niiden kokija. Tämä ei jätä sijaa millekään epäilyille.

36. O.: Miksei Itse voisi olla sekä kolmen tilan todistaja että kokija?

M.: Juuri kuten todistaja, joka seuraa kahden miehen välistä tappelua, ei itse tappele, niin myöskään todistaja ei voi olla kokija. Taas, jos tappelijat ei pelkäästään seuraa tappelua vaan tappelee itse, kokija ei voi olla todistaja. Siksi sama Itse ei voi olla sekä kokija että todistaja.

O.: No niin, mihin johtopäätökseen tullaan?

M.: 'Valheminä' on kokija ja toinen, joka välinpitämättömästi seuraa tiloja ja niiden kokijoita, on todistaja.

37. O.: Jos näin on laita, kolmelle tilalle löytyy kolme eri todistajaa vai onko heitä vain yksi?

M.: Todistajia on vain yksi, kun taas tilat vuorottelevat keskenään; todistaja ei vaihdu. Sama jatkuva tietoisuus jatkuu läpi kolmen tilan ilmestymisen, pysymisen ja katoamisen. Täten kolmen tilan todistaja on Itse. Näin on kuvailtu Itsen todistajuus.

38. Tällä tavoin on kuvailtu Itsen *tatastha lakshana*. Nyt meidän pitää tarkastella Sen *swarupa lakshanaa*. Se on Olemassaolo-Tietoisuus-Autuus, ainoa, kaikkialle levittäytyvä, virheetön, täydellinen, muuttumaton ja ei-kaksinainen.

39-41. O.: Mitä merkitsee Sen 'Olemassaolo'?

M.: Se pysyy aina todistamassa kaikkien tilojen ilmestymisen ja katoamisen, jotka asetetaan sen päälle. Ei vaan lisäksi – Se ei ollut pelkäästään valve-, uni- ja syväunitilojen Todistaja, vaan myös syntymien, kasvumien (lapsuus, nuoruus, vanhuus) ja aiempien (samoin kuin se on nykyisen ja tulevien) ruumiiden kuolemien Todistaja. Näin se on kaiken tämän ainut, jatkuva, ikuisesti olemassa oleva

todistaja. Sen 'Olemassaolo' on päivänselvä.

42. O.: Mitä merkitsee, että Se on 'Tietoisuus'?

M.: Koska Se aina pysyy valaisten ja tuoden julki kolmea tilaa ja niiden suhteellista 'valheminä', Tietoisuus on sanomattakin selvää.

43-46. O.: Mitä merkitsee, että Se on 'Autuus'?

M.: Koska se on aina korkeimman ilon kohde, ennemminkin korkein ilo, Itse on Autuus.

O.: Eikö ei-itse ole myöskin mieluisaa?

M.: Ei.

O.: Miksei?

M.: Ei itsekseen, vaan vain nautinnon kohteena yksilölliselle itselle ei-itse on rakas aviomiehenä, vaimona, lapsena, varallisuutena, kotina, miellyttävänä voiteina, suloisina tuoksuina, jne.

O.: Miksi sanotaan, että ne eivät ole mieluisia itsekseen?

M.: Jos ne olisivat sellaisia, niiden pitäisi pysyä aina sellaisena? Erään keran yksi asia miellyttää ja toisella kertaa sama asia kuvottaa.

O.: Miten?

M.: Otetaan esimerkiksi nainen. Kun mies on himokas, naista pidetään miellyttävänä; kun mies kärsii kuumeesta, naista ei haluta; kun miehestä on tullut haluton, nainen ei kiinnosta pätkäkään. Olosuhteista johtuen nainen voi olla miellyttävä, ei-toivottu ja kiinnostamaton. Täten ei-itse ei voi olla miellyttävä.

47. O.: Onko Itse aina miellyttävä?

M.: Ehdottomasti; et koskaan tunne Sen olevan toisin.

48-49. O.: Sietämättömän kivun tapauksissa Itsestä luovutaan inhoa tuntien. Kuinka voidaan sanoa, että se on aina miellyttävä?

M.: Itsestä ei koskaan voi luopua, koska hän, joka inhoten luopuu kärsimyksistä, jotka ovat hänelle vastenmielisiä, ei luovu itsestään.

O.: Eikö se ole Itse, joka luopuu itsestään?

M.: Tässä tapauksessa jos Itsestä luovutaan, täytyy olla toinen, joka siitä luopuu. Toisaalta, koska hän, joka luopuu, on yksi ainoa, hän luopuu kivuliaasta ruumiista, joka on eri kuin hän, eikä itsestään. Sitä paitsi ruumiin, yms. tilapäisen inhoamisen tosiseikka todistaa, että ei-itse on kivulias ja Itse onnellinen.

O.: Kuinka se tämän todistaa?

M.: Jos Itse olisi kivulias, kipu ei koskaan voisi olla vastenmielistä. Koska ihmisen todellinen luonne on ilo, hän inhoaa kipua ruumiin, yms. muodossa. Koska ne eivät ole luonnollisia vaan ainoastaan satunnaisia, vaivoista (sairauksista) ei pidetä. Jos ne olisivat luonnollisia, niitä ei inhottaisi. Juuri kuten sairauden, yms. inhoaminen osoittaa, että ne eivät ole luonnollisia vaan ainoastaan satunnaisia, sa-

moin ruumiin, yms. inhoaminen osoittaa, että ne, aivan samoin, eivät ole luonnollisia ja että ilo on ihmisen ikuinen, todellinen luonne. Sen vuoksi äkillinen ja voimakas inho ruumista, yms. kohtaan panee ihmisen vapauttamaan itsensä niistä, mutta ei Itsestä. Tämä selvä tosiseikka opettaa, että ruumis, yms. eivät ole Itse. Nyt täytyy olla päivänselvää kuinka Itse ei koskaan voi olla inhoamisen kohde kenellekään.

50-51. O.: Vaikkei Itseä voi inhota, voiko Se olla välinpitämättömyyden kohde?

M.: Ei. Ollessaan oma itsensä, yksi ainut, joka on välinpitämätön, voi olla välinpitämätön ei-itsestä, t.s., pienestä sileästä kivistä, ruohonkorresta, muttei itsestään. Siksi Itse ei voi olla ajoittaisen inhoamisen kohde kuten ruumis, nainen, jne. eikä välinpitämättömyyden kohde kuten ruohonkorsi tai pieni sileä kivi. Se on aina Iloa.

52-53. O.: Jos Itse on aina miellyttävä ja samoin ovat aistiobjektit nauttimisen aikaan, kuulukoot myös ne miellyttäviin.

M.: Mistään kohteesta saatu mielihyvä ei ole pysyvää vaan se, joka nyt on miellyttävää antaa pian tilaa toiselle, joka on vielä miellyttävämpi. On olemassa nautinnon asteiden ja pidettyjen kohteiden perättäisyyksiä. Nautinto kohteissa perustuu vain mielivaltaan eikä ole vakaata. Se on mahdollista vain jos nautinto syntyy ihmisen omasta harhasta eikä kohteen olennaisesta arvosta. Esimerkiksi, katso kuinka koira pureskelee kuivaa, ytimetöntä luuta kunnes verta ilmestyy sen oman suun haavoista, se luulottelee oman verensä maun olevan pureskelemansa luun ytimen makua eikä tahdo luopua siitä. Löytääkseen toisen samanlaisen luun, se pudottaa pois sen, joka oli sen suussa ja ottaa uuden. Samalla lailla, asettaessaan oman luonnollisen ilonsa päälle päähänpistojensa inhottavat kohteet, ihminen iloitsee niistä erehdyksen vuoksi, koska ilo ei ole niiden luontoa. Ihmisen tietämättömyyden vuoksi kohteet, jotka ovat todellisuudessa luonteeltaan tuskallisia, tuntuvat miellyttäviltä. Tämä näennäinen nautinto ei pysy vakaana ihmisen kohteessa vaan siirtyy usein toisiin kohteisiin; se on mielivaltaista, arvioitua eikä absoluuttista, kun taas Itsen Ilo ei ole harhaanjohtavaa (arvostelevaa). Vaikka ruumiista, yms. luovutaan, tämä ilo jatkuu Itsessä ikuisesti; se on myös absoluuttista (täydellistä). Sen vuoksi Itse on Korkeinta Autuutta. Näin on Itsen Olemassaolo-Tietoisuus-Autuus vahvistettu.

54. O.: Muodostavatko nämä kolme – Olemassaolo, Tietoisuus ja Autuus Itsen ominaisuudet vai luonteen?

M.: Ne eivät ole ominaisuuksia vaan juuri Itse. Aivan kuten kuumuus, valo ja punaisuus muodostavat tulen luonteen eivätkä ole sen ominaisuuksia, samoin Olemassaolo, Tietoisuus ja Autuus ovat Itsen luonne.

55. O.: Jos Itsellä on kolme muotoa Olemassaolona, Tietoisuutena ja Autuutena, onko siinä silloin kolme minuutta?

M.: Ei. Se on vain yksi. Juuri kuten tuli ilmenee kuumuutena, valona ja punaisuutena, ei siellä ole kolmea vaan vain yksi, tai vesi, joka ilmenee viileytenä, juoksevana ja makuna, on vain yksi, samoin Itse, joka loistaa Olemassaolo-Tietoisuus-Autuutena, ei ole kolme vaan vain yksi.

56-58. O.: Jos Itse on vain yksi, kuinka Sen voidaan sanoa olevan 'kaikkialle levittäytyvä'?

M.: On täysin oikein sanoa, että Itse, joka on vain Yksi, on kaikkialle levittäytyvä, koska Se on kaikkítietävä, Se, Tietoisuutena, voi täyttää kaiken.

O.: Ollessaan sisin Itse, joka on tietoinen ruumiin viidestä tupesta, voiko Se olla kaikkítietävä?

M.: Kyllä. Se voi. Koko maailmankaikkeuden, joka koostuu viidestä elementistä, niiden yhdistelmästä ja mutaatioista, havaitsee Itse eikä kukaan muu. Koska muut ovat tuntemiseen kykenemättömiä, ne eivät voi tietää. Muutoin tuntemiseen kykenemättömän kuten ruukun, yms. tulisi tietää. Mutta niin ei ole. Vain Se tietää kaiken niistä, mutta ne eivät tunne Sitä. Se on Kaikkítietävä.

O.: Itse havaitsee vain sellaisia asioita, jotka ovat sen aistien piirissä eikä niiden tuolla puolen. Missä Se havaitsee Meruvuoren ja Taivaan?

M.: Se tietää kaiken. Itsessä, joka on pelkkää Tietoisuuden Eetteriä, kaikki, mikä on ei-itseä, t.s. tuntemiseen kykenemättömiä, esiintyy kummallakin tavalla, havaittuna tai havaitsemattomana. Juuri kuten Tietoisuuden Eetterissä eikä missään muulla, koti, maat, kylä, kaupunki ja maaseutu tuntuvat havaittavilta aisteilla, samoin aistien tuolla puolen olevat asiat kuten Meruvuori ja taivas ilmestyvät havaitsemattomina niiden toimesta.

O.: Voiko mikään aistein havaitsematon yleensä ilmestyä?

M.: Kyllä, se voi. Vaikka onkin olemassa olematon kuten mahon naisen poika, kuitenkin Tietoisuuden Eetterissä koti, yms. ilmestyy havaitsemisen kohteena, koska mielen piilevät taipumukset esittävät itseään niin. Samalla tavalla, vaikka ovatkin epätodellisia ja havaitsemattomia, Meru, yms. kuvitellaan mielen toimesta ja ne ilmestyvät Tietoisuuden Eetterissä.

O.: Kuinka?

M.: Todistavan tietoisuuden edessä unissa mentaaliset ilmiöt esittävät itseään havaitsemisen kohteina kuten kotina, yms. ja myös toisia havaitsemisen tuolla puolen kuten taivaana, yms. Samalla tavoin ne tekevät myös valvetilassa. Muussa tapauksessa ihminen ei voi sanoa ”Minä en tunne taivasta, Merua, yms.” Kuitenkin hän sanoo ”Minä en tunne taivasta, Merua, yms.” Tämä tarkoittaa sitä, että taivas, Meru, yms. ilmestyvät kohteina aistien havaitsematta. Täten Itse, joka

tietää kaiken tuntemiseen kykenemättömän ei-itsen kuten Meruvuoren, yms., on vain tämä Itse.

Jos Sitä ei löydetä ollenkaan (kaikkialta) vaan havaitaan vain sisäpuolelta, sisäisenä Itsenä todistaessaan viittä tuppea, kuinka Se voi tietää kaiken? Tietenkään Se ei voi tehdä niin. Itsessään mieli kuvittelee asiat kauas ja lähelle, havaittaviksi ja havaitsemattomiksi, tunnetuiksi ja tuntemattomiksi. Niiden perustana Itse ulottuu läpi kaiken ja tuntee ne kaikki. Näin Itse on kaikkialle levittäytyvä. Siksi vain sama Itse on kaikissa eikä tästä voi olla epäilystäkään.

59. O.: Jos Itse on kaikkialle levittäytyvä, Sen täytyy olla yhteydessä kaikkien ja siksi tahraantua.

M.: Ei. Niin kuin kaikkialle levittäytyvä eetteri, Se on jakaantumaton ja siksi liittymätön. Ei ainoastaan tahraantumaton kuin eetteri, vaan sen ylittäen Itse pysyy Tietoisuuden Eetterinä. Sen vuoksi *srutit* sanovat ”Tämä *Purusha* on täysin tahraantumaton.”

60. O.: Ollessaan liittymätön ja näin tahraantumaton, kaiken tuolla puolen, erillään ja välinpitämätön, Itsen täytyy olla epätäydellinen.

M.: Ei. Ei ole olemassa mitään Sen kanssa erilaista tai samanlaista; Siinä ei ole osia. Se pysyy ulkoisesti ja sisäisesti välinpitämättömänä. Se on Täydellisyys. Vaikka kaikentäyttävä, silti Se pysyy liittymättömänä kuin eetteri.

O.: Kuinka Se voi olla kaikentäyttävä ja silti jakaantumaton?

M.: Ei täällä eikä siellä, vaan kaikkialle levittäytyvä, Se on jakaantumaton tilassa. Ei nyt eikä silloin, vaan iäti läsnä, Se on jakaantumaton ajassa. Ei ole mitään muuta kuin Itse, Se on Kaikki-Itse eli kaiken tosiolimus; siksi Se ei ole minikään jakama. Se pysyy mihinkään tai kaikkiin näihin kolmeen jakautumattomana, kaiken täyttävänä ja täydellisenä. Näin Sen Täydellisyys osoittautuu todeksi.

61. O.: Koska on kaikkialle levittäytyvä kuin eetteri, Itse täyttää kaiken, Sen täytyy olla muuttuva.

M.: Ei. Koska se on todistajana kaikille luoduille elementeille, eetterille, jne., jotka käyvät läpi muutosta, kuten olemassaolon, syntymän, kasvun, muodonmuutoksen, rappeutumisen ja kuoleman, Itse ei voi itse olla muuttuva. Muussa tapauksessa ollessaan niin kuin muutkin, Se olisi muuttuva; silloin Sen täytyisi syntyä, kasvaa ja kuolla pois. Silloin Se täytyisi pudottaa tuntemiseen kykenemättömien luokkaan. Jos Se on tuntemiseen kykenemätön, Se ei voi olla ylipäätään tietoinen. Päinvastoin, Sen tunnetaan aina pysyvän koko maailmankaikkeuden syntymän, kasvun ja rappeutumisen todistajana. Se on myös jakautumaton. Siksi Sen täytyy olla vapaana muutoksista.

62-63. O.: Kun sanotaan, että Itse on vapaana muutoksista, se merkitsee ei-itsen olemassaoloa, joka (ei-itse) muuttuu. Silloin Itse ei voi olla 'ei-kaksinainen'

ja seurauksena täytyy olla kaksinaisuus.

M.: Ei. Mitään muuta ei ole olemassa kuin Itse. Se on 'ei-kaksinainen'. Jos ei-itse ei ole erillään Itsestä, kaksinaisuutta ei voi olla.

O.: Kuinka ei-itse voi olla Itse eikä Siitä erillään?

M.: Itse on kaiken alkuperä. Vaikutus ei voi olla erilainen kuin sen syy. Me emme näe niitä täysin toisistaan erilaisina. Ollessaan kaiken syy Itse on identtinen kaiken kanssa. Mikään ei voi olla erilainen kuin Se.

64-66. O.: Kuinka Itse voi olla kaiken alkuperä?

M.: Ollessaan kaiken näkijä, Se on kaiken alkuperä.

O.: Kuinka näkijä voi olla alkuperä?

M.: Kaikissa harhakuvitelmiin tapauksissa vain näkijän huomataan olevan kaikkien niiden syynä. Kun näkinkenkä näyttää hopealta, aineellisena syynä ei ole ketään muuta kuin näkijä; samoin on kaikissa unen näkemisen tapauksissa, sillä niillä on niiden alkuperä vain uneksijassa. Sama koskee valvetilan maailman harhaa, näkijän täytyy olla syy.

O.: Jos maailmankaikkeus on mielikuvituksen tuotetta, siitä seuraa teidän johtopäätöksenne. Onko tämä maailmankaikkeus pelkkä myytti?

M.: Ensinnäkin *sruteissa* on auktoriteetti, joka sanoo, että häviämisessä jäljelle jää vain ei-kaksinainen Itse ja luomisessa nimet ja muodot asetetaan Mayan toimesta Sen päälle, niin kuin käärmeen nimi ja muoto hämärästi näkyvän köyden päälle.

Toiseksi, järkeily osoittaa tämän maailmankaikkeuden harhaisen luonteen, koska sen nähdään ilmestyvän ja katoavan kuin epätodelliset näyt unissa.

Kolmanneksi, viisaat ovat ilmaisseet oivalluksinaan, että kaikki tämä on pelkkää harhaa ja että vain Brahman on todellinen.

Siksi koko tämä maailmankaikkeus on tosi falskia. Nyt on aivan oikein sanoa, että ollessaan todistaja, Itse on koko tämän maailmankaikkeuden ydinsyy, joka (maailmankaikkeus) on pelkkää Itsen harhaista ilmiötä. Harhaista vaikutusta ei voida irrottaa perustasta. Juuri kuten vaahto, kuplat ja aallot eivät ole erilaisia kuin niiden alkuperä, meri, samoin Maailmankaikkeuden ilmiöt ovat pelkkää Itsen virheellistä läsnäoloa. Sen tähden Itse on 'ei-kaksinainen' eikä kaksinaisuutta voi olla.

67. Mestarin läheisyydessä on huolellisesti opiskeltava Vedantan shastraa, joka käsittelee ei-kaksinaista Olemassaoloa ja säilyttää sen merkityksen, joka muodostaa *sravanan* eli kuulemisen ”luonnon”.

68. O.: Mikä on tämän *sravanan* ”vaikutus”?

M.: Se tuhoaa sen tietämättömyyden verhoavan osan, joka siihen saakka saa ihmisen ajattelemaan ”Missä ei-kaksinainen Itse on? Ei missään”. Tämän tie-

tämättömän päätelmän, että ei-kaksinaista Itseä ei ole olemassa, tuhoaminen on sen ”vaikutus”.

69-70. O.: Kuinka pitkään *sravanaa* tulisi jatkaa?

M.: Siihen saakka kunnes ei-kaksinaisen Olemassaolon olemattomuuden epäilyt eivät enää nosta päätään. Tämän epäilyksen toistumattomuuden sanotaan olevan *sravanan* prosessin ”rajoitus”.

O.: Voiko epäily, joka on kerran pantu lepoon, toistua?

M.: Kyllä, se voi.

O.: Kuinka?

M.: Monissa *srutien* jaksoissa käsitellään kaksinaisuutta ja sitä voidaan helposti erehtyä pitämään todistettuna. Esimerkiksi, joku opiskelee shastroja, jotka käsittelevät Vishnua ja kiintyy Häneen; myöhemmin, huomattessaan muita jumalia, joita käsitellään samalla tavoin, hänen kiintymyksensä Vishnuun luultavasti kärsii. Samalla tavoin *Advaitan* shastrojen opiskelu poistaa epäilyn, joka koskee ei-kaksinaista Olemassaoloa, silti *dvaitan* shastrat voivat johtaa erilaiseen käsitykseen ja oppilas saattaa menettää uskonsa Olemassaolon ei-kaksinaisuuteen. Sen vuoksi hänen täytyy jatkaa *sravanaa* kunnes erilaiset tekstit eivät heilauta hänen perusteltua uskoaan ei-kaksinaiseen Olemassaoloon.

O.: Mikä on *sravanan* ”hedelmä”?

M.: Kun epäusko Olemassaolon ei-kaksinaisuuteen tuhoataan kerta kaikkiaan, yksikään pyhä teksti tai ovela perustelu ei saa etsijää hairautumaan uskostaan. Kun kaikki hänen uskonsa esteet näin pyyhittiin pois, hän pysyy vakaana ei-kaksinaisen Olemassaolon epäsuorassa tiedossaan. Tämä on *sravanan* ”hedelmä”.

71. O.: Mitä on tämä epäsuora tieto?

M.: Sisimmän Itsen todellisen luonteen tietämistä, ei suoralla kokemuksella vaan shastrojen opiskelulla, sanotaan epäsuoraksi Tiedoksi. Vaikkei ihminen näe Vishnua kasvoista kasvoihin, silti hän shastrojen todistuksen kautta uskoo Hänen olemassaolonsa; tämä muodostaa vain yleisen (*samanya*) tiedon. Samalla lailla Brahmanin ei-kaksinaisuuden yleinen tieto, joka hankitaan *advaita* shastroista, on epäsuoraa tietoa.

72-76. O.: Miksi *sravanasta* syntyvän tiedon sanotaan olevan epäsuoraa? Eikö se voi olla suoraa?

M.: Ei. Niin kauan kuin Sisäinen Itse ei voi loistaa Tietämättömyyden toisen verhoavan aspektin (*abhanavarana*) johdosta, pelkkää Sen olemassaolon tietoa ei voi kutsua suoraksi.

O.: Ovatko myös muut vahvistaneet tämän?

M.: Kyllä. Sri Vidyanaraswami sanoo *Dhyana Deepikassa*: ”*Sravanan* avulla Brahmanin voidaan ymmärtää olevan Olemassaolo-Tietoisuus-Autuus, silti

Sitä ei voida näin kokea suoraan Ainoana Olentona, joka todistaa viittä tuppea. Vaikkakin shastroista Vishnun ymmärretään olevan nelikätkäinen, pitävän kiekkoa, kotilonkuorta ja nuijaa käsissään ja vaikka Hänen mentaalinen kuvansa voi ilmentyä yksipisteisessä mietiskelyssä, silti Häntä ei ole havaittu suoraan näillä silmillä; siksi Hänen tietonsa jää vain epäsuoraksi.” Shastroista hankittu tieto on näin ollen vain epäsuoraa eikä suoraa kokemusta. Samalla lailla *sravanalla* hankittu tieto voi jäädä vain epäsuoraksi eikä ole suoraan koettua.

O.: Tässä Vishnu ei ole Itse vaan on erilainen. On aivan selvää, että Hänen tietonsa, joka hankitaan shastroista, pysyy epäsuorana. Mutta Brahman ei ole eri kuin Itse. Etsijälle, joka on tietämätön tästä ykseydestä, *srutit* paljastavat tosiasian sanoen, ”Se sinä olet”. Oppimalla tämän todellisen merkityksen, hänestä tulisi sanoa, että hän on suoraan oivaltanut Totuuden. Tätä tietoa ei voi pitää epäsuorana kuten tietoa taivaasta, yms. *Sravanan* täytyy siksi päätyä suoraan koettuun tietoon.

M.: Ei ihan niin. On totta, että pyhät tekstit paljastavat Totuuden, ”Se sinä olet”. Siitä huolimatta sen pelkästä kuulemisesta ei seuraa suoraa tietoa. Ilman Itsetutkimusta tiedosta ei voi tulla suoraa. Jotta tämän epäsuoran tiedon saisi koettua suoraan, sitä on pakko harkita.

77. Tähän päättyy kappale *sravana*. Oppilas, joka lukee tämän huolella, saavuttaa epäsuoran tiedon. Jotta hän kokisi sen suoraan, hän pyrkii tuntemaan *mananan* eli harkinnan luonteen.

KAPPALE V

MANANA

HARKINTA

1. O.: Mestari, kuultuani sen teiltä, Itsen luonne on nyt minulle selvä, mutta tieto jää vain epäsuoraksi. Olkaa niin hyväntahtoinen ja opastakaa minua harkinnassa, jota harjoittamalla Tietämättömyyden pimeys, joka nyt piilottaa Itsen, voisi hävitä ja siitä seuraisi suora kokemus.

2. M.: Ajattelun kohdistamista aina hienon hienolla pohdinnalla ei-kaksinaiseen Itseen, joka nyt tunnetaan epäsuorasti, kutsutaan harkinnaksi.

3-4. O.: Olkaa niin ystävällinen ja kertokaa minulla 'syy', 'luonne', 'vaikutus', 'rajoitus' ja 'hedelmä'.

M.: Kyky erottaa todellinen epätodellisesta on sen 'syy'; tutkia ei-kaksinaisen Itsen Totuutta on sen 'luonne'; repiä pois Tietämättömyyden verhoava aspekti, joka saa ihmisen sanomaan "Se ei loista" on sen 'vaikutus'; tämän verhoamisen elpymättömyys on sen 'rajoitus'; ja suora kokemus on sen 'hedelmä'. Näin sanovat viisaat.

5. O.: Miksi arvostelukyvyn sanotaan olevan sen 'syy'?

M.: Vain hän, joka kyvyllä erottaa todellinen epätodellisesta on saavuttanut epäsuoran tiedon, on sopiva etsimään tutkimalla kokemuksen suoraa tietoa. Kuukaan muu ei voi onnistua tutkimaan sitä.

6. O.: Eikö Vapautumisen Halun pitäisi olla harkinnan 'syy'?

M.: Pelkkä halu olla Vapautunut ei voi tehdä ihmisestä sopivaa tutkimaan Itseä. Ilman *sravanaa* ei voi olla edes epäsuoraa tietoa. Kuinka hän voi onnistua tutkimuksessaan? Vasta kun tuntee Itsen luonteeseen, pitäisi siirtyä etsimään Sitä. Tietämättömänä Sen todellisesta luonteesta, kuinka Sitä voi tutkia? Pelkkä halu vapautua ei riitä.

7. O.: Eikö tämän halun pitäisi johtaa tutkimiseen? Tämän halun heräämisen kera ihminen alkaa kuunnella Itsen luonteesta ja saavuttaa epäsuoran tiedon, jonka täytyy tehdä hänet sopivaksi ryhtymään tutkimukseen.

M.: Tämä tarkoittaa sitä, että etsijä omaa arvostelukyvyn. Hän ei ole ainoastaan halukas Vapautumiseen, vaan myös terävä-älyinen. *Sravanan* avulla tulee tämä kyky erottaa älyllisesti todellinen epätodellisesta tai Itse ei-itsestä. Tätä kutsutaan epäsuoraksi tiedoksi. Shastrat sanovat, että vain hän, joka omaa epäsuor-

ran tiedon, voi osata erottaa todellisen eli Itsen epätodellisesta eli ei-itsestä ja on sopiva tutkimaan Itseä. Sen vuoksi arvostelukyky on *sine qua non* (ehdoton edellytys) tutkimiseen.

8-12. O.: Jos ei halu Vapautumiseen ole Harkinnan erityinen (*visesha*) syy, eikä edes jompikumpi, haluamattomuus tai tyyneys ole sen syy?

M.: Kaikki nämä ovat vain yleisiä apuvälineitä harkintaan, mutta eivät sen erityisiä syitä. Haluamattomalla ja tyyneellä ihmisellä ei välttämättä tarvitse olla Itsen epäsuoraa tietoa ja on siksi sopimaton tutkimaan Itseä. On olemassa askeetikkoja, jotka ovat haluamattomia ja tyyneitä, mutta eivät halukkaita Vapautumaan. Koska heillä ei ole halua Vapautumiseen, he eivät ole kuulleetkaan Itsestä.

O.: Kuinka heistä voidaan sanoa, etteivät he ole Vapautumiseen halukkaita?

M.: Siitä määrästä, jolla he sitoutuvat kieltäytyksiin harjoittamatta *sravanaa*, jne., joka on pääväylä Vapautumiseen, on päätelty Vapautumisen halun puuttuminen.

O.: Ei. Myös heillä voi olla Vapautuneena olemisen halu.

M.: Jos on niin, heidän täytyy luopua askeettisuuksistaan, pysyä aina mestarin seurassa ja sitoutua Itsen kuuntelemiseen. Jos sanotaan, että he ovat jo suorittaneet myös *sravanaa*, silloin, koska ovat hankkineet epäsuoran tiedon, heidän tulisi ryhtyä harkintaan. Jos eivät ole suorittaneet *sravanaa*, vaikka ovatkin varustetut haluamattomuudella ja tyyneydellä, he ovat kykenemättömiä erottamaan todellista epätodellisesta ja siksi sopimattomia tutkimaan Itseä. Haluamattomuus, yms. voivat olla vain apukeinoja tähän Itsetutkimukseen. Kyky tehdä ero todellisen ja epätodellisen välillä on ainut pääasiallinen syy.

13-14. O.: Voiko Itsen oivaltaa ankarilla pidättyvyyksillä, joilla on seuranaan haluamattomuus ja tyyneys, ilman tutkimista?

M.: Ei. Tutkimattomuudesta johtuen Itse on kadotettu näkyvistä; Sen saamiseksi takaisin tarvitaan tutkimista. Sen puuttuessa kuinka edes kymmenet miljoonat itsekurit palauttaisivat näkökyvyn? Jatkuva Itsetutkimus on ainut lääke tietämättömyyden sokeuteen, jonka (tietämättömyyden) mentaalisen silmän tutkimattomuuden pimeys on sumentanut levittämällä verhonsa. Ellei tiedon silmää hankita tutkimuksen kautta, Itseä ei voida oivaltaa.

15-16. O.: Mitä on Itsetutkimus?

M.: Yksipisteisellä älyllä etsiä viiden tupen sisäpuolelta Itseä, joka loistaa ”Minänä” ruumiissa, aisteissa, jne., pohtimalla ”kuka on tämä Itse?, missä Se on? ja kuinka Se on?”, on Itsetutkimuksen luonne. Hienonhienon älyn avulla tulee viiden tupen sisäpuolella tehdä Todellisuuden, nimittäin Itsen tutkimusta.

O.: Aiemmin sanottiin, että Itse on kaikkialle tunkeutuva. Kuinka kaikkial-

le levittäytyvää Itseä voidaan etsiä vain tupeissa? Lisäksi tupprien sanotaan olevan epätodellisia. Kuinka epätodellisten asioiden tutkiminen voi johtaa Todellisuuden tunnistamiseen?

18-19. M.: Itse todellakin on kaikkialle levittäytyvä. Silti Sen tuntemista estää viiden tupen peite. Itseä, joka lepää piilossa niissä, täytyy etsiä vain sieltä eikä mistään muualta. Tavaraa on etsittävä siitä paikasta jonne se katosi. Jotakin, joka katosi kotona, ei etsitä metsästä. Samalla tavalla Itse, joka on piilossa viides-
sä tupessa ja pysyy tunnistamattomana, joka johtuu väärästä samaistumisesta niihin, täytyy löytää pelkästään seulomalla ei-toivottuja elementtejä, tässä viittä tuppea.

O.: Kuinka epätodellisten asioiden tutkiminen voi johtaa Todellisuuden tunnistamiseen?

M.: Epätodelliset peitteet täytyy poistaa, jotta niiden kätkemä Todellisuus paljastuisi. Ne on asetettu Todellisen Itsen päälle. Ne täytyy tutkimalla ja selvittämällä todeta epätodellisiksi, jotta niiden perusta, joka on ainoa Todellisuus, voidaan tunnistaa. Ellei ulkoisia sidonnaisuuksia, jotka ovat päälle asetettuja, tutkita, ei niiden perustaa, joka on Todellisuus, voida löytää. Kykeneekö kukaan maailmassa löytämään köyden ilman että tutkii ja tarkastaa oletetun käärmeen luonnetta, vaikka tämä on asetettu sen päälle ja on epätodellinen? Tai voiko olla ketään, joka tutkittuaan päälle asetetun käärmeen, ei huomaa sen perustan olevan köysi? Ei ketään? Samalla tavoin *sravanalla* tulisi saavuttaa epäsuora tieto, että viisi tuppea ovat päälle asetettuja ja epätodellisia; mutta terävällä älyllä etsijän täytyy kaihautua syvälle tähän pinnalliseen tietoon ja kokea sen totuus; juuri kuten suoraan koetun karkean ruumiin tiedetään silminnähdessä rakentuvan ruuasta ja oivalleetaan sen olevan vain ruuan tuppi, joka peittää Itsen, samoin muut neljä hienompaa tuppea, jotka pysyvät tuntemattomina tavallisille ihmisille, mutta joita kirjoitukset ja mestari opettavat, täytyy tuntea ominaisuuksiensa perusteella; ne täytyy tutkia ja kokea suoraan; toisaalta niiden täytyy tunnistaa olevan vain tuppia ja peräkkäin hylätä, jotta voisi etsiä niiden todistajaa, Tietoisuus-Olemassaolo eli salaperäistä Itseä.

20. O.: Jos Itseä tutkitaan, viiden tupen tutkimisen ja hylkäämisen jälkeen, kuinka Se voidaan oivaltaa?

M.: Tämä tutkinta on pelkkää Itsen harkintaa, t.s. *mananaa*, sen vaikutuksena on tuhota Tietämättömyyden verho. Harkitsemalla jatkuvasti Itseä, joka lepää tupprien takana, täytyy polttaa pois se verhoamisen aspekti, joka panee ihmisen sanomaan 'Se ei loista'.

O.: Kuinka näin voi olla?

M.: Juuri kuten tutkimalla köysikäärmettä, joka estää köyden näkymisen,

tuhotaan köyden tunnistamattomuus, samoin Itsen, joka pysyy viiden tupen todistajana, tarkka etsintä tuhoaa tietämättömyyden, joka olettaa, että Se ei loista. Niin kuin pilvien haihduttua pois aurinko loistaa täydeltä terältään, samoin verhoamisen pimeyden tuhouduttua todistava Itse loistaa esiin kaikessa loistossaan. Sen tähden tutkimus on välttämätöntä.

21. O.: Kuinka pitkään Itsetutkimusta tulisi jatkaa?

M.: Tietämättömyyden pimeyden elpymättömyyden sanotaan olevan harkinnan ”rajoitus”. Sen tähden harjoitusta tulisi jatkaa kunnes tämä Tietämättömyyden pimeys ei uusiudu.

22-24. O.: Voiko kerran poispyyhitty verhoaminen palata takaisin?

M.: Kyllä. Niin kauan kuin epäilyksiä syntyy, tämän Tietämättömyyden täytyy päätellä olevan olemassa.

O.: Kuinka mitään epäilyä voi olla jäljellä, kun Itse on oivallettu?

M.: Tutkimalla tupet ja hylkäämällä ne epätodellisina, Itsen, niiden todistavan tietoisuuden oivalletaan olevan ainutlaatuinen, hienojakoisempi kuin eetteri, ikään kuin tyhjä. Nyt kun tupet on hylätty epätodellisina ja jäljellä ei ole muuta kuin tyhjiydenkaltainen Itse, saattaa syntyä pelko, että on jäänyt jäljelle nollana (”ei minään”) eli tyhjiytenä.

O.: Kuinka voi olla niin?

M.: Ylittäessään kaiken, Itsellä ei ole mitään yhteistä maallisten asioiden tai toimintojen kanssa; Se ylittää myös tyhjiyden; siksi kokemus on ainutlaatuinen ja yliluonnollinen. Silloin saattaa syntyä pelko ”Voiko tämä olla Itse? Se ei voi olla – jos tämä on Itse, kuinka minä voin olla sellainen tyhjiö?” Vielä jakaantumattoman Itse oivaltamisen jälkeenkään ei luoteta omaan kokemukseen; sitä pidetään mahdottomana ja syntyy valtava epäily. Mahdottomuuden tunne synnyttää epäilyn. Mutta toistuva harkinta poistaa tämän mahdottomuuden tunteen. Niinpä Vyasa on sanonut *Brahma Sutrisa*: आवक्षिा असकंदुपदेऽतत्र Toistuvien (pyhien kirjoitusten) opastusten johdosta, (on) välttämätöntä toistuvasti (kuunnella, harkita ja mietiskellä Itseä).

25. O.: Mikä on sellaisen harkinnan ”hedelmä”?

M.: Jatkuvalle harjoituksella verhoaminen tuhoutuu; yhdessä sen häviämisen kanssa katoaa se mahdottomuuden tunne, ettei Itse yksin loista; sen katoamisen kanssa kaikki esteet loppuvat ja siitä seuraa suora kokemus, joka on selkeä ja varma kuin omena omalla kämmenelläsi. Tämä on ”hedelmä”.

26. O.: Mikä on tämä suora kokemus?

M.: Juuri kuten ihminen voi nähdä auringon sitä piilottavista pilvistä, samoin kun hän voi erottaa Itsen egosta, se on suora kokemus. Tämä on harkinnan

”hedelmä”.

27. Poikani, viisas poika! Näin harkita on opetettu yksityiskohtineen. Sinun täytyy tutkia viittä tuppea, hylätä ne kaikki epätodellisina, sitten terävällä älyllä kääntyä sisäänpäin etsimään todellista hienonhienoa Itseä ja oivaltaa se epäilyksettä.

28. O.: Oi Mestari! edes terävällä tutkimuksella en pysty sanomaan ”Nämä ovat viisi tuppea; tämä on sisin Itse niistä erillään”. En pysty suoraan oivaltamaan Itseä. Miksi on niin?

M.: Tämä johtuu aluttomasta Tietämättömyydestä.

O.: Kuinka tämä Tietämättömyys syntyi?

M.: Edellä kuvatusta verhoamisesta.

O.: Kuinka?

M.: Vaikka Itse ja ego ovat luonteiltaan täysin erilaiset, edellä mainittu verhoaminen esittää ne ikään kuin ne olisivat identtisiä.

O.: Olkaa niin hyvä ja selittäkää tätä.

M.: Katsohan, vaikka köysi ja käärme ovat keskenään sangen erilaisia, silti köyden tunnistamattomuus saa sen näyttämään käärmeeltä, samoin Itse, jonka piilottaa verhoamisen pimeys, ei loista ja sen paikalla havaitaan egon, tekijyyden, yms. toimintoja.

29-31. Sen tähden tutki viiden tupen luonnetta, löydä ne, oivalla ne ja hylkää ne sitten ei-itseenä. Siellä täytyy olla näiden ilmiöiden muutosten, olemisen ja tuhoutumisen jatkuva todistaja. Löydä ja oivalla Hänet Itsenä.

O.: Kaikista ilmiöistä erillään olevana, missä todistaja voi olla?

M.: On olemassa kolmikko, joka koostuu tietäjästä, tiedosta ja tiedetystä. Näistä tietäjä on subjekti (aihe); tieto on äly; ja tiedettyjä ovat kohteet. Tämä kolmikko syntyy ja kukoistaa valve- ja unitiloissa ja sulautuu syväunitilan tuntemiskyvyttömyyteen. Se, joka, pysyen ainoana muuttumattomana tietoisuutena, valaisee ja aiheuttaa kaikkien näiden kolmen tilan ilmestymisen, on todistava Itse. Havaitse se ja oivalla se.

32. O.: Kun teidän opastuksenne mukaisesti tutkin viittä tuppea ja hylkään ne ei-itseenä, jäljelle ei jää mitään muuta kuin pelkkää tyhjyyttä. Missä sitten on Itse?

33-35. M.: Kun sanotaan, että viiden tupen takana ei jää mitään jäljelle, se on samaa kuin sanoisi ”Minulla ei ole kieltä (suussa), jolla puhuisin”.

O.: Kuinka niin?

M.: Ellei ihmisellä ole kieltä suussa, hän ei voi sanoa, ettei hänellä ole kieltä. Samalla lailla ellei ole tyhjyyden havaitsijaa, ei voida sanoa ettei mitään ole jäljellä. Muutoin ihminen ei voi sanoa mitään. Päinvastoin, koska puhuja sanoo,

että mitään ei havaita, on päivänselvää, että Itse jää sinne jäljelle ilmentämättä mitään muuta kuin Itseään.

O.: Jos on niin, kuinka Se voi jäädä tunnistamatta?

M.: Itse näkee kaiken, mutta ei ole kenenkään muun havaittavissa. Ollessaan Itseloistava Se voi ilman mitään apuvälineitä tietää asiat, muttei ole ketään, joka voi tuntea Sen. Se tietää kaiken; Se tietää, ettei mitään ole; Se on kaiken syvin ydin; Se pysyy puhtaana, virheettömänä, Tietoisuuden Eetterinä kenenkään havaitsematta. Se pysyy jakautumattomana. Kaiken tietäjä, Puhdas Tieto on Itse.

36-43. O.: Kuinka Itse pysyy kaikkien tuntemattomana, tietäen silti kaiken?

M.: Tupet näyttävät olemassa olevilta. Kun ne hylätään, niiden poissaolo näyttää tyhjältä tai ei miltään. Tupet, tyhjiys ja kaikki muu, joka ilmenee, ovat pelkästään tuntemiseen kykenemättömiä eivätkä voi omasta halustaan esiintyä, vaan täytyy havaita näkijän toimesta. Näkijän poissa ollessa, mitään ei voida havaita.

O.: Kuinka niin?

M.: Esineet kuten ruukku, yms. näkyvät vain näkijälle; muuten niitä ei ole olemassa. Samalla tavalla viiden tupen takainen tyhjiys näkyy, koska on näkijä. Jollei ole todistajaa, kuinka tyhjiys voi ilmetä ikään kuin kenenkään näkemättä? Olematta tietoinen vaan vain tuntemiseen kykenemätön, se ei voi esiintyä jollei todistaja näe ja tunne sitä.

O.: Vaikka onkin tuntemiseen kykenemätön, se voi ilmestyä.

M.: Siinä tapauksessa täytyy esineiden kuten ruukun, yms. esiintyä niiden näkijän poissa ollessa. Tämä on mahdotonta. Tyhjiys, joka ilmenee ei-minään, on myöskin tuntemiseen kykenemätön eikä sen vuoksi voi loistaa itsestään. Se täytyy olla valaistu sen takaisen valon toimesta ja todistettu sen toimesta.

O.: Kuinka?

M.: Juuri kuten pilvet, jne. yläpuolella ja esineet kuten ruukku, yms. alhaalla, eivät ole itsevalaisevia, vaan ne täytyy valaista auringon toimesta, joka on miljoonien mailien takana ja on omavaloinen, samoin tyhjiys, jne. sen kuvittelemien älyn ja esineiden takana, ovat tuntemiseen kykenemättömiä ja loistamattomia vaan se täytyy valaista tuonpuoleisen, omaloistaisen Tietoisuuden toimesta. Tyhjiyden takana ja siitä erillään on todistaja, joka näkee tyhjiyden ja kaiken muun. Hän on kenenkään tuntematon Itse, silti tietäen kaiken. Tekemällä älystäsi hienonhienon, löydä ja oivalla Itse.

44-45. Näin kun Itsen luonne oli Mestarin sanojen toimesta yhtä selvänä kuin omena omalla kämmenellä, oppilas kykeni suoraan oivaltamaan Itsen. Sitten hän ilmaisi ilonsa näin: ”Oi Mestari, olen kokenut Itsen suoraan! Olen nyt tunte-

nut Sen hyvin!”

M.: Kuinka huomaat Itsen olevan?

O.: Kaikkien kohteiden, tyhjiyden, jne. todistaja, tieto, kaikesta selvillä oleva, hyvin majesteettinen, verraton, käsittämätön, aistien tuolla puolen, mieli, äly, jne. liittymätön, virheetön, muodoton, ei karkea, ei hieno, ei atominen, ei valkoinen eikä musta eikä muunvärinen, ei pimeä eikä kirkas vaan hienompi ja puhtaampi kuin eetteri on Itse. Pienintäkään merkkiä mistään muutoksesta ei sieltä löydy. Tietoisuuden valon vuoksi kaikki muuttuvat kohteet ja tyhjiys ilmenevät älyn ulkopuolella ja kaukana siitä; Itsellä ei ole muutosta.

M.: Kuinka sitten käsitteet ”Olen lihava – olen laiha” ilmestyvät Itsessä?

O.: Tietämättömyyden verhoava tekijä peittää Itsen todellisen luonteen kaikilta; ilman Itsen näkemistä, kaikki sekoittavat tupet Itseen. Tämä johtuu vain Tietämättömyydestä. Todellisuudessa Itsessä ei ole mitään muutosta. Vaikka on puhdas ja väritön, taivas näyttää siniseltä; samoin Tietämättömyys saa Itsen näyttämään muuttuvalta, vaikka Se kuitenkin pysyy muuttumatta ja tahrattomana.

Tässä ja nyt Se tunnetaan selvästi; Se ei koskaan voi olla poissa. Oi, eikö olekin ihme, että vaikka Se on aina niin välitön ja todellinen, silti on jatkunut tämä suuri harhakuvitelma, että Itse ei loista! Se on kuin pöllö, joka ei sokaisevassa auringonvalossa näe ympärillään muuta kuin pimeyttä! Oi, Itse on säihkyvä ja ilmiselvä! Silti harhakuvitelman yllemme levittävä pimeys saa meidät tuntemaan ”Itseä ei ole näkyvissä!” Tämä on todella ihmeellistä! Voiko keskellä päivää olla pimeää? Voiko aina kirkkaan, aina ilmeisen Korkeimman Itsen edessä pysyä mitään verhoa? Mistä se voi syntyä? Kuinka kukaan voi edes miettiä Sitä? Totisesti verho itsessään on harhaa; se on pelkkä sana; siinä ei ole mitään järkeä!

M.: Jos kerran mitään verhoa ei ole, kuinka Itse pysyy piilossa niin pitkään?

O.: Vaikkakin epätodellinen, tämä Tietämättömyys kukoistaa henkilökohtaisessa tutkimattomuudessa. Juuri kuten tutkimisen puute piilottaa köyden näkyvistä ja esittää sen käärmeenä, samoin Itsen tutkimattomuus kätkee Sen näkyvistä ja tätä kutsutaan aluttoman Tietämättömyyden verhoavaksi aspektiksi. Nyt kun Itse oivalletaan, niin kutsuttua verhoamista ei havaita missään. Katso, Itse havaitaan tässä ja nyt olevan iäti loistava todistaja! Ihmeiden Ihme! Niin kuin omenan kämmenelläni, olen nyt selvästi oivaltanut Itsen. Nyt Herra, Mestari, onnekseni olen teidän armonne johdosta siunattu; tehtäväni on suoritettu!

46-50. Kuullessaan siunatun oppilaan onnelliset sanat, mestari on mielisään ja puhuu seuraavasti: ”Viisas, arvollinen poika, Jumalan Armon johdosta olet oivaltanut sen, mitä pitää oivaltaa! Hänen Armonsa johdosta tietämättömyytesi on päättynyt, jonka (tietämättömyyden) johdosta jopa oppinut on kykenemätön oival-

tamaan Itseä, pysyen harhautuneena. Onneksaasti olet saanut sen, joka evätään jopa suurilta oppineilta! Kaikki edellisten elämien ansiot ovat tänä päivänä yhdessä synnyttäneet tämän hedelmän! Todella siunattu olet sinä! Päättynyt on tehtäväsi. Olet taitava (sivistynyt) ihminen. Kuinka ihmeellistä, että olet saavuttanut sen, joka ennen kaikkea täytyy saavuttaa! Tämän saavuttamiseksi yritetään kaikenlaisia suuria tekoja, lupauksia, ankaria itsekureja, palvelintoja, joogaa ja muita hankalia tehtäviä; ja vain sen tuntemiseksi ruvetaan kaikkien näiden prosessien huoleen ja vaivaan. Sinun uurastuksesi on nyt ohi. Kaikki menneiden syntymiesi aherrus on tänään tuottanut hedelmän. Vain tämän Korkeimman Asian tietämättömyyden tähden kaikki ihmiset ovat upoksissa toistuvien syntymien ja kuolemien mittamattomassa meressä. Olet saapunut rantaan yli tämän meren. Tietämättä tätä kaikki ihmiset käsittävät väärin ruumista, aisteja, jne. Itseksi. Olet löytänyt tämän Itsen. Sen vuoksi olet tosi viisas, todella älykäs. Tästä ei voi olla epäilystäkään.

Tähän saakka sinä olet tosissasi etsinyt ja oivaltanut 'sinän' merkityksen tekstissä 'Se sinä olet'. Samaa linjaa seurasivat tutkimuksesi ja oivalluksesi 'Sen' merkityksestä tekstissä.”

51-52. O.: Olkaa niin ystävällinen ja kertokaa minulle, Mestari, 'Sen' suorat ja sitä tarkoittavat merkitykset, juuri kuten 'sinälle' ne ovat tupet ja todistaja samassa järjestyksessä.

M.: Koko maailmankaikkeus koostuu viidestä tekijästä – Olemisen-loistaminen-miellyttäminen-nimi ja muoto, viidestä tupesta ja ulkoisista esineistä kuten ruukku, jne.

O.: Olkaa niin hyvä ja selittäkää ulkoisten esineiden viittä tekijää.

M.: Että ruukku on, on sen 'olemisen' aspekti; että se ilmenee, on sen 'loistamisen' aspekti; että se on meille rakas (arvokas), on sen 'miellyttämisen' aspekti; 'ruukku' on 'nimi'-aspekti; ja sen (ulkonainen) muoto, sen 'muoto'-aspekti. Sama koskee kaikkia esineitä (asioita). Näistä viidestä tekijästä, kolme ensimmäistä ovat Brahmanille ominaisia, loput kaksi maailmalle.

'Sen' suora merkitys on maailman tekijät, t.s. nimet ja muodot; tarkoittava merkitys on Brahman – Olemisen-loistamisen-miellyttämisen yhdistelmä. Juuri kuten aluton Tietämättömyys verhoaa tuppien ja niiden todistajan välisen itsestään selvän eron, samoin se verhoaa Olemisen-loistamisen-miellyttämisen ja 'nimi-ja muoto'-tekijöiden vastaavan eron. Kun tutkimus vuorostaan hajottaa verhoavan voiman, Olemassaolo-Tietoisuus-Autuus voidaan havaita 'nimi ja muoto'-aspektista erillään.

53-54. O.: Mikä on tekstissä 'Se sinä olet' olevien 'Sen' ja 'Sinän' suorien ja sitä tarkoittavien merkitysten ymmärtämisen 'hedelmä'?

M.: Teksti puhuu 'sinun', viiden tupen todistajan ja 'Sen', t.s. Brahmanin eli

Olemassaolo-Tietoisuus-Autuuden, joka oleskelee nimien ja muotojen takana maailmankaikkeudessa samuudesta. Ei voi olla samuutta yksilön viiden tupen, 'sinun' suoran merkityksen ja maailmankaikkeuden nimien ja muotojen, 'Sen' suoran merkityksen välillä. Siitä seuraa, että viisi tuppea ja nimet ja muodot ovat vain harhaa. Sen tietäminen, että todistaja ja Brahman ovat yksi, on tiedon 'hedelmä'.

O.: Kuinka voivat olla vai yksi ja sama?

M.: Ollessaan vain Olemassaolo-Tietoisuus-Autuutta, molempien täytyy olla sama. Juuri kuten eetterillä ruukussa ja sen ulkopuolella on samat ominaisuudet ja ne ovat siksi identtisiä, samoin koska todistajalla ja Brahmanilla on samat ominaisuudet, nimittäin Olemassaolo-Tietoisuus ja Autuus, ne ovat yksi ja sama. Ruukun eetteri (tila) on samaa kuin ulkopuolen ja *vice versa* (päinvastoin); samoin todistaja on Brahman ja Brahman on todistaja.

55-56. Koska Brahman on jakaantumaton, täydellinen Kokonaisuus, todistajan täytyy, ollessaan Brahman, myös olla jakaantumaton, täydellinen Kokonaisuus. Siksi vahvistetaan, että Itse on Yksi katkeamaton Autuus.

O.: Mikä on tämän tiedon 'hedelmä'?

M.: Hylätä viisi tuppea ja esineiden nimet ja muodot jonain sanoinkuvaimattomina, vain Todellisuuden päälle asetettuina, kuvitteellisesti harjoitella, että perusta, t.s. Olemassaolo-Tietoisuus-Autuuden Brahman on Itse ja oivaltaa Se 'Minä on Brahman'-ina, jonka seurauksena on Brahmanina olemisen Korkein Autuus, on tämän tiedon 'hedelmä'. Tähän päättyy kappale Harkinta.

57. Viisas opiskelija, joka huolella lukee ja harjoittaa sitä, pystyy oivaltaamaan itsensä Brahmanina, t.s. Olemassaolo-Tietoisuus-Autuutena.

KAPPALE VI

*VASANAKSHAYA***TAIPUMUSTEN HÄVITTÄMINEN**

1. Tämä kappale seuraa viittä aiempaa, päälle asettamista, sen poisvetämistä, etsijän edellytyksiä, kuulemista ja harkintaa. Oppilaalle, joka Itsen harkinnan jälkeen on saavuttanut suoran tiedon, mestari puhuu lisäksi seuraavasti.

2. Viisas poika, shastroilla ei ole sinulle enää mitään muuta opetettavaa; sinä olet niiden osalta tullut maaliin. Tästä edespäin sinun täytyy mietiskellä Itseä. Pyhän kirjoitukset sanovat: 'Rakas! Itsestä täytyy kuulla, kuulemaansa harkita ja mietiskellä.' Lopetettuasi harkinnan, sinun täytyy siirtyä mietiskelyyn. Luovu nyt shastroista.

3-6. O.: Onko sopivaa luopua niistä?

M.: Kyllä, se on sopivaa. Nyt kun olet tutkimisen kautta saanut selville sen, mitä sinun täytyy tietää, voit epäröimättä luopua niistä.

O.: Mutta shastrat sanovat, että kuolinhetkeen asti sinun ei tulisi luopua niistä.

M.: Niiden päämääränä on opettaa totuutta. Kun se on saavutettu, mitä muuta hyötyä niistä voisi olla? Myöhempi opiskelu olisi näin ajan ja aherruksen tuhlausta. Sen tähden heitä ne sivuun. Ryhdy keskeytymättömään mietiskelyyn.

O.: Ovatko pyhät kirjoitukset tukeneet tätä lausuntoa?

M.: Kyllä.

O.: Kuinka?

M.: Ne sanovat: Sen jälkeen, kun on toistuvasti kuullut Mestarilta Itsestä, harkinnut Sitä ja tuntenut Sen suoraan, etsijän täytyisi luopua shastroista ikään kuin riu'usta, jota käytetään ruumiin kääntelyyn palavalla roviolla ja joka lopulta heitetään ruumista polttavaan tuleen. Shastrojen opiskelusta Vapautumisen etsijä kokoaa Itsen epäsuoran tiedon ja laittaa sen käytäntöön harkitsemalla Sitä kunnes kokemalla Sen saavuttaa suoran tiedon; jatkossa kuin jyvien kokooja, joka kerää jyvät ja hylkää akanat, heittääköön hän sastrat syrjään. Vapautumiseen halukkaan tulisi käyttää sastroja vain Itsen tiedon saavuttamiseen ja sitten edetä Sen harkintaan; hänen ei yksinkertaisesti tulisi edes puhua vedantasta eikä edes ajatella sitä. Koska keskustelu tuottaa vain suurta vaivaa puheelle, vastaavasti ajattelemisen mielelle, kumpikaan ei ole millään tapaa hyödyllistä. Siksi tiedä vain se, mitä täy-

tyy tietää ja luovu rasittavasta opiskelusta. Puhetaan ja mieltään halliten järkevän etsijän tulisi aina sitoutua mietiskelyyn. Tämä on sastrojen opetus.

7. Viisas poika, nyt kun olet tiennyt sen mitä niistä täytyy tietää, sinun tulisi pyyhkiä pois opiskeluistasi jäljelle jääneet vaikutelmat.

O.: Mikä muodostaa nämä vaikutelmat (käsitykset)?

M.: Se on mielen taipumus jatkuvasti opiskella vedantisia käsikirjoituksia, ymmärtää tekstien merkitystä, painaa ne muistiin ja ajatella niitä jatkuvasti. Koska tämä taipumus estää mietiskelyn, viisaan ihmisen täytyy voittaa se vaivojaan säästämättä. Seuraavaksi täytyy eliminoida piilevät taipumukset, jotka liittyvät maailmaan (*lokavasana*).

8. O.: Mitä ovat nämä taipumukset?

M.: Ajatella, tämä on minun maani, tämä on sukupuuni ja tämä on perinne. Tulisiko kenenkään ylvästellä millään näistä tai väheksyä näistä mitään, mielen reaktiot paljastavat taipumukset, jotka liittyvät maailmaan. Luovu niistä. Myöhemmin luovu taipumuksista, jotka liittyvät ruumiiseen (*dehavasana*).

9-13. O.: Mitä ne ovat?

M.: Ajatella itsensä olevan sen ja sen ikäinen, nuori tai vanha ja haluta täyttää, terveenä, vahvana ja hyvännäköisenä vietettyä elämään. Yleensä ruumista koskevat ajatukset liittyvät näihin taipumuksiin. Kunnianhimo maailmassa ja rakkaus ruumiiseen häiritsevät mieltä ja ehkäisevät Brahmanin mietiskelyä. Koska kaikki esineet (kohteet) ovat hetkellisiä, niitä täytyy välttää. Sitten täytyy luopua nautintoihin liittyvistä taipumuksista (*bhogavasana*).

O.: Mitä nämä ovat?

M.: Nämä ovat sellaisten ajatusten synnyttämiä kuin: tämä on hyvää ja sitä minun täytyy saada; tämä ei ole sellaista ja jättäköön se minut; nyt olen saanut kokoon niin paljon ja toivottavasti saan hankittua vielä lisää, jne.

O.: Kuinka tämä voidaan voittaa?

M.: Katselemalla inhoten kaikkia nautintoja kuin oksennusta ja ulostetta ja ottamalla käyttöön välinpitämättömyys niitä kohtaan tämä voidaan voittaa. Välinpitämättömyys on ainut lääke tätä hullua kaipuuta vastaan. Tämän jälkeen mieli täytyy puhdistaa kuudesta kiihkosta, nimittäin: halusta, vihasta, ahneudesta, harhasta, ylpeydestä ja kateudesta.

O.: Kuinka tämä tehdään?

M.: (*Maitri, karuna, mudita ja upeksha*) Ystävyydellä hurskaaseen, myötätunnolla kärsivään, yhtymällä hyveellisen iloon ja olemalla välinpitämätön synnillisen puutteista.

Seuraavaksi täytyy pyyhkiä pois taipumukset, jotka liittyvät aistikohteisiin (*vishayavasana*) kuten ääni, jne. Nämä taipumukset ovat aistien kuten kuulemi-

sen, jne. pyörimistä kohteidensa perässä.

O.: Kuinka nämä taipumukset pyyhitään?

M.: Harjoittamalla kuusinkertaista itsekuria, joka koostuu *samasta, damasta, uparatista, titikshasta, samadhanasta* ja *sraddhasta*, vetämällä mieli takaisin ulospäin suuntautumisista, hallitsemalla aisteja, olemalla ajattelematta aistikohteita, kärsivällisyydellä, kohdistamalla mieli Todellisuuteen ja uskolla.

Seuraavaksi täytyy voittaa kaikki taipumukset, jotka liittyvät keskinäisiin riippuvuuksiin.

14-15. O.: Mitä ne ovat?

M.: Vaikka aistit hallitaan, silti mieli aina ajattelee kohteita; 'siellä on se; siellä on tämä; se on sellainen ja sellainen; se on näin tai toisin' jne. Koska mieli hautoo mielessään asioita, se kiintyy niihin, tätä jatkuvaa hautomista kutsutaan piileväksi liittymiseksi sielulliseen riippuvuuteen.

O.: Kuinka tämä ehkäistään?

M.: Harjoittamalla *uparatia*, joka tarkoittaa kaikista ajatuksista luopumista sen jälkeen kun asianmukaisella pohdiskelulla päätellään, että ne ovat vain hedelmättömiä päiväunia.

16. Kun tämä on oikealla tavoin saatettu päätökseen, suurin pahantekijä, nimittäin väärään samaistukseen liittyvä taipumus täytyy lopettaa, jopa suurella vaivalla.

17. O.: Mitä on tämä väärää samaistumiseen liittyvä taipumus (*viparita vasana*)?

M.: Aluttomasta Tietämättömyydestä johtuen ei-Itse sekoitetaan Itseen 'Minä olen ruumis'-luulona ikimuistoisista ajoista asti, tämä Tietämättömyys on sitkeä ja voidaan lopettaa vain Brahmanin harjoituksella.

18-20. O.: Mikä on tämä harjoitus?

M.: Se koostuu ruumiin, aistien, yms. hylkäämisestä ei-Itsenä ja sen muistamisesta aina, että 'Minä olen Brahman', pysyen tietoisuutena todistaen tuntemiseen kykenemättömiä tuppia. Mietiskellen Brahmania yksinäisyydessä, puhuen tai opettaen vain Brahmanista muiden seurassa, puhumatta tai ajattelematta mitään muuta kuin Sitä, vaan aina yksipisteisesti ajatella Brahmania, on harjoitus.

तच्चिन्तन् तत्कश्चनमन्यखन्यु तत्पबखंनम I

एतदेकपरत्व च तदभ्यासु विदुबोष जज II

Yoga Vasishta: Utpathi Prakaranam
Leelopakhyanam.

Niin sanoo viisas. Tämän avulla ylitä ego ja siirry sitten eliminoimaan 'minun'-ajatus.

21-22. O.: Mikä on tämän ajatuksen luonne?

M.: Se koostuu yksittäisestä 'minun' käsitteestä suhteessa ruumiiseen tai kaikkeen mikä siihen liittyy, kuten nimi, muoto, vaatetus, kasti, toimeentulo tai elämän ammatit.

O.: Kuinka tämä poistuu?

M.: Todellisuuden vakaalla mietiskelyllä.

O.: Kuinka?

M.: Olemalla aina tietoinen, että ruumis, yms., sen mielenkiinnot ja vaikutukset, nautinnot, toiminnot, jne. ovat vain tietämättömyyden keksintöjä puhtaalla tietoisuudella, t.s. Itsellä, jotka kuin hopean ilmeneminen näkinkengässä, koru kullassa, vesi kangastuksessa, sinisyys taivaalla tai aalto vedessä, kaikki paitsi Itse ovat vain virheellisiä esityksiä tai Itsen kuvitteellisia muotoja. Todellisuudessa mitään muuta ei ole kuin oma 'Itsemme'. Seuraavaksi erittelemisen tunteen (*bheda vasana*) täytyy poistua.

23-25. O.: Mitä on tämä erittelemisen tunne?

M.: Se koostuu sellaisista ajatuksista kuin: ”Minä olen tämän todistaja; kaikki, mikä havaitaan, on vain tuntemiseen kykenemätöntä ja harhaa; täällä on maailma; siellä on yksilöitä; tämä on oppilas ja toinen on mestari; tämä on Isvara, jne.” Tämän täytyy poistua ei-kaksinaisuuden harjoituksella.

Tämä harjoitus on pysyä ei-kaksinaisena, eheänä Olemassaolo-Tietoisuus-Autuutena, virheettömänä ja vapaana todellisuuden tai epätodellisuuden ajatuksista, vapaana tietämättömyydestä tai sen vaikutuksista, ja vapaana sisäisestä tai ulkoisesta erittelystä. Tämä toteutetaan muodottoman (*nirvikalpa*) *samadin* jatkuvalla harjoituksella. Tästä jää jäljelle vain Brahmanin kokemus.

Sen jälkeen kun on jättänyt erittelemisen tunteen kauas taakseen, kiintymyksestä ei-kaksinaisuuteen täytyy myöhemmin luopua.

26-27. O.: Kuinka tämä tehdään?

M.: Jopa tämä tila täytyy lopulta ohittaa kuvaamattomaan ja käsittämättömään Todellisuuteen, joka on täydellisen vapaa muodoista ja jopa ei-kaksinaisuudesta. Vapautumisen Autuus on vain tätä eikä mitään muuta. Kun mieli on puhdistettu kaikista piilevistä epäpuhtauksistaan, se pysyy virheettömänä, kristallinkirkkaana, niin ettei sen voida sanoa olevan olemassa tai ei-olemassa ja se tulee yhdeksi Todellisuuden kanssa ylittäen puheen ja ajattelun. Tämä mielen tilaton (ei missään tilassa oleva), virheetön muuttumattomuus tunnetaan Oivalluksena tai Vapautumisena elämän aikana.

28. Vaikka Itsen suora tieto on saavutettu, silti ennen kuin sitä seuraa tämä Oivallus, eläessään vapautuneen tulisi aina mietiskellä Brahmania mieltään ja aistejaan kunnolla halliten.

Näin päättyy tämä kappale.

KAPPALE VII

SAKSHATKARA

OIVALLUS

1. Edellisessä kappaleessa sanottiin, että ensin pitää saavuttaa suora tieto ja sitten mielen piilevät taipumukset pyyhittää pois, niin että Brahman voidaan oivaltaa. Nyt käsitellään Oivallusta.

Mestari sanoo: Viisas poika, nyt kun olet saanut suoran tiedon Itsetutkimuksella, sinun tulisi siirtyä mietiskelyyn.

2. O.: Mestari, nyt kun olen saavuttanut suoran tiedon tutkimuksen kautta ja tehtäväni on valmis, miksi minun tulisi mietiskellä edelleen ja mihin päämäärään?

3-4. M.: Vaikka harkinnan avulla on saavutettu Brahmanin suora tieto, Brahmania ei voi oivaltaa ilman mietiskelyä. Jotta voisit kokea 'Minä olen Brahman', sinun täytyy harjoittaa mietiskelyä.

5-6. O.: Te pyydätte minua pyrkimään mietiskelyyn Brahmanin oivaltamiseksi. Olen jo pyhiä tekstejä tutkimalla saavuttanut suoran tiedon. Miksi minun pitäisi nyt harjoittaa mietiskelyä?

M.: Jos tarkoituksesi on sanoa, että pyhien tekstien tutkimisesta seuraa Brahmanin oivallus, kuka voi sen kieltää? Ei kukaan. Tosiaankin, tämän tutkimuksen täytyy päättyä Brahmanin oivallukseen.

Tutkikaamme nyt tekstin merkitystä. Kenen samaistamista kehen siinä tarkoitetaan? Sen täytyy olla yksilön viiden tupen tietoisien todistajan, 'sinän' epäsuoran merkityksen samaistamista Brahmaniin, 'Sen' epäsuoraan merkitykseen; se ei voi olla *Jivan*, t.s., oman sielun samaistamista Brahmaniin. Tutkimalla on epäilemättä löydetty todistavan tietoisuuden identtisyys Brahmanin kanssa. Mitä hyötyä tästä todistajan samaistamisesta Brahmaniin on sinulle?

7. O.: Kun tutkimalla pyhien tekstien merkitystä joku on oivaltanut, että todistaja on Brahman ja *vice versa*, kuinka te heitätte esiin kysymyksen 'Mitä hyötyä tästä on henkilölle?' Sen hyötyhän on ilmiselvä. Aiemmin etsijä oli tietämätön samuudesta ja nyt tutkimalla hän on siitä selvillä.

M.: Tutkimisen kautta sinä olet todellakin tiennyt, että todistaja on Brahman ja että eheä, läpikotaisin täydellinen Brahman on todistaja. Silti tämä tieto ei ole päämäärä eikä voi tarjota sinulle hyötyä. Kuvittele kurjaa kerjäläistä, joka oli

tietämätön siitä tosiasiasta, että linnassa asuva kuningas oli maailman keisari, ja sai sen tietoonsa myöhemmin. Kuinka tämä juuri hankittu tieto kohentaa hänen tilannettaan? Se ei voi tuottaa hänelle mitään hyötyä.

8. O.: Ennen tutkimista vallitsee tietämättömyys. Tutkimuksen jälkeen saatutetaan tieto, että todistaja on Brahman. Nyt tieto on vallannut tietämättömyyden paikan. Tämä on hyöty.

M.: Kuinka tämä vaikuttaa tosiseikkaan? Tiesitpä tai olitpa tietämättä, todistaja pysyy ikuisesti Brahmanina. Tämän tosiasian tietämisesi ei ole tehnyt Brahmanista todistajaa. Tiesipä kurja kerjäläinen sitä tai ei, kuningas linnassa oli keisari. Hänen tietämisesä ei tehnyt linnan kuninkaasta keisaria. Nyt kun olet tiennyt todistajan olevan Brahman, mitä itsellesi on tapahtunut? Kerro? Sinussa ei voi tapahtua muutosta.

9. O.: Miksei? On olemassa ero. Pyhät tekstit opettavat 'Se sinä olet'. Tutkimalla sen merkitystä olen huomannut, että viiden tupen todistaja minussa on sama kuin Brahman. Tästä olen tiennyt, että minä olen Brahman, mikä muodostaa toisen pyhän tekstin. Minulle, joka olin tietämätön siitä, että todistaja on sama kuin Brahman, tämä tieto on valjennut sillä seurauksella, että olen oivaltanut Brahmanin.

M.: Kuinka voit väittää oivaltaneesi Brahmanin? Jos tekstin 'Minä olen Brahman' johdosta ymmärrät olevasi Brahman, kuka on tämä 'minä' muuta kuin *Jiva*, yksittäinen sielu eli ego? Kuinka ego voi olla Brahman? Juuri kuten edes kuninkaan tiedollaan kerjäläinen ei itse voi olla kuningas, samalla lailla muuttuva ego ei koskaan voi olla identtinen muuttumattoman Brahmanin kanssa.

10-14. O.: Se on varmaa. Mutta tutkimuksella 'Kuka minä olen?' tulee selväksi, että ilman tutkimusta muuttumatonta todistajaa erehdytään pitämään muuttuvana egona. Nyt hän tietää 'Minä en ole muuttuva ego vaan pysyn sen muuttumattomana, tietoisena todistajana'. Nyt on täysin oikein sanoa, että todistajan tulisi sanoa, 'Minä olen Brahman'. Mitä ristiriitaa tässä voisi olla?

M.: Kuinka voit tarttua siihen, että todistaja sanoo 'Minä olen Brahman'? Sanooko muuttumaton todistaja vai muuttuva ego niin? Jos sanot, että se on muuttumaton todista, olet väärässä. Sillä todistaja pysyy muuttumattomana 'valhemi-nän' todistajana. Hänellä ei ole itserakkautta. Muutoin hänellä ei voi olla todistajana olemisen ominaisuutta, sillä hän itse muuttuisi. Ollessaan muuttumaton, todistaja on vapaa pienimmästäkin jäljestä sellaisia käsitteitä kuin 'Minä' tai Brahman eikä voi siksi tietää 'Minä olen Brahman'. Ei ole mitään tukea sinun väitteellesi, että todistaja sanoo niin.

O.: Kuka silloin tietää 'Minä olen Brahman'?

M.: Siitä, mitä edellä sanoin, täytyy seurata, että yksilöllisellä sielulla, *ji-*

valla tai 'valheminällä' täytyy olla tämä tieto.

O.: Kuinka tämä aiheutuu?

M.: Jotta voisi vapautua toistuvien syntymien ja kuolemien kierrosta, tietämättömän edellytetään harjoittavan tietoa 'Minä olen Brahman'. Todistajalle ei ole tietämättömyyttä. Kun ei ole tietämättömyyttä, ei voi olla myöskään tietoa. Vain tietämättömän täytyy etsiä tietoa. Kuka muu kuin 'valheminä' voi olla tietämättömyyden tai tietämisen syy? On päivänselvää, että koska todistava Itse on perusta, jolla tieto ja tietämättömyys ilmenevät, täytyy sen itse olla vapaana niistä. Sitä vastoin 'valheminän' tiedetään omaavan tiedon tai tietämättömyyden. Jos kysyt häneltä 'Tiedätkö Itsen todistavan sinua?' Ja hän tulee vastaamaan 'Kuka on tämä todistaja? En tunne häntä.' Tässä 'valheminän' tietämättömyys on päivänselvää.

Kuullessaan vedantasta, että hänelle on olemassa sisäinen todistaja, hän tietää epäsuorasti, että Itse on hänen todistajansa. Sitten, tutkimalla Itseä, Tietämättömyyden verho, että Se ei loista, vedetään syrjään ja hän tietää suoraan todistavan Itsen. Myös tässä 'valheminän' tieto on yhtä selvä.

Se on vain *jiva* eikä todistaja, jolla on tietoa tai tietämättömyyttä, että on tai ei ole sisäistä todistajaa. Sinun täytyy nyt myöntää, että *jivalla* on tieto, että 'Minä olen Brahman'. Nyt, siitä syystä, että muuttuva *Jiva* on tullut tietoiseksi muuttumattomasta todistajasta, hän ei voi olla sama kuin todistaja. Koska hän on havainnut hänet, kurja kerjäläinen ei voi olla kuningas. Olematta todistava Itse, muuttuva olemus ei voi olla Brahman. Niinpä tämä kokemus 'Minä olen Brahman' on mahdoton.

15. O.: Kuinka voitte sanoa, että pelkästään havaitsemalla todistajan, minä en voi tietää, että minä olen todistaja? Tietämättä todellista olemistaan perustana tai todistavana tietoisuutena, *Jiva* siirtyy paikasta toiseen 'valheminänä'. Kuitenkin huolellisella todellisen luontonsa tutkimisella hän tietää todistajan ja samaistaa itsensä todistajaan, joka tunnetusti on eheä, läpikotaisin täydellinen Brahman. Täten kokemus 'Minä olen Brahman' on todellinen.

M.: Siinä, mitä sanot, todella edellytetään, että *jiva* voi samaistaa itsensä todistajaan. Todistaja on epäilemättä Brahman. Mutta kuinka voi pelkkä todistajan näkeminen auttaa *jivaa* sulautumaan todistajaan? Ellei *jiva* pysy todistajana, hän ei voi tuntea itseään todistajana. Pelkästään näkemällä kuninkaan kurja kerjäläinen ei voi tietää olevansa kuningas. Mutta kun hänestä tulee kuningas, hän voi tuntea itsensä kuninkaaksi. Samalla lailla *jiva*, pysyessään muuttuvana ja tulematonta muuttumattomaksi todistajaksi, ei voi tuntea itseään todistajaksi. Jos hän ei voi olla todistaja, kuinka hän voi olla eheä, läpikotaisin täydellinen Brahman? Hän ei voi olla! Juuri kuten kuninkaan näkemisellä linnassa, kurja kerjäläinen ei voi muuttua kuninkaaksi ja vielä vähemmän maailmankaikkeuden hallitsijaksi, sa-

moin vain näkemällä todistajan, joka on paljon hienojakoisempi kuin eetteri ja vapaana kolminaisuuksien liikenteeltä, sellaisten kuin tietäjä, tieto ja tiedetty, ikuisen, puhdas, tietoinen, vapaa, todellinen, korkein ja autuas, *jivasta* ei voi tulla todistajaa, vielä vähemmän eheää, läpikotaisin täydellistä Brahmania eikä voi tietää 'Minä olen Brahman'.

16. O.: Jos on niin, kuinka on mahdollista, että samaan asiaan (*samanadhi-karana*) päätyvät kaksi sanaa – 'Minä' ja 'Brahman' – on asetettu rinnatusten pyhässä tekstissä 'Minä olen Brahman'? Kieliopillisten sääntöjen mukaan *sruti* julistaa selvästi saman aseman *jivalle* ja Brahmanille. Kuinka tämä on selitettävissä?

17-18. M.: Yleinen yhtäpitävyys kahden sanan välisessä rinnastuksessa on kahdenlainen: *mukhya* ja *badha*, t.s., ehdoton ja ehdollinen. Tässä *sruti* ei ilmaise ehdotonta merkitystä.

O.: Mikä on tämä ehdoton merkitys?

M.: Eetterillä ruukussa on samat ominaisuudet kuin toisessa ruukussa tai huoneessa tai avotaivaalla. Siksi yksi eetteri on samaa kuin toinen. Sama koskee ilmaa, tulta, vettä, maata, auringonvaloa, jne. Samalla lailla jumala yhdessä kuvassa on sama kuin toisessa ja todistava tietoisuus yhdessä olennessa on sama kuin toisessa. *Sruti* ei tarkoita tämän kaltaista samuutta *jivan* ja Brahmanin välillä, vaan toista, ehdollista merkitystä.

O.: Mitä se on?

M.: Kaikkien vaikutelmien (ilmiöiden) hylkäämistä, kaiken perustan samuutta.

O.: Olkaa niin ystävällinen ja selittäkää tätä.

M.: 'Minä olen Brahman' merkitsee että, sen jälkeen kun 'valheminä' hylätään, vain jäljelle jäänyt oleminen eli puhdas tietoisuus, joka on jäljellä, voi olla Brahman – On järjetöntä sanoa että yksilöllisyys, *jiva* säilyttäen, sitä hylkäämättä, nähden Brahmanin, mutta tulematta Brahmaniksi, voi tuntea itsensä Brahmaniksi. Kurjan kerjäläisen täytyy ensin lakata olemasta kerjäläinen ja hallita valtakuntaa tunteakseen itsensä kuninkaaksi; jumaluutta haluava mies hukuttautuu ensin Gangesiin ja jättää ruumiinsa tehden itsestään jumalallisen olennon; epätavallisen yksipisteisen antaumuksen kautta palvoja jättää ruumiinsa ja sulautuu jumalaan ennen kuin hän voi tuntea olevansa jumala. Kaikissa näissä tapauksissa, kun kerjäläinen tietää olevansa kuningas tai mies olevansa jumalallinen olento tai palvoja olevansa jumala, he eivät voi säilyttää aiempia yksilöllisyyksiään eikä myöskään samaistaa niitä ylempiin olentoihin. Samalla tavalla, Vapautumista etsivän täytyy ensin lakata olemasta yksilö ennen kuin hän voi oikeutetusti sanoa 'Minä olen Brahman'. Tämä on pyhän tekstin merkitys. Ilman, että täysin luopuu yksilöllisyydestään, ei voi olla Brahman. Siksi oivaltaakseen Brahmanin, yksilöllisyyden hyl-

kääminen on *sine qua non* (ehdoton edellytys).

O.: Muuttuva yksilöllinen sielu ei voi olla Brahman. Vaikka hän vapauttaa itsensä yksilöllisyydestä, kuinka hänestä voi tulla Brahman?

19. M.: Juuri kuten toukasta, joka menettää luonteensa, tulee ampiainen. Ampiaisen tuottaa toukan ja pitää sitä ampiaispesässään. Aika ajoin se vierailee pesässä ja pistää toukkaa, jotta se koko ajan pelkäisi ahdistelijaansa. Jatkuva ampiaisen ajattelemisen muuttaa toukan ampiaiseksi. Samalla lailla, jatkuvalla Brahmanin mietiskelyllä etsijä menettää alkuperäisen luonteensa ja muuttuu Brahmaniksi. Tämä on Brahmanin oivallus.

20. O.: Tämä ei voi kuvata asian ydintä, sillä *jiva* on muuttuva ja esiintyy virheellisesti puhtaan Olemassaolon, Brahmanin päällä, joka on Todellisuus. Kun valheellinen asia on menettänyt valheellisuutensa, koko olemus on kadonnut; miten siitä voi tulla Todellisuus?

21. M.: Sinun epäilyksesi, kuinka päälle asetettu valheellisuus osoittautuu perustakseen, Todellisuudeksi, selviää helposti. Huomaa kuinka helmiäishopea lakkaa olemasta hopeaa ja jää jäljelle helmiäisenä tai kuinka köysikäärme lakkaa olemasta käärme ja jää jäljelle köytenä. Samalla lailla käy Todellisuuden, Brahmanin päälle asetetulle *jivalle*.

O.: On olemassa harhoja, joita ei ole säädelty (*nirupadhika bhrama*) kun taas *jivan* ilmenemistä säädelään (*sopadhika bhrama*) ja se ilmestyy vain sisäisen kyvyn, mielen päälle asetettuna. Niin kauan kuin mieli on olemassa, ilmenee myös *jiva* eli yksilö, ja mieli on entisen karman tulosta. Niin kauan kuin tämä pysyy ehtymättömänä, myös *jivan* täytyy olla läsnä. Juuri kuten kasvojen heijastus on riippuvainen peilin tai veden pinnasta, samoin on yksilöllisyys, mielen pinnalla, oman entisen karman vaikutusta. Kuinka tästä yksilöllisyydestä voidaan päästä eroon?

M.: Epäilemättä yksilöllisyys jatkuu niin kauan kuin mieli on olemassa. Juuri samoin kuin heijastunut kuva katoaa, kun peili poistetaan, samoin yksilöllisyyden voi häivyttää hiljentämällä mieli mietiskelyllä.

O.: Kun yksilöllisyys on näin poissa, *jivasta* tulee tyhjiys. Tultuaan tyhjiydeksi, kuinka hänestä voi tulla Brahman?

M.: *Jiva* on vain virheellinen ilmentymä, joka ei ole perustastaan erillään. Se on riippuvainen tietämättömyydestä eli mielestä, jonka poistuessa *jiva* jää jäljelle perustana niin kuin unihenkilön tapauksessa.

22-23. O.: Kuinka?

M.: Valveilla oleva toimii uneksijana (*taijasa*) unissaan. Uneksija ei ole sama eikä eri kuin valveilla oleva (*visva*). Sillä mies, joka nukkuu onnellisena vuoteellaan, ei ole muuttanut talostaan, kun taas uneksijana hän on vaellellut mui-

hin paikkoihin monien asioiden ajamana. Unen vaeltelija ei voi olla mies, joka lepää vuoteellaan. Voiko hän sitten olla toinen (eri)? Ei näinkään. Sillä herätessään unesta hän sanoo 'Unessani kuljin useissa paikoissa, tein monia hommia ja olin välillä onnellinen, välillä en'. Selvästikin hän samaistaa itsensä unen kokijaan. Sen lisäksi ei voida havaita muuta kokijaa.

O.: Jos ei ole eri eikä sama kuin valveen kokija, kuka tämä unen kokija on?

M.: Ollessaan unen harhaisen voiman luomus, unen kokija on vain harhaa niin kuin käärme köydessä. Unen harhaisen voiman päättyessä unennäköjä häviää vain herätäkseen todellisena perustana, valvetilan alkuperäisenä yksilöllisenä itsenä. Samalla lailla kokemusperäinen *jiva* ei ole muuttumaton Brahman eikä muu kuin Se. Sisäisessä kyvyssä, mielessä, tietämättömyyden kuvittelemana, Itse heijastuu ja heijaste esittää itsensä kokemusperäisenä, muuttuvana ja yksilöllisenä itsenä (minänä). Tämä on päälle asetettu valheellinen ilmeneminen. Koska päälle asetettu ei voi säilyä sen perustasta erillään, tämä kokemusperäinen itse ei voi olla muuta kuin absoluuttinen Itse.

O.: Kuka tämä on?

M.: Koska se vuoroin ilmestyy tietämättömyyden luomassa mielessä ja vuoroin katoaa syväunessa, tajuttomuudessa, jne. tämän kokemusperäisen itsen päätellään olevan vain aave. Samalla hetkellä kun välittävä tai rajoittava ominaisuus (*upadhi*) häviää, mielestä, *jivasta* tulee perusta, Todellinen Olento, Brahman. Tuhotessaan mielen *jiva* voi tuntea itsensä Brahmanina.

24. O.: Rajoittavan ominaisuuden tuhoutuessa *jiva* katoaa, kuinka hän voi sanoa 'Minä olen Brahman'?

M.: Kun unen rajoittava tietämättömyys häviää, unennäköjä ei katoa, vaan ilmestyy valveen kokijana. Samoin myös kun mieli katoaa, *jiva* ilmestyy todelliseksi Olemuksenaan – Brahmanina. Sen vuoksi niin pian kuin mieli tuhoetaan niin ettei merkkiäkään jää jäljelle, *jiva* tulee varmasti oivaltamaan 'Minä olen Olemassaolo-Tietoisuus-Autuus, ei-kaksinainen Brahman; Brahman on Minä, Itse'.

O.: Siinä tapauksessa tilan täytyy olla ilman mitään ilmenemismuotoa niin kuin syväuni. Kuinka siellä voi olla kokemus 'Minä olen Brahman'?

M.: Juuri samoin kun unen päättyessä unen näköjä herätessään valveen kokijana sanoo 'Kaiken aikaa näin unta, että vaeltelin oudoissa paikoissa, jne., mutta minä vain makasin vuoteellani,' tai hulluudestaan parantunut hullu pysyy itseensä tyytyväisenä, tai sairaudestaan parantunut potilas ihmettelee mennyttä kärsimistään, tai kurja mies, tultuaan kuninkaaksi, unohtaa tai nauraa menneelle puutteenalaiselle tilalleen, tai mies, tultuaan jumalalliseksi olennoiksi, nauttii uudesta autuudesta, tai palvoja, liittyttyään palvomaansa Jumalaan, pysyy onnellisena. Sa-

malla lailla *jiva*, ilmaannuttuaan Brahmanina, ihmettelee kuinka, oltuaan koko ajan Brahman, oli liikkunut avuttomana olentona kuvitellen maailman, jumalan ja yksilöt ja kysyy itseltään mitä näille kaikille haaveille tapahtui, ja kuinka hän nyt, pysyessään kaiken aikaa Olemassaolo-Tietoisuus-Autuutena vapaana kaikista muutoksista, sekä sisäisistä että ulkoisista, varmasti kokee Brahmanin Korkeinta Autuutta. Näin oivallus on *jivalle* mahdollista vain mielen täydellisessä tuhoamisessa, ei muuten.

25. O.: Kokemus voi olla vain mielen. Kun se tuhoutuu, kenellä voi olla kokemus 'Minä olen Brahman'?

M.: Olet aivan oikeassa. Mielen tuhoamista on kahdenlaista: (*rupa* ja *arupa*), t.s., sen muoto-puolessa (aspektissa) ja sen muodottomassa puolessa. Kaikki tähän asti puhumani koskee edellistä mieltä. Vasta kun se lakkaa olemasta muotoa vailla olevassa aspektissa, kokeminen on mahdotonta, kuten sanoit.

O.: Olkaan niin hyvä ja selittäkää noita mielen kahta muotoa ja niiden tuhoamista.

M.: Piilevien taipumusten (*vasanoiden*) ilmeneminen muotoina (*vritteinä*), muodostaa mielen muoto-aspektin. Niiden pois pyyhkiminen on tämän mieli-aspektin tuhoamista. Toisaalta, piilevien taipumusten häviäminen, odottamatta tapahtuva *samadhin* tila, jossa ei ole unen horrosta eikä maailman näkemistä vaan vain Olemassaolo-Tietoisuus-Autuus, on mielen muotoa vailla oleva aspekti. Tämän häviäminen merkitsee mielen muotoa vailla olevan aspektin häviämistä. Jos myös tämä häviää, kokemista ei voi olla – ei edes Korkeimman Autuuden oivalluksen kokemista.

O.: Milloin tämä tuhoutuminen tapahtuu?

M.: Vapautuneen olennon ruumiista irtautumisessa. Se ei voi tapahtua niin kauan kuin hän elää ruumiissa. Mieli muoto-aspektissaan on kadonnut, muttei Brahmanin muotoa vailla olevassa aspektissaan. Tästä johtuu Autuuden kokemus viisaalla, eläessään vapautuneella.

26-27. O.: Lyhyesti, mitä on Oivallus?

M.: Tuhoamalla mieli sen muoto-aspektissa, joka toimii rajoittavana ominaisuutena yksilölle, palautua puhtaaseen mieleen sen muotoa vailla olevassa aspektissa, jonka luontona on vain Olemassaolo-Tietoisuus-Autuus ja kokea 'Minä olen Brahman' on Oivallus.

O.: Tukevatko myös muut tätä näkemystä?

M.: Kyllä. Sri Sankaracharya on sanonut: 'Juuri kuten tietämättömyyden tilassa, huomaamatta Itsen samaistumista Brahmaniin, ihminen todella uskoo olevansa ruumis; samoin sen jälkeen kun tietää olevansa vapaa harhasta, että ruumis on Itse ja tulee ruumiista tietämättömäksi, epäilyksettä ja selvästi aina kokee Itsen

Olemassaolo-Tietoisuus-Autuutena, joka on identtinen Brahmanin kanssa, sitä kutsutaan Oivallukseksi', sanovat viisaat.

28. O.: Kuka sen sanoo ja missä?

29. M.: Vasishta on sanonut *Yoga Vasishtassa*: 'Juuri kuten mieli kivessä pysyy hiljaa ja muuttumatta, samoin kuin kiven sisus pysyen ilman mitään liikettä ja ajattelusta vapaana, muttei horroksessa eikä tietoisena kaksinaisuudesta, on kiinnityttävä Todelliseen Itseen'.

30-31. Siksi ilman että pyyhkii pois mielen muoto-aspektia ja pysyy kiinnittyneenä todelliseen Itseen, kuinka kukaan voi oivaltaa 'Minä olen Brahman'? Niin ei voi tapahtua. Lyhyesti sanoen, ihmisen tulisi hiljentää mieli tuhotakseen yksilöllisyytensä ja näin pysyä kiinnittyneenä Olemassaolo-Tietoisuus-Autuuden Todelliseen Itseen niin että tekstin 'Minä olen Brahman' mukaisesti hän voi oivaltaa Brahmanin. Toisaalta, Brahmanin suoran tiedon perusteella sanottu 'Minä olen Brahman' on yhtä typerää kuin kun kurja kerjäläinen kuninkaan nähdessään julistaa olevansa kuningas. Ei sanoilla väittämällä vaan kiinnittymällä Todelliseen Itseen ja tietämällä 'Minä olen Brahman' tapahtuu Brahmanin Oivallus.

32. O.: Kuinka on viisas, joka on epäilyksettä, selvästi ja vakaasti oivaltautunut Brahmanin?

M.: Aina pysyen Olemassaolo-Tietoisuus-Autuutena, ei-kaksinaisena, läpikotaisin täydellisenä, yksittäisenä Brahmanina, hän on horjumaton vaikka kokeekin menneisyyden karman toteutumisen (*prarabdha*).

33-35. O.: Ollessaan vain Brahman, kuinka hän voi olla alttiina menneisyyden karman toteuttamille kokemuksille tai toimille?

M.: Viisaalla, joka epäilemättä ja aivan varmasti kiinnittyy todelliseen Itseen, ei voi olla jäljellä menneisyyden karmaa. Sen poissa ollessa ei voi olla toteutumista, ei niin muodoin kokemista eikä mitään toimintaa. Ollessaan vain Brahman ilman olomuotoa, ei voi olla kokijaa eikä kokemuksia eikä kokemisen kohteita. Sen vuoksi minkään menneisyyden karman ei voida sanoa pysyvän hänessä.

O.: Miksi emme voisi sanoa, että hänen menneisyytensä karma toimisi nyt itseksensä?

M.: Kuka on kysyjä? Hänen täytyy olla harhautunut olento eikä viisas?

O.: Miksi?

M.: Kokeminen merkitsee harhaa; ilman yhtä toista ei voi olla. Jollei kohdetta ole, kokeminen ei ole mahdollista. Kaikki objektiivinen (ulkopuolinen) tieto on harhaa. Brahmanissa ei ole kaksinaisuutta. Epäilemättä tietämättömyys asettaa kaikki nimet ja muodot Brahmanin päälle. Sen vuoksi kokijan täytyy olla pelkästään tietämätön eikä viisas. Kun on jo tutkinut asioiden luonteen ja tietää niiden olevan harhaisia tietämättömyyden synnyttämiä nimiä ja muotoja, viisas pysyy

kiinnittyneenä Brahmaniin ja tietää kaiken olevan vain Brahmania. Kuka nauttii ja mistä? Ei kukaan eikä mistään. Sen vuoksi ei ole menneisyyden karmaa jäljellä eikä nykyisiä nautintoja eikä mitään toimintaa viisaalle.

36-37. O.: Silti emme näe häntä vapaana menneisyyden karman kokemisesta; toisaalta hän käy ne läpi kuin tavallinen tietämätön ihminen. Kuinka tämä on selitettävissä?

M.: Hänen näkökannaltaan ei ole mitään menneisyyden karman, nautinnon tai toiminnan kaltaista.

O.: Mikä on hänen näkemyksensä?

M.: Hänelle ei ole mitään muuta kuin puhdasta, virheetöntä Absoluuttisen Tiedon Eetteriä.

O.: Mutta kuinka hän näyttää kulkevan läpi kokemusten?

M.: Vain muut näkevät hänet niin. Hän ei ole siitä tietoinen.

38-39. O.: Ovatko muut asiantuntijat vahvistaneet tätä näkemystä?

M.: *Viveka Chudamanissa* Sri Acharya on sanonut 'Samanaikaisesti tiedon heräämisen kanssa tietämättömyys kaikkine vaikutuksineen livistää tiehensä viisaalta ja niin hän ei voi olla nauttija. Silti tietämätön ihmettelee kuinka viisas jatkaa elämistään ruumiissa ja toimii kuten muut. Tietämättömän näkökannalta pyhät kirjoitukset ovat myöntäneet menneisyyden karman voiman, mutta eivät viisaan itsensä näkökannalta'.

40. O.: Jos hän ei varsinaisesti ole nauttija, miksi hän toisten mielestä näyttää olevan?

M.: Tietämättömyytensä vuoksi toiset pitävät häntä nauttijana.

41-43. O.: Voiko se olla niin?

M.: Kyllä. Vain tietämättömälle ei-kaksinainen, puhdas Absoluuttisen Tiedon Eetteri esittää Itsen lukuisina olentoina, maailmana, Jumalana, eri niminä ja muotoina, minänä, sinänä, hänenä, sinä, tänä ja tuona. Niin kuin miehen harhakuva pölkkyssä, hopean helmiäisessä, käärmeen köydessä, astian savessa ja korun kullassa, erilaiset nimet ja muodot Tiedon Eetterissä harhauttavat tietämätöntä. Viisas, joka tiedon harjoituksella on tuhonnut tietämättömyyden ja saavuttanut oikean tiedon, pysyy aina ainoastaan Absoluuttisen Tiedon Eetterinä tietämättömänä toimintojen hedelmien nautinnoista tai maallisista toiminnoista. Ollen Se, hän voi olla tietoinen vain Tiedon Eetteristä. Siitä huolimatta, tietämättömyydestään johdun muut näkevät hänet toisin, t.s., ruumiillistuneena olentona, joka toimii kuin he. Mutta hän pysyy vain puhtaana, virheettömänä eetterinä, ilman mitään toimintaa.

44-46. O.: Voiko sitä havainnollistaa kuinka viisas, joka itse pysyy toimimatta, näyttää toisista aktiiviselta?

M.: Kaksi ystävästä nukkuu vieretysten. Toinen heistä lepää unettomassa unitilassa, kun taas toinen näkee unta, että hän vaeltelee yhdessä ystävänsä kanssa. Vaikka onkin täysin levossa, tämä mies tuntuu unennäkijästä aktiiviselta. Samalla lailla vaikka viisas pysyy toimettomana Absoluuttisen Tiedon autuaallisessa Eetterissä, hän näyttää olevan aktiivinen heille, jotka tietämättömyydessään aina taker-tuvat nimiin ja muotoihin. Nyt täytyy olla selvää, että oivaltanut viisas, ollessaan puhdas Itse, ei osallistu toimintaan, vaan ainoastaan näyttää siltä.

47-48. O.: Ei niin, etteikö oivaltaneella viisaalla olisi mitään kokemuksia, vaan ne ovat vain kuvitteellisia. Sillä Tieto voi tuhota sekä jo varastoituneen että tulevan karman (*sanchita* ja *agamyä*), muttei karmaa jonka, jo alettua tuottaa he-delmää (*prarabdha*), täytyy tyhjentää itsensä. Niin kauan kuin sitä on jäljellä, jopa hänen omalta näkökulmaltaan, toiminnot jatkavat olemassaoloaan, vaikkakin ku-vitteellisina.

M.: Näin ei voi olla. Missä tilassa nämä kolme erilaista karmaa ovat ole-massa – tiedossa vai tietämättömyydessä? Harhaluulon vuoksi; siitä täytyy sanoa 'ne ovat voimassa vain tietämättömyydessä'. Mutta koska tiedossa ei ole harhaku-vittelua, siellä ei ole *prarabdhaa*. Aina pysyen harhautumatta transsendentaalisena Itsenä, kuinka saattaa karman toteutumisen harha juolahtaa hänen mieleensä? Voi-ko unikokemuksen harha palautua hänelle, joka on herännyt siitä? Harhakuvitel-mista heränneellä viisaalla ei voi olla karman kokemista. Hän pysyy aina tietämät-tömänä maailmasta, mutta tietoisena Itsestä ei-kaksinaisena, eheänä, yksittäisenä, Absoluuttisen Tiedon muotoa vailla olevana Eetterinä, eikä minään muuna.

49. O.: *Upanishadit* myöntävät menneisyyden karman tekstissä 'Niin kauan kuin karma ei ole tyhjentynyt, viisas ei voi olla ruumiiton ja hänelle on ole-massa harhaisia toimintoja'.

M.: Olet väärässä. Toiminnan toteutumisten tapahtumat ja kokemukset ja maailma näyttävät harhalta Tiedon harjoittajalle ja ne häviävät täysin toteuttaneel-ta viisaalta. Harjoittelija harjoittelee seuraavasti: 'Minä olen todistaja; kohteet ja toiminnat ovat minun näkemiäni ja tietämiäni. Minä pysyn tietoisena ja ne ovat tuntemiseen kykenemättömiä. Vain Brahman on todellinen; kaikki muu on epäto-dellista'. Harjoitus päättyy oivallukseen, että kaikki nämä ovat tuntemiseen kyke-nemättömiä muodostuen nimistä ja muodoista eivätkä ne voi olla olemassa men-neisyydessä, nykyisyydessä tai tulevaisuudessa, siksi ne häviävät. Koska mitään todistettavaa ei ole, todistaminen päättyy yhdistymisellä Brahmaniin. Vain Itse on enää jäljellä Brahmanina. Koska viisas on tietoinen vain Itsestä, jäljellä voi olla vain Brahman eikä karman ajatusta tai maallisia toimintoja.

O.: Miksi sitten *sruti* mainitsee tässä yhteydessä karman?

M.: Se ei viittaa toteuttaneeseen viisaaseen.

O.: Kehen sitten?

M.: Vain tietämättömään.

O.: Miksi?

M.: Vaikka omalta näkökannaltaan viisaalla ei ole toimintojen toteutumisen nautintoja, silti tietämätön harhautuu näkemään hänen toimintojaan. Vaikka hänelle kerrotaan, ettei viisaalle ole nautintoja, tietämätön ei tätä hyväksy, vaan jatkaa epäilyään siitä kuinka viisas pysyy aktiivisena. Poistaakseen sellaisen epäilyn, *sruti* sanoo tietämättömälle, että *prarabdhaa* yhä jää jäljelle viisaalle. Mutta se ei sano viisaalle 'Sinulla on *prarabdhaa*'. Sen vuoksi *sruti*, joka puhuu jäännös-*prarabdhasta*, viisaalle, ei todellakaan puhu sitä viisaan näkökannalta.

50-51. O.: Oivallus voi olla vain yksilöllisyyden täydellisen hävityksen seurausta. Mutta kuka suostuu uhraamaan yksilöllisyytensä?

M.: Ollessaan halukas ylittämään toistuvien syntymien ja kuolemien kärsimyksen valtameren ja oivallettuaan puhtaan, ikuisen Brahmanin, ihminen uhraa auliisti yksilöllisyytensä. Juuri kuten hän, joka haluaa tulla jumalalliseksi olennoiksi, auliisti jättää itsensä tulen tai Gangesin haltuun lopettaakseen tämän ihmisen elämän ja ilmestyy jumalana, samoin Vapautumisen etsijä harjoittamalla *sravanaa*, *mananaa* ja *nidhidhyasanaa* (t.s. kuulemista, harkintaa ja mietiskelyä) uhraa yksilöllisyytensä tullakseen Korkeimmaksi Brahmaniksi.

53. Tähän päättyy kappale Oivallus.

Ahkerasti opiskellen ja ymmärtäen tämän, etsijä tappaa mielen, joka on rajoittava ominaisuus, joka aiheuttaa yksilöllisyyden ilmenemisen ja elää iäti vain Brahmanina.

KAPPALE VIII

MANONASA

MIELEN TUHOAMINEN

1. Kun edellisessä kappaleessa mestari opetti ei-kaksinaisen Brahmanin oivaltamisesta, hän nyt käsittelee mielen tuhoamista Brahmanin oivaltamisen pääkeinona.

M.: Rakas poika, luovu mielestä, joka on rajaava ominaisuus, synnyttää yksilöllisyyden, aiheuttaen näin toistuvien syntymien ja kuolemien valtavan vai-
van ja oivalla Brahman.

O.: Mestari, kuinka mieli on tuhottavissa? Onko se vaikeaa? Eikö mieli ole hyvin voimakas, levoton ja iäti ailahteleva? Kuinka joku voi luopua mielestä?

3-4. M.: Mielestä luopuminen on hyvin helppoa, yhtä helppoa kuin rutistaa hentoinen kukka tai poistaa hius voista tai silmäsi räpätys. Älä epäile. Sillä maltillisella, peräänantamattomalla etsijällä, joka ei ole aistien huumaama, vaan vahvaksi kasvanut välinpitämättömyys ulkoisia objekteja kohtaan, ei voi olla pienintäkään vaikeutta luopua mielestä.

O.: Kuinka se on niin helppoa?

M.: Kysymys vaikeudesta herää vain jos on mieli, josta luopua. Totta puhaakseni, mieltä ei ole olemassa. Kun tietämättömälle lapselle sanotaan 'Täällä on aave' hän harhautuu uskomaan olemattoman aaveen olemassaoloon ja joutuu alttiiksi pelolle, piinalle ja vaikeuksille, samalla lailla virheettömässä Brahmanissa kuvitellessaan asioita, kuten tämä ja tuo, joita ei ole, valheellinen olevainen, joka tunnetaan *mielenä*, ilmestyy näennäisen todellisena, toimien tänä ja tuona ja osoitautuu hallitsemattomaksi ja valtavan varomattomaksi, kun taas maltilliselle, arvostelukykyiselle etsijälle, joka tuntee sen luonteen, se on helppo hävittää. Vain sen luonteesta tietämätön typerys sanoo sitä äärimmäisen vaikeaksi.

5-10. O.: Mikä on mielen luonne?

M.: Ajatella sitä sun tätä. Ajattelun puuttuessa, ei voi olla mieltä. Kun ajatukset tuhotaan, mieli jää jäljelle vain nimenä niin kuin jäniksen sarvi; se häipyy olemattomana kuin mahon naisen poika tai jäniksen sarvi tai kukka taivaalla. Tämä mainitaan myös *Yoga Vasishtassa*.

O.: Kuinka?

M.: Vasishta sanoo: 'Kuuntele Oi Rama, ei ole olemassa mitään mistä pu-

hua *mielenä*. Juuri kuten eetteri on olemassa ilman muotoa, samoin mieli on olemassa tyhjänä tuntemiseen kykenemättömyytenä. Se pysyy vain nimessä; sillä ei ole muotoa. Se ei ole ulkopuolella eikä sydämessä. Silti kuten eetteri, mieli vaikkakin muodoton, täyttää kaiken.

O.: Kuinka näin voi olla?

M.: Missä hyvänsä ilmestyy ajatus tänä ja tuona, siellä on mieli.

O.: Jos mieli on siellä missä ajatus syntyy, ovatko ajatus ja mieli eri?

M.: Ajatus on mielen ilmaisin. Kun ajatus syntyy, mieli päätellään. Ajattelun poissa ollessa mieltä ei voi olla. Siksi mieli ei ole mitään muuta kuin ajatus. Ajattelu itse on mieli.

O.: Mikä on 'ajatus'?

M.: 'Ajatus' on mielikuva. Ajattelusta vapaa tila on Korkein Autuus (*Sivasvarupa*). Ajatuksia on kahdenlaisia: koettujen ja ennen kokemattomien asioiden muistaminen.

11. O.: Ensinnäkin, olkaa niin hyvä ja kertokaa mikä on 'ajatus'.

M.: Viisaat sanovat, ettei se ole mitään muuta kuin ajatella mitä tahansa ulkoista kohdetta tänä tai tuona, olevana tai ei-olevana, tällaisena tai tuollaisena, jne.

12-13. O.: Kuinka tämä on luokiteltu koettujen ja ennalta kokemattomien asioiden luokkiin?

M.: Aistiobjekteista, sellaisista kuin ääni, jo koettuna 'Minä näin – kuulin – kosketin, jne.' ajatellen niitä nähtynä, kuultuna, kosketettuna, on jo koettujen asioiden muisti. Muistaa ennalta kokemattomia aistiobjekteja, on ennalta kokemattomien asioiden ajatus.

14. O.: Se, että ajatukset liittyvät asioihin, jotka on jo koettu, on järkeen käypää. Mutta kuinka ajatella niitä, joita ei jo ole koettu elleivät ne ole aiemmin koettujen asioiden muistoja. Kuinka sitten voimme sanoa – ajatella asioita, joita ei ole jo koettu, on 'ajatus'?

15. M.: Kyllä, se on täysin mahdollista. Ajatella asioita, joita ei ole koettu, on myöskin ajatus. Kohteet, joita ei ole koettu, ilmenevät sellaisena vasta ajattelemisen jälkeen.

O.: Kuinka voivat asiat, joita ei ole aiemmin koettu, tulla ajattelun vaikutuspiiriin?

M.: Hyväksyvän ja kieltävän johtopäätöksen (*anvaya, vyatireka*) prosessin johdosta koko sielullisen kuvittelun täytyy sanoa olevan ajatusmuotoja, olivatpa ne jo koettuja tai eivät.

16-17. O.: Kuinka te tässä asetatte hyväksyvän ja kieltävän johtopäätöksen?

M.: Olipa olemassa tai ei-olemassa, jo koettu tai ei niin koettu, mitä hyvänsä tai miten tahansa jotain ajatellaan, se ymmärretään. Pelkkä sen ajattelemisen merkitsee ymmärtämistä. Tämä on hyväksyvä johtopäätös.

Olipa todellinen tai epätodellinen, koettu tai ei, kuinka tahansa se voi olla, mitä hyvänsä ei ajatella, sitä ei ymmärretä. Tämä on kieltävä johtopäätös. Tästä prosessista seuraa, että ajattelemisen on ymmärtämistä.

18. O.: Kuinka jonkun ajattelemisen on samalla sen ymmärtämistä? Asiat tajutaan suoraan aisteilla tai entisten kokemusten mieleen palauttamisella. Toisaalta, kuulemattomia tai havaitsemattomia asioita ei voi ymmärtää pelkästään ajattelemalla niitä. Sen vuoksi se looginen johtopäätös, että pelkkä jonkin ajattelemisen on sen ymmärtämistä, ei päde.

M.: Olet väärässä. Kuinka voit sanoa, että asioita, joita ei ole suoraan havaittu aisteilla, ei ymmärretä? Taivaan nautintoja, joita ei vielä ole koettu, kuvailaan elävästi mielissämme. Tämä johtuu shastrojen tiedostamme, joka esittää niitä. Vaikka ne eivät ole koettuja, ne ilmenevät meille kokemattomina mielihyvinä.

19-21. O.: Asioita, jotka on koettu, voidaan ajatella ja tietää. Mutta asioita, joita ei ole koettu, ei voi tietää vaikka niitä ajattelee.

M.: Kuulehan nyt. Koetut tai kokemattomat asiat voidaan tietää. Koska asioita, jotka jo koettiin kaukaisessa paikassa, ajatellaan ja tunnetaan, samoin asioita, joita ei ole koettu, voidaan ajatella ja tietää, kuulemalla toisilta, kuten kullankirkas Meruvuori.

Vaikka silmät ja korvat suljetaan, silti näkyä ja ääntä voidaan ajatella ja tietää. Vaikka on pimeää, ihminen voi silti ajatella esinettä ja tietää sen. Jopa ilman silmiä ja korvia sokea ja kuuro tietää muotoja ja ääniä ajattelemalla niitä. Sen vuoksi, olipa jo tunnettu tai tuntematon, kaikkea, jota ajatellaan, voidaan ymmärtää. Tämä on myönteinen ehdotus.

22. O.: Mitä on kieltäminen?

M.: Mielen poissa ollessa pyörtyessä, syväunessa tai transsissa ei ole ajattelua eikä niin muodoin mitään havaintoa. Ei ainoastaan näissä tiloissa vaan myös valveilla, jos ihminen ei ajattele, ei ole ilmiötä.

23-25. O.: Se ei voi koskea valveillaoloa. Suoran havainnon kohteet, vaikkei niitä ajatella, ymmärretään.

M.: Ei. Se, mitä sanot, ei ole totta. Arkinen kokemus opettaa meille muuta.

O.: Miten?

M.: Jos ihminen tarkkailee jotakin innokkaasti, hän ei vastaa, kun joku kutsuu häntä. Myöhemmin hän sanoo 'Olin keskittynyt johonkin muuhun; en saattanut kuulla; en voinut huomata; en ollut tietoinen, jne.' Sen vuoksi on selvää, että ilman tarkkaavaisuutta suoran havainnon kohteita ei voida ymmärtää.

26-28. O.: Eikö suoran havainnon kohteita voida ymmärtää ilman tarkkaavaisuutta?

M.: Vaikka ovat suorassa yhteydessä aisteihin, kohteita ei voida tietää ilman niiden huomioimista. Vaikka kaulaketju on kosketuksissa ruumiiseen, koska kutoja ei ole tarkkaavainen, sen läsnäoloa ei tiedetä; ollessaan siitä tietämätön, hän jopa kadottaa korun ja etsii sitä. Vaikka se koskettaa kutojan kaulaa, kaulaketju katoaa huomioimisen puutteen vuoksi.

Vielä, kivuisaan vääntelehtivä potilas voidaan saada unohtamaan se kiinnittämällä hänen huomionsa johonkin muuhun; samalla lailla kuolemantapauksen suru unohtuu kohdistamalla huomio muihin kiinnostaviin asioihin.

On päivänselvää, että ilman tarkkaavaisuutta jopa suoran havainnon kohteita ei voida tunnistaa.

29-31. Tästä seuraa, että minkään koetun tai ennen kokemattoman havainto, olipa se miten tahansa, voi olla vain ajatuksen muoto. Sen vuoksi asioiden havaitsemista on merkitty Vedantassa useilla termeillä, kuten esimerkiksi havaintoa tänä ja tuona, tahtona, ajatuksena, mielen muotona, älynä, piilevyytenä, heijastuneena tietoisuutena, sydänsolmuna, nähtynä, harhana, yksilöllisyytenä, maailmana, kaikkena, Jumalana, jne.

O.: Missä on sanottu, että tämä tieto on kaikki? Toisaalta on sanottu, että maya tulee kaikeksi.

M.: Kyllä. Maya on tieto, josta puhutaan. Vain tämä objektiivinen tieto kulkee eri nimien, mayan, *avidyan*, orjuuden, epäpuhtauden, pimeyden, tietämättömyyden, mielen, toistuvien syntymien ja kuolemien kierron, yms. alla.

O.: Jos on niin, mitä sillä on tekemistä mielen häviämisen kanssa?

M.: Kuuntele. Sinun täytyy ymmärtää, että kaikkien näiden termien tarkoittama tieto on vain mieli.

32-33. O.: Kuka muu sanoo näin?

M.: Vasishta on sanonut Ramalle: 'Mikä hyvänsä objektiivinen tieto ilmenee tänä ja tuona tai ei-tänä ja ei-tuona tai millään muulla tavoin, se on vain mieli. Mieli ei ole mitään muuta kuin tämä ilmenevä tieto.'

34. O.: Olkoon sitten niin. Kuinka mieli voidaan hävittää?

M.: Kaiken unohtaminen on ylivoimaisesti paras keino. Jos ei ole ajattelua, maailmaa ei synny. Älä ajattele ja se ei synny. Kun mitään ei ilmene mielessä, mieli itse katoaa. Sen vuoksi, älä ajattele mitään, unohda kaikki. Tämä on paras tapa tappaa mieli.

35-37. O.: Onko kukaan muu sanonut samoin aiemmin?

M.: Vasishta sanoi samoin Ramalle näin: 'Pyyhi pois kaikenlaiset ajatukset, nautituista, ei-nautituista asioista tai muista. Kuin puu tai kivi, pysy vapaana ajat-

telusta.

Rama: Pitäisikö minun kerta kaikkiaan unohtaa kaikki?

Vasishta: Täsmälleen; unohda kerta kaikkiaan kaikki ja pysy kuin puu tai kivi.

Rama: Seurauksena on tylsyys kuin kivillä tai puulla.

Vasishta: Ei niin. Kaikki tämä on vain harhaa. Unohtaessasi harhan olet vapautunut siitä. Vaikkakin näennäisen tylsä, tulet olemaan Autuus. Älysi tulee olemaan kertakaikkisen selvä ja terävä. Sotkeutumatta maailmalliseen elämään, vaan esiintyen aktiivisena muille, pysy Brahmanin tosi Autuutena ja ole onnellinen. Toisin kuin taivaan sininen väri, älä salli maailman harhan elpyä Tietoisuuden puhtaassa Eetterissä. Tämä harhakuvan unohtaminen on ainut keino tappaa mieli ja jäädä jäljelle Autuutena. Vaikka Shiva, Vishnu tai Brahman itse opettaisivat sinua, oivallus ei ole mahdollista ilman tätä ainutta keinoa. Ellei unohda kaikkea, kiinnittyminen Itseen on mahdotonta. Sen vuoksi unohda kerta kaikkiaan kaikki.'

38-39. O.: Eikö sen tekeminen ole todella vaikeaa?

M.: Vaikka tietämättömälle se on vaikeaa, muutamalle arvostelukykyiselle se on helppoa. Älä koskaan ajattele mitään muuta kuin keskeytymätöntä, ainutlaatuisia Brahmania. Tämän pitkällä harjoituksella, sinä voi helposti unohtaa ei-itseen. Ei voi olla vaikeaa pysyä hiljaa ajattelematta mitään. Sallimatta ajatusten syntyä mielessä; aina ajatella Brahmania. Tällä tavalla maailmalliset ajatukset häviävät ja Brahmanin ajatus yksin jää jäljelle. Kun tästä tulee vakaa, unohda jopa tämä ja ilman, että ajattelet 'Minä olen Brahman', ole pelkkä Brahman. Tätä ei voi olla vaikea harjoittaa.

40. Nyt viisas poikani, seuraa tätä ohjetta; lakkaa ajattelemasta mitään muuta kuin Brahmania. Tällä harjoituksella mielesi häviää; tulet unohtamaan kaiken ja pysymään puhtaana Brahmanina.

41. Hän, joka opiskelee tämän kappaleen ja seuraa siihen sisältyviä opetuksia, on pian Brahman itse!

Liite I

Tilat	Viveka	Vairagya	Uparati	Mumukshutva
Syy	Ilmenee vain puhdistetussa mielessä.	Syntyty Vivekasta.	Seurausta Ash-tangajoogasta.	Alkaa Sat-sangala, t.s. liittymisellä viisaiden seuraan.
Luonne	Olla vakuuttunut, että Brahman yksin on todellinen ja kaikki muu on väärää.	Olla maailmasta luopuneena eikä omata halua miinkään siinä olevaan.	Muodostuu mielen hillinnästä.	On kaivata muk-tia.
Vaikutus	Muistaa aina tämän totuuden.	Olla kääntyneenä pois kaikista nautinnoista inhoa tuntien.	Olla luopuneena maili-mallisista toimista.	Sen vaikutus on pysyvä yhteydessä omaan mestariinsa.
Rajoitus	Asettua järkkymättä totuuteen, että vain Brahman on todellinen.	Suhtautua välinpitämättömyydellä kaikkiin nautintoihin – sekä maallisiin että taivaallisiin.	Päätty maailmojen unohtamiseen, koska toiminnat ovat loppuneet.	Päätty kaikista shastroista ja uskonnollisista riiteistä luopumiseen.
Hedelmä	Jagatin epätodellisuus johtaa Vairagyaan.	Rauha.		

Lite II

Tilat	<i>Jnana</i> (Korkein Tieto)	<i>Sravana</i>	<i>Manana</i>
Syy	Synty <i>sravanasta</i> , <i>mananasta</i> ja <i>nidhidhyasana Samadhista</i> .	Seurausta <i>vivekasta</i> , <i>vairagyasta</i> , <i>upadhista</i> , <i>mumukshuvasta</i> .	Synty <i>vivekasta</i> , t.s. epäsuorasta tiedosta.
Luonne	Se on <i>Shantin</i> autuaallinen tila, jossa yksin Brahman on olemassa eikä mitään muuta.	Jatkuvasti kuunnella eikaksinaisesta Brahmanista.	Tutkia <i>advaitatman</i> totuutta.
Vaikutus	Egon elpymättömyys.	<i>Astattavaranan</i> poistaminen.	<i>Abhanavaranan</i> poistaminen.
Rajoitus	Luja vakuuttuneisuus oivaltamalla <i>अहंबलास्मि</i> nykyisenä <i>देहबन्धु</i> ajatuksena.	<i>Astattavaranan</i> uusiutumattomuus.	<i>Abhanavaranan</i> uusiutumattomuus.
Hedelmä	<i>जनिमुक्त जिवान्मुक्ति</i> .	<i>Paroksha jnana</i> (epäsuora tieto) t.s. kykenyvyys erottaa todellinen epätodellisesta.	<i>Aparoksha jnana</i> (suora tieto) t.s. selvästi erottaa itsen egosta.